

HUHTIKUU 1929

-KESÄKUU 1930

OIKEISTOPOIKKEAMASTA NKP(b):ssa *

*Puhe NKP(b):n Keskuskomitean
ja Keskuskontrollikomitean täysistunnossa
huhtikuussa 1929¹*

(Pikakirjoitusteksti)

Toverit! En tule koskettelemaan henkilökohtaista puolta, vaikka henkilökohtaisella puolella olikin eräiden Buharinin ryhmään kuuluvien tovereiden puheissa melkoisen huomattava sija. En ryhdy koskettelemaan sitä, sillä henkilökohtainen puoli on pikkuseikka, ja pikkuseikkoihin ei kannata pysähtyä. Buharin puhui henkilökohtaisesta kirjeenvaihdostaan kanssani. Hän luki eräitä kirjeitä, joista näkyy, että me, jotka olimme vielä eilen henkilökohtaisia ystäviä, olemme nyt hänen kanssaan eri mieltä politiikassa. Samanlainen sävy kuului myöskin Uglanovin ja Tomskin puheissa. Kuinka se muka niin on: me olemme vanhoja bolshevikkeja ja nyt olemme yht'äkkiä toistemme kanssa eri mieltä, emme osaa kunnioittaa toisiamme.

Olen sitä mieltä, että nuo valitukset ja voivotukset eivät ole minkään arvoisia. Me emme ole perhepiiri, läheisten ystäväysten seura, vaan työväenluokan poliit-

* Puheeseen on palautettu yli 30 sivua tekstiä, jota aikoi-
naan ei lehdistössä julkaistu. *Toim.*

tinen puolue. Ei voida sallia, että henkilökohtaisen ystävyys edut asetettaisiin asian etuja korkeammalle.

Jos me nimitämme itseämme vanhoiksi bolshevikiksi vain siksi, että olemme **vanhoja**, niin asiamme ovat huonosti, toverit. Vanhoja bolshevikkeja ei kunnioiteta siksi, että he ovat **vanhoja**, vaan siksi, että he ovat samalla ikuisesti uusia, vanhentumattomia vallankumousmiehiä. Jos vanha bolshevikki on kääntynyt pois vallankumouksen tieltä tahi on poliittisesti rappeutunut ja himmentynyt, niin olkoonpa hän vaikka satavuotias, niin hänellä ei ole oikeutta nimittää itseään vanhaksi bolshevikiksi, hänellä ei ole oikeutta vaatia puolueelta kunnioitusta itseään kohtaan.

Edelleen, henkilökohtaisen ystävyys kysymyksiä ei saa rinnastaa politiikan kysymyksiin, sillä, kuten sanotaan, ystävyys ystävytenä, mutta virka virkana. Me kaikki palvelemme työväenluokkaa, ja jos henkilökohtaisen ystävyys edut ovat ristiriidassa vallankumouksen etujen kanssa, niin henkilökohtainen ystävyys on jätettävä toiselle tilalle. Bolshevikkeina me emme voi asettaa kysymystä muuten.

En ryhdy koskettelemaan myöskään niitä persoonallisuusluontoisia vihjailuja ja salamyhkäisiä syytöksiä, joita buharinilaiseen oppositioon kuuluvien tovereiden puheet olivat kirjavanaan. Nämä toverit haluavat nähtävästi peittää erimielisyyksiemme poliittisen perustan vihjauksilla ja kaksimielisyyksillä. He haluavat salaa panna politiikan sijalle politikoimisen. Erittäin kuvaava on tässä suhteessa Tomskin puhe. Hänen puheensa oli tyypillinen tradeunionistisen politikoitsijan puhe, joka pyrkii salaa asettamaan

politiikan kysymysten sijalle politikoinnista. Mutta tämä tempu ei tule heillä onnistumaan.

Siirtykäämme asiaan.

I

YKSI VAIKO KAKSI LINJAA?

Onko meillä yksi yhteinen yleislinja vai onko meillä kaksi linjaa,— tämä on peruskysymys, toverit.

Rykov sanoi täällä puheessaan, että yleislinja meillä on yksi, ja kun meillä on eräitä „vähäisiä“ erimielisyyksiä, niin niitä on sen vuoksi, että yleislinjan ymmärtämisessä on olemassa „vivahteita“.

Onko se totta? Valitettavasti se ei ole totta. Enemminkin, se on suorastaan päinvastainen totuuden kanssa. Tosiaankin, jos meillä on yksi linja ja meidän välillämme on vain vivahteita, niin minkä vuoksi Buharin on juoksennellut eilisten trotskilaisten luona, joiden etunenässä on Kamenev, yrittäen järjestää heidän kanssaan ryhmäkuntalaista blokkia Keskuskomiteaa ja sen Politbyroota vastaan? Eikö ole tosia, että Buharin on puhunut siellä Keskuskomitean linjan „turmiollisuudesta“, Buharinin, Tomskin ja Rykovin periaatteellisista erimielisyyksistä puolueen Keskuskomitean kanssa, Keskuskomitean Politbyroon kokoonpanon perusteellisen muuttamisen välttämättömyydestä?

Jos meillä on yksi linja, niin miksi Buharin on toiminut salaa eilisten trotskilaisten kanssa Keskuskomiteaa vastaan ja miksi Rykov ja Tomski ovat tukeneet häntä tässä asiassa?

Jos meillä on yksi yleislinja, niin kuinka voidaan sallia, että Politbyroon toinen osa, joka noudattaa yhtä ja yhteistä yleislinjaa, vehkeilee Politbyroon toista osaa vastaan, joka noudattaa tätä samaa yleislinjaa?

Voidaanko yhden ja yhteisen yleislinjan vallitessa sallia tuollaista leiristä toiseen juoksentelemisen politiikkaa?

Jos meillä on yksi linja, niin mistä ilmaantui Buharinin tammikuun 30 päivän julistus, joka on kokonaan ja täydellisesti suunnattu Keskuskomiteaa ja sen yleislinjaa vastaan?

Jos meillä on yksi linja, niin mistä ilmaantui kolmikön (Buharinin, Rykovin ja Tomskin) helmikuun 9 päivän julistus, jossa puoluetta syytetään julkeasti ja karkean parjaavasti: a) talonpoikaiston sotilaallis-feodaalisen riistämisen politiikasta, b) byrokratismin juurruttamisen politiikasta, c) Kominternin rappeuttamisen politiikasta?

Ehkä näitä julistuksia ei ole enää olemassa? Ehkä ne, nuo julistukset, katsotaan nyt virheellisiksi? Ehkä Rykov, Buharin ja Tomski suostuvat peruuttamaan nuo ehdottomasti virheelliset ja puoluevastaiset julistukset? Sanokoot sen meille avoimesti ja rehellisesti. Silloin jokaiselle käy selväksi, että meillä on yksi linja ja meidän välillämme on vain vähäisiä vivahteita. Mutta sitä he eivät halunneet tehdä, kuten Buharinin, Rykovin ja Tomskin puheista näkyy. Eivätkä ainoastaan olleet haluamatta tehdä sitä, he eivät aio tulevaisuudessakaan luopua julistuksistaan ilmoittaen, että he pysyvät niissä mielipiteissään, jotka näissä julistuksissa on esitetty.

Mutta missä on silloin yksi ja yhteinen yleislinja?

Jos meillä on yksi linja, ja Buharinin ryhmän mielestä puolueen linja on se, että harjoitetaan talonpoikaiston sotilaallis-feodaalisen riistämisen politiikkaa, niin haluavatko Buharin, Rykov ja Tomski todellakin harjoittaa yhdessä meidän kanssamme tuota turmiollista politiikkaa eikä taistella sitä vastaan? Sehän on jotain mieletöntä.

Jos meillä on yksi linja, ja buharinilaisen opposition mielestä puolueen linja on se, että juurrutetaan byrokratismia, niin haluavatko Rykov, Buharin ja Tomski todellakin juurruttaa yhdessä meidän kanssamme puolueessa byrokratismia eikä taistella sitä vastaan? Sehän on jotain tolkutonta.

Jos meillä on yksi linja, ja buharinilaisen opposition mielestä puolueen linja on se, että rappeutetaan Kominternia, niin haluavatko Rykov, Buharin ja Tomski todellakin yhdessä meidän kanssamme rappeuttaa Kominternia eikä taistella Kominternin rappeuttamisen politiikkaa vastaan? Kuinka sellaiseen järjettömyyteen voidaan uskoa?

Ei, toverit, Rykovin väitteessä siitä, että meillä on yksi ja yhteinen linja, on jotain hullusti. Olipa miten hyvänsä, mutta väite yhdestä ja yhteisestä linjasta ei kävele, jos otetaan huomioon juuri esitetyt tosiasiat Buharinin ryhmän julistuksista ja käyttäytymisestä.

Jos linja on yksi, niin mistä on ilmaantunut Buharinin, Rykovin ja Tomskin taholta virkaeropoliittikka? Onko sellainen mahdollista, että silloin, kun on olemassa yhteinen yleislinja, osa Politbyroosta kieltäy-

tyisi järjestelmällisesti täyttämästä puolueen Keskuskomitean moneen kertaan tekemiä päätöksiä sabotoiden edelleenkin puolen vuoden ajan työtä puolueessa? Mistä on ilmaantunut tämä hajoittava virkaeropolitiikka, jota Politbyroon eräs osa tarkasti noudattaa, jos meillä todellakin on yksi ja yhteinen yleislinja?

Meidän puolueemme historiassa on esimerkkejä virkaeropolitiikasta. Tunnettua esimerkiksi on, että heti seuraavana päivänä Lokakuun vallankumouksen jälkeen eräs osa tovereita, joiden etunenässä olivat Kamenev ja Zinovjev, kieltäytyi heille annetuista toimipaikoista vaatien puolueen politiikan muuttamista. Tunnettua on, että he perustelivat silloin virkaeropolitiikkaa kokoomushallituksen muodostamisen vaatimuksella, joka piti muodostettaman yhdessä menshevikkien ja eserrien kanssa, sitä vastoin kun puolueemme Keskuskomitea toteutti puhtaasti bolshevistisen hallituksen muodostamisen politiikkaa. Mutta silloin virkaeropolitiikalla oli merkityksensä, sillä se perustui kahden erilaisen linjan olemassaoloon, joista toinen oli puhtaasti bolshevistisen hallituksen muodostamisen linja ja toinen — menshevikkien ja eserrien kanssa kokoomushallituksen muodostamisen linja. Se oli selvää ja ymmärrettävää. Mutta siinä, kun buharinilainen oppositio toisaalta julistaa yleislinjan yhtenäisyyttä, mutta toisaalta toteuttaa Lokakuun kumouksen kauden Zinovjeviltä ja Kameneviltä lainattua virkaeropolitiikkaa,—siinä ei ole minkäänlaista, kerrassaan minkäänlaista logiikkaa.

Joko tahi: joko meillä on yksi linja,— ja silloin Buharinin ja hänen ystäviensä virkaeropolitiikka on

käsittämätöntä ja selittämätöntä; tahi meillä on kaksi linjaa,— ja silloin virkaeropolitiikka on täysin käsitettävissä ja selitettävissä.

Jos meillä on yksi linja, niin mistä aiheutui sellainen tosiasia, että kolmikko Politbyroosta, Rykov, Buharin ja Tomski, katsoi mahdolliseksi pidättäytyä äänestyksestä, kun Politbyroossa hyväksyttiin perusteet viisivuotissuunnitelmasta ja talonpoikauskysymyksestä? Tapahtuuko sellaista, että ihmisillä on yksi yleislinja, mutta talouspolitiikan peruskysymyksissä eräs osa tovereita pidättäytyy äänestyksestä? Ei, toverit, sellaisia ihmeitä ei maailmassa tapahdu.

Ja vihdoin, jos meillä on yksi linja ja meillä on vain vivahteita, niin minkä vuoksi toverit buharinlaisesta oppositiosta, Buharin, Rykov ja Tomski, eivät suostuneet hyväksymään Politbyroon valiokunnan kompromissia, jota heille ehdotettiin tämän vuoden helmikuun 7 päivänä? Eikö ole tosiasia, että tämä kompromissi olisi antanut Buharinin ryhmälle täysin hyväksyttävän ulospääsyn siitä umpikujasta, johon se itse oli itsensä saattanut?

Tässä on sen kompromissin teksti, jota Keskuskomitean enemmistö ehdotti tämän vuoden helmikuun 7 pnä:

„Valiokunnassa käydystä mielipiteiden vaihdosta kävi selville, että:

1) Buharin tunnustaa Kamenevin kanssa käydyt neuvottelut poliittiseksi virheeksi;

2) Buharin tunnustaa, että hänen „ilmoituksessaan“ tammi-kuun 30 pnä 1929 esitetyt väitteet, että tosiasiallisesti Keskuskomitea harjoittaa „talonpoikaiston sotilaallis-feodaalisen riistämisen“ politiikkaa, että Keskuskomitea rappeuttaa Kominternia ja juurruttaa puolueessa byrokratismia,— että kaikki nämä väitteet

hän on tehnyt kiihdyksissään, polemiikkikiikkossa, että hän ei ole enää näiden väitteiden kannalla ja katsoo, ettei hänellä ole näissä kysymyksissä erimielisyyksiä Keskuskomitean kanssa;

3) Tämän perusteella Buharin tunnustaa, että sopuisa työ Politbyroossa on mahdollista ja välttämätöntä;

4) Buharin luopuu virkaerostaan niin „Pravdan“ kuin myös Kominternin linjalla;

5) Tämän vuoksi Buharin ottaa takaisin tammikuun 30 päivänä tekemänsä ilmoituksen.

Edelläesitetyn perusteella valiokunta katsoo mahdolliseksi olla esittämättä Politbyroon ja Keskuskontrollikomitean Puhemiestön yhteiselle istunnolle päätöslauselmaluonnostaan Buharinin virheiden poliittisesta arviosta ja ehdottaa Politbyroon ja Keskuskontrollikomitean Puhemiestön yhteiselle istunnolle, että kaikki asiaa koskevat asiakirjat (puheiden pikakirjoitustekstit y.m.s.) otettaisiin pois käytöstä.

Valiokunta ehdottaa Politbyroolle ja Keskuskontrollikomitean Puhemiestölle, että Buharinille turvattaisiin kaikki ehdot, jotka ovat tarpeellisia hänen normaalia työskentelyään varten „Pravdan“ vastaavana toimittajana ja Kominternin Toimeenpanevan Komitean sihteerinä“.

Miksi Buharin ja hänen ystävänsä hylkäsivät tämän kompromissin, jos meillä todellakin on yksi linja ja välillämme on vain vähäpätöisiä vivahteroavaisuuksia? Onko vaikea ymmärtää, että Buharinin ja hänen ystäviensä olisi pitänyt tarttua tähän Politbyroon ehdottamaan kompromissiin kaikin voimin, jotta siten olisi voitu tehdä loppu puolueen sisäisen tilanteen kärkevyydestä ja luoda Politbyroossa yksimielisen ja sopuisan työn ilmapiiri?

Puhutaan puolueen yhtenäisyydestä, kollegiaalisesta työstä Politbyroossa. Mutta eikö ole selvää, että sen, ken haluaa todellista yhtenäisyyttä ja pitää arvossa kollegiaalisuutta työssään, sen olisi pitänyt hyväksyä tämä kompromissi? Mutta minkä vuoksi

Buharin ja hänen ystävänsä hylkäsivät tämän kompromissin?

Eikö ole selvää, että jos meillä olisi ollut yksi linja, niin silloin ei olisi ollut kolmikon helmikuun 9 päivän julistusta eikä myöskään Buharinin ja hänen ystäviensä kieltäntymistä kompromissista, jota Keskuskomitean Politbyroo heille ehdotti?

Ei, toverit, yhdestä ja yhteisestä linjasta teillä ei tule mitään, kun otetaan huomioon edelläesitetyt tosiasiat.

Asia on siis niin, että todellisuudessa meillä ei ole yksi, vaan kaksi linjaa, joista toinen on Keskuskomitean linja ja toinen — Buharinin ryhmän linja.

Rykov valehteli puheessaan, kun hän sanoi, että meillä on yksi yleislinja. Siten hän halusi naamioida oman linjansa, joka eroaa puolueen linjasta, voidakseen salakähmää vehkeillä puolueen linjaa vastaan. Opportunismien politiikka onkin juuri siinä, että peitellään erimielisyyksiä, hämätään puolueen sisällä vallitseva todellinen tilanne, naamioidaan oma kanta ja riistetään puolueelta mahdollisuus päästä täyteen selvyyteen.

Mitä varten opportunismi tarvitsee sellaista politiikkaa? Sitä varten, että verhottuaan itsensä jaarittelulla linjan yhtenäisyydestä voisi todellisuudessa ajaa omaa linjaansa, joka on toisenlainen kuin puolueen linja. Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean tässä täysistunnossa pitämässään puheessa Rykov asettui tälle opportunistiselle kannalle.

Ehkäpä halutaan kuulla luonnekuvaus opportunistista yleensä, jonka toveri Lenin on antanut eräässä kirjoituksessaan? Se, tämä luonnekuvaus, ei ole meille

tärkeä ainoastaan yleisen merkityksensä puolesta, vaan myöskin siksi, että se sopii täydellisesti Rykoviin.

Lenin sanoo opportunistien ja opportunistien erikoisuuksista näin:

„Kun puhutaan taistelusta opportunistia vastaan, niin ei pidä milloinkaan unohtaa koko nykyaikaisen opportunistin luonteenomaisia piirteitä kaikilla ja kaikenlaisilla aloilla: sen epämääräisyyttä, löyhyyttä, tavoittamattomuutta. Itse luonteensa vuoksi opportunisti aina karttaa selvää ja peruuttamatonta kysymyksen asettamista, etsii vaihtoehtoa, kiemurtelee kuin käärme kahden vastakkaisen katsantokannan välillä pyrkien olemaan „samaa mieltä“ kummankin kanssa ja supistaen erimielisyytensä pieniin korjausehdotuksiin, epäilyksiin, hyviin ja viattomiin toivomuksiin y.m., y.m.“ (VI osa, s. 320).

Sellaisia ovat opportunistin piirteet, joka pelkää selvyyttä ja täsmällisyyttä ja pyrkii peittämään asioiden todellista tilaa, hämäämään todelliset erimielisyydet puolueessa.

Niin, toverit, totuutta on osattava katsoa suoraan silmiin, olipa se kuinka epämieluisa hyvänsä. Onnettomasti käy, jos meihin tarttuu totuudenpelon tauti. Bolshevikit muuten eroavatkin kaikista muista puolueista siinä, etteivät he pelkää totuutta, etteivät he pelkää katsoa totuutta suoraan silmiin, olipa se kuinka karvas tahansa. Ja totuus on tässä tapauksessa se, ettei meillä todellisuudessa ole yhtä ja yhteistä linjaa. On yksi linja, puolueen linja, vallankumouksellinen, leniniläinen linja. Mutta sen ohella on olemassa toinen linja, Buharinin ryhmän linja, joka käy taistelua puolueen linjaa vastaan antamalla puoluevastaisia julistuksia, ottamalla virkaeroja, panettelemalla puoluetta, punomalla salajuonia puoluetta vastaan ja

käymällä kulussientakaisia neuvotteluja eilisten trotski-laisten kanssa puoluevastaisen blokin järjestämisen tarkoituksessa. Tämä toinen linja on opportunistinen linja.

Tämä on tosiasia, jota ei voida peittää minkäänlaisilla diplomaattisilla puheilla eikä minkäänlaisilla viekkaan ovelilla lausunnoilla siitä, että on olemassa yhtenäinen linja j.n.e., j.n.e.

II

LUOKKASUHTEIDEN MUUTOKSET JA ERIMIELISYYTEMME

Mitä ovat erimielisyytemme ja mihin kysymyksiin ne liittyvät?

Ne liittyvät ennen kaikkea kysymykseen luokkasuhteiden muutoksista, joita viime aikoina on tapahtunut meidän maassamme ja kapitalistisissa maissa. Eräät toverit luulevat, että erimielisyydet puolueessamme ovat luonteeltaan satunnaisia. Se ei ole totta, toverit. Se ei ole laisinkaan totta. Erimielisyydet puolueessamme ovat syntyneet niiden luokkasuhteiden muutosten pohjalla, sen luokkataistelun kärjistymisen pohjalla, jota viime aikoina on tapahtunut ja joka aiheuttaa murroksen kehityksessä.

Buharinin ryhmän perusvirhe on siinä, että se ei näe noita muutoksia eikä tätä murrosta, ei näe eikä tahdo niitä huomata. Siitä oikeastaan johtuukin se puolueen ja Kominternin uusien tehtävien ymmärtämättömyys, mikä on buharinilaisen opposition luonteenomainen piirre.

Huomasitteko, toverit, että Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnossa pitämässään puheissa buharinilaisen opposition johtajat kiersivät kokonaan kysymyksen luokkasuhteiden muutoksista maassamme, eivät sanallakaan maininneet luokkataistelun kärjistymisestä eivätkä tehneet pienintäkään viittausta siihen, että erimielisyytemme liittyvät nimenomaan tähän luokkataistelun kärjistymiseen? He puhuivat kaikesta, sekä filosofiasta että teoriasta, mutta eivät ainoallakaan sanalla maininneet niistä luokkasuhteiden muutoksista, joista puolueemme suuntautuminen ja käytännöllinen työ tällä hetkellä määräytyvät.

Miten tämä kummallisuus on selitettävissä? Ehkä muistamattomuudella? Ei tietenkään! Poliitikot eivät voi unohtaa pääasiaa. Se on selitettävissä siten, että he eivät näe eivätkä ymmärrä niitä uusia vallankumouksellisia prosesseja, jotka nykyisin ovat käynnissä sekä meillä meidän maassamme että kapitalistisissa maissa. Se on selitettävissä siten, että heiltä on jäänyt huomaamatta pääasia, heiltä ovat jääneet huomaamatta ne luokkasuhteiden muutokset, joita politiikolla ei ole oikeutta olla huomaamatta. Tämä oikeastaan selittääkin sen neuvottomuuden ja aseettomuuden, joka buharinilaisessa oppositiossa ilmenee puolueemme uusien tehtävien suhteen.

Palauttakaapa mieleenne viimeaikaiset tapahtumat puolueessamme. Palauttakaapa mieleenne ne tunnukset, jotka puolueemme on viime aikoina antanut maassamme tapahtuvien luokkasuhteiden uusien muutosten yhteydessä. Puhun sellaisista tunnuksista kuin **itsekkriitiikin tunnus, tunnus taistelun keskittämisestä**

byrokratismia vastaan ja neuvostokoneiston puhdistamisesta, uusien talousmieskaaderien ja punaisten specialistien kasvattamisen tunnus, kolhoosi- ja neuvostotilaliikkeen voimistuttamisen tunnus, tunnus hyökkäyksestä kulakkia vastaan, tuotteiden tuotantokustannusten alentamisen ja ammattiliittojen käytännöllisen työn perinpohjaisen parantamisen tunnus, puoluepuhdistuksen tunnus j.n.e. Eräistä tovereista nämä tunnukset ovat näyttäneet ällistyttäviltä ja päätä huimaavilta. Kuitenkin on selvää, että nämä tunnukset ovat puolueemme kaikkein välttämättömmimpiä ja ajankohtaisimpia tunnuksia tällä hetkellä.

Asia alkoi siitä, että me asetimme Shahtyn jutun² yhteydessä uudella tavalla kysymyksen uusista talousmieskaadereista, kysymyksen punaisten specialistien valmistamisesta työväenluokan keskuudesta vanhojen specialistien tilalle.

Mitä tuli ilmi Shahtyn jutun yhteydessä? Tuli ilmi, että porvaristo ei ole vielä läheskään loppuun lyöty, että se järjestää ja tulee vielä järjestämään tuholaisuutta taloudellisessa rakennustyössämme, että talous³, ammattiliitto- ja osittain puoluejärjestöillemme on jäänyt huomaamatta luokkavihollistemme tuhotyö, että järjestöjamme on siis vahvistettava ja parannettava kaikin voimin, kaikin keinoin, kehittäen ja lujittaen niiden luokkavalppautta.

Tämän yhteydessä korostui kysymys **itsekritiikin** tunnuksesta. Miksi? Siksi, että talous-, ammattiliitto- ja puoluejärjestöjamme ei voida parantaa, sosialismin rakentamisen tehtävää ja porvarillisen tuholaisuuden taltuttamisen tehtävää ei voida viedä eteenpäin, ellei kehitetä kaikin voimin kritiikkiä ja itsekritiikkiä,

ellei järjestöjemme työtä aseteta joukkojen valvonnan alaiseksi. Ja sehän on tosiasia, että tuholaisuutta on ollut ja on edelleenkin ei ainoastaan hiilialueilla, vaan myöskin metallin tuotannon alalla, sotateollisuuden alalla, Liikenneasiain Kansankomissariaatissa, kulta- ja platinatiteollisuudessa j.n.e., j.n.e. Siitä johtuu itsekritiikin tunnus.

Edelleen, viljanhankintavaikeuksien yhteydessä, kulakiston esiintymisen yhteydessä Neuvostovallan hintapolitiikkaa vastaan me korostimme kysymystä kolhoosien ja neuvostotilojen kaikinpuolisesta kehittämisestä, hyökkäyksestä kulakkia vastaan, viljanhankintojen järjestämisestä puristamalla rikkaita ja kulakkiaineeksiä.

Mitä viljanhankintavaikeudet osoittivat? Ne osoittivat, että kulakki ei torju, että kulakki kasvaa ja tekee myyräntyötä Neuvostovallan politiikkaa vastaan, mutta meidän puolue-, neuvosto- ja osuustoimintajärjestömme, ainakin osa niistä, joko eivät näe viholista tai mukautuvat siihen sen sijaan, että taistelisivat sitä vastaan.

Tästä johtuu itsekritiikin tunnuksen, puoluejärjestöjemme, osuustoiminta- ja yleensä hankintajärjestöjemme tarkastamisen ja parantamisen tunnuksen uusi korostuminen.

Edelleen, teollisuutemme ja maataloutemme sosialismin pohjalla tapahtuvan uudestirakentamisen uusien tehtävien yhteydessä syntyi tunnus tuotantokustannusten järjestelmällisestä alentamisesta, työkurin lujittamisesta, sosialistisen kilpailun kehittämisestä j.n.e. Nämä tehtävät vaativat ammattiliittojen ja neuvostokoneiston koko käytännöllisen työn tarkista-

mista, näiden järjestöjen perusteellista elvyttämistä ja näiden järjestöjen puhdistamista byrokratismin aineksista.

Tästä johtuu byrokratismia vastaan ammattiliittoissa ja neuvostokoneistossa käytävän taistelun tunnuksen korostuminen.

Ja lopuksi kysymys puoluepuhdistuksen tunnuksesta. Olisi naurettavaa luulla, että voidaan lujittaa neuvosto-, talous-, ammattiliitto- ja osuustoimintajärjestöjämme sekä puhdistaa ne byrokratismin loasta terästäväksi itse puoluetta. Epäilemätöntä on, että byokraattisia aineksia ei elä ainoastaan talous-, osuustoiminta-, ammattiliitto- ja neuvostojärjestöissä, vaan myöskin itse puoluejärjestöissä. Jos puolue on kaikkien näiden järjestöjen johtava voima, niin on selvää, että puoluepuhdistus on se välttämätön ehto, jota ilman työväenluokan kaikkien muiden järjestöjen elvyttämistä ja parantamista ei voida toteuttaa loppuun asti. Tästä johtuu puoluepuhdistuksen tunnus.

Ovatko nämä tunnukset satunnaisia? Ei, ne eivät ole satunnaisia. Te itse näette, että ne eivät ole satunnaisia. Ne ovat välttämättömiä renkaita yhdessä yhtenäisessä ketjussa, jota nimitetään sosialismin hyökkäykseksi kapitalismin aineksia vastaan.

Ne liittyvät ennen kaikkea sosialismin pohjalla tapahtuvaan teollisuutemme ja maataloutemme uudestirakentamisen kauteen. Ja mitä on kansantalouden uudestirakentaminen sosialismin pohjalla? Se on sosialismin hyökkäystä koko rintamalla kansantalouden kapitalistisia aineksia vastaan. Se on maamme työväenluokan valtava askel sosialismin valmiiksi rakentamista kohti. Mutta jotta tämä uudestiraken-

taminen voitaisiin suorittaa, täytyy ennen kaikkea parantaa ja vahvistaa sosialistisen rakennustyön kaadereita, sekä talous-, neuvosto- ja ammattiliitto-kaadereita kuin myös puolue- ja osuustoimintakaadereita, täytyy terästää kaikkia järjestöjämme, puhdistaa ne loasta, täytyy kohottaa työväenluokan ja talonpoikaiston miljoonajoukkojen aktiivisuutta.

Edelleen nämä tunnukset liittyvät siihen tosiasiaan, että kansantalouden kapitalistiset ainekset tekevät vastarintaa sosialismin hyökkäykselle. Niin sanottua Shahtyn juttua ei voida pitää sattumana. „Shahtylaisia“ on nyt teollisuutemme kaikilla aloilla. Monia heistä on saatu kiinni, mutta ei vielä läheskään kaikkia. Porvarillisen intelligenssin harjoittama tuholaisuus on kaikkein vaarallisimpia vastarinnan muotoja kehittyvää sosialismia vastaan. Tuholaisuus on sitäkin vaarallisempaa, kun se on yhteydessä kansainväliseen pääomaan. Porvarillinen tuholaisuus on selvänä osoituksena siitä, että kapitalistiset ainekset eivät vielä läheskään ole laskeneet aseitaan, vaan keräävät voimia uusia esiintymisiä varten Neuvostovaltaa vastaan.

Mitä tulee maaseudun kapitalistisiin aineksiin, niin sitäkin vähemmän voidaan pitää sattumana kulakiston esiintymistä, joka on jatkunut jo toista vuotta Neuvostovallan hintapolitiikkaa vastaan. Monet eivät vielä tähän asti ole voineet selittää sitä tosiasiaa, miksi kulakki antoi vuoteen 1927 asti viljaa itsestäänsujumisen perustalla, mutta vuoden 1927 jälkeen lakkasi antamasta viljaa sillä perustalla. Tässä seikassa ei ole kuitenkaan mitään ihmeteltävää. Kun kulakki aikaisemmin oli vielä verrattain heikko eikä hänellä ollut mahdollisuutta järjestää kunnolla talout-

taan, ei ollut riittävästi pääomia taloutensa lujittamiseen, minkä takia hänen oli pakko viedä kaikki tai melkein kaikki viljatuotantonsa ylijäämät markkinoille, niin nyt, useiden hyväsatointen vuosien jälkeen, kun hän on ehtinyt saada taloutensa kuntoon, kun hänen on onnistunut kasata tarpeelliset pääomat, — hän on saanut mahdollisuuden luovia markkinoilla, hän on saanut mahdollisuuden panna leipäviljaa, tätä valuuttojen valuuttaa, talteen reservikseen, pitäen edullisempana viedä markkinoille lihaa, kauraa, ohraa ja muita toisarvoisia tuotteita. Naurettavaa olisi nyt toivoa, että kulakki antaisi viljaa vapaaehtoisesti.

Juuri siinä ovat sen vastarinnan juuret, jota kulakki nykyisin harjoittaa Neuvostovallan politiikkaa vastaan.

Ja mitä on kaupungin ja maaseudun kapitalististen aineiden vastarinta sosialismin hyökkäystä vastaan? Se on proletariaatin luokkavihollisten voimien uudelleen ryhmittymistä, jonka tarkoituksena on vanhan puolustaminen uutta vastaan. Ei ole vaikeaa ymmärtää, että nämä seikat eivät voi olla aiheuttamatta luokkataistelun kärjistymistä. Mutta sitä varten, jotta luokkavihollisten vastarinta voitaisiin murtaa ja raivata tietä sosialismin etenemiselle, on kaiken muun ohella terästettävä kaikkia järjestöjämme, puhdistettava ne byrokratismista, parannettava niiden kaadereita ja mobilisoitava työväenluokan ja maaseudun työtätekevien kerrosten miljoonajoukot kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan.

Juuri sellaisten luokkasuhteiden muutosten pohjalla ovat syntyneet puolueemme nykyiset tunnuks.

Samaa on sanottava luokkasuhteiden muutoksista kapitalistisissa maissa. Olisi naurettavaa luulla, että kapitalismin vakaantuminen on pysynyt muuttumattomana. Sitä naurettavampaa olisi väittää, että tuo vakaantuminen lujittuu ja tulee pysyväksi. Tosiasiassa kapitalismin vakaantuminen rakoilee ja järkkyy kuukausi kuukaudelta ja päivä päivältä. Ulkomaisista markkinoista ja raaka-aineista käytävän taistelun kärjistyminen, asevarustelujen lisääntyminen, Amerikan ja Englannin välisen antagonismin kasvu, sosialismin kasvu Neuvostoliitossa, kapitalististen maiden työväenluokan vasemmistuminen, lakkojen ja luokkataistelujen vaihe Euroopan maissa, vallankumouksellisen liikkeen kasvu siirtomaissa, muun muassa Intiassa, kommunismin kasvu maailman kaikissa maissa, — kaikki ne ovat sellaisia tosiasioita, jotka ilmeisesti osoittavat, että kapitalismin maissa kasvavat uuden vallankumouksellisen nousun ainekset.

Tästä johtuu taistelun kärjistämisen tehtävä sosialidemokratiaa ja ennen kaikkea sen „vasenta“ siipeä vastaan, tuota kapitalismin yhteiskunnallista tukea vastaan.

Tästä johtuu taistelun kärjistämisen tehtävä kommunistipuolueiden oikeistoaineksia vastaan, noita sosialidemokraattisen vaikutuksen levittäjiä vastaan.

Tästä johtuu taistelun kärjistämisen tehtävä sovittelukantaa vastaan oikeistopoikkeamaan nähden, joka on opportunistin turvapaikkana kommunistisissa puolueissa.

Tästä johtuu tunnus kommunistipuolueiden puhdistamisesta sosialidemokraattisista perinteistä.

Tästä johtuu kommunismin niinsanottu uusi taktiikka ammattiliitoissa.

Eräät toverit eivät ymmärrä näiden tunnusten tarkoitusta eikä merkitystä. Mutta marxilainen ymmärtää aina, että ilman näiden tunnusten toteuttamista ei ole ajateltavissa proletaaristen joukkojen valmistaminen uusiin luokkataisteluihin, ei ole ajateltavissa voitto sosialidemokratiasta, ei voida suorittaa kommunistisen liikkeen todellisten johtajien valikointia, johtajien, jotka kykenevät viemään työväenluokan taisteluun kapitalismia vastaan.

Sellaisia, toverit, ovat ne meidän maassamme ja kapitalismin maissa tapahtuneet luokkasuhteiden muutokset, joiden pohjalla ovat syntyneet puolueemme nykyiset tunnukset sekä sen sisäisen politiikan linjalla että myös Kommunistisen Internationalen linjalla.

Puolueemme näkee nuo luokkasuhteiden muutokset. Se ymmärtää uusien tehtävien merkityksen ja mobilisoi voimia näiden tehtävien ratkaisemiseksi. Siksi se ottaa tapahtumat vastaan täysin taisteluvالميina. Siksi se ei pelkää vaikeuksia, joita se kohtaa, sillä se on valmis ne voittamaan.

Buharinin ryhmän onnettomuus on siinä, että se ei näe noita luokkasuhteiden muutoksia eikä ymmärrä puolueen uusia tehtäviä. Ja juuri siksi, että se ei ymmärrä niitä, se on täydellisen neuvottomuuden tilassa, se on valmis pakenemaan vaikeuksia, perääntymään niiden edessä, luovuttamaan asemat.

Oletteko nähneet kalastajia myrskyn edellä suurella joella, esimerkiksi sellaisella kuin Jenisei? Minä olen nähnyt heitä useasti. Sattuu sellaista, että joku kalastajaryhmä kokoaa myrskyn lähestyessä kaikki

voimansa, innostaa väkeään ja ohjaa veneensä rohkeasti myrskyä vastaan: „Pitäkää, pojat, lujasti ruorista, halkokaa aaltoja, me voitamme!“

Mutta on toisenkinlaisia kalastajia, jotka tuntiesaan myrskyn lähenevän masentuvat, alkavat voivotella ja demoralisoivat omat rivinsä: „Mikä onnettomuus, myrsky lähenee, käykää, pojat, veneen pohjalle pitkällenne, sulkekaa silmänne, ehkä se jotenkin ajaa meidät rannalle!“ (Yleistä naurua.)

Tarvitseeko vielä todistella, että Buharinin ryhmän kanta ja menettely sekä viimemainitun, vaikeuksien edessä pakokauhussa perääntyvän kalastajaryhmän kanta ja menettely ovat toistensa kaltaiset kuin kaksi vesipisaraa?

Me sanomme, että Euroopassa ovat kypsymässä uuden vallankumouksellisen nousun edellytykset, että tämä selkka sanelee meille uusia tehtäviä taistelun tehostamiseksi oikeistopoikkeamaa vastaan kommunistipuolueissa ja oikeistouklonistien karkoittamiseksi puolueesta, taistelun tehostamiseksi sovittelukantaa vastaan, joka suojaa oikeistopoikkeamaa, taistelun tehostamiseksi sosialidemokraattisia perinteitä vastaan kommunistisissa puolueissa j.n.e., j.n.e. Mutta Buharin vastaa meille, että kaikki se on joutavaa, että meillä ei ole mitään sellaisia uusia tehtäviä, vaan että itse asiassa kysymys on siitä, että Keskuskomitean enemmistö tahtoo „kolhia“ häntä, s.o. Buharinia.

Me sanomme, että luokkasuhteiden muutokset maassamme sanelevat meille uusia tehtäviä, jotka vaativat tuotantokustannusten järjestelmällistä alentamista ja työkurin lujittamista tuotantolaitoksissa, ja että näiden tehtävien suorittaminen ei ole mahdollinen,

ellei perinpohjin muuteta ammattiliittojen koko käytännöllistä työtä. Mutta Tomski vastaa meille, että kaikki se on joutavaa, että meillä ei ole mitään sellaisia uusia tehtäviä, vaan että itse asiassa kysymys on siitä, että Keskuskomitean enemmistö tahtoo „kolhia“ häntä, s.o. Tomskia.

Me sanomme, että kansantalouden uudestirakentaminen sanelee meille uusia tehtäviä taistelun tehostamiseksi neuvosto- ja talouskoneiston byrokratismia vastaan, tämän koneiston puhdistamiseksi mädistä ja vieraista aineksista, tuholaisista j.n.e., j.n.e. Mutta Rykov vastaa meille, että kaikki se on joutavaa, että meillä ei ole mitään sellaisia uusia tehtäviä, vaan että itse asiassa kysymys on siitä, että Keskuskomitean enemmistö tahtoo „kolhia“ häntä, s.o. Rykovia.

Eikö se ole naurettavaa, toverit? Eikö ole selvää, että Buharin, Rykov ja Tomski eivät näe maailmassa mitään muuta kuin oman napansa?

Buharinin ryhmän onnettomuus on siinä, että se ei näe uusia luokkasuhteiden muutoksia eikä ymmärrä puolueen uusia tehtäviä. Ja juuri siksi, että se ei niitä ymmärrä, sen on pakko laahustaa tapahtumien perässä ja väistyä vaikeuksien edessä.

Juuri siinä on erimielisyyksiemme ydin.

III

ERIMIELISYYDET KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN KYSYMYKSISTÄ

Sanoin jo, että Buharin ei näe eikä ymmärrä niitä Kommunistisen Internationalen uusia tehtäviä oikeistolaisten karkoittamiseksi kommunistisista puolueista,

sovittelukannan hillitsemiseksi ja kommunististen puolueiden puhdistamiseksi sosialidemokraattisista perinteistä, tehtäviä, joita uuden vallankumouksellisen nousun karttavat edellytykset sanelevat. Komininternin kysymyksiä koskevat erimielisyytemme ovat vahvistaneet täydellisesti tämän väitteen.

Mistä erimielisyydet tällä alalla saivat alkunsa?

Asia sai alkunsa niistä teeseistä, jotka Buharin esitti VI kongressissa³ kansainvälisestä tilanteesta. Tavallisesti on teesit käsitelty ennakolta NKP(b):n edustajistossa. Tässä tapauksessa ei kuitenkaan tätä ehtoa noudatettu. Kävi niin, että Buharinin allekirjoittamat teesit, jotka lähetettiin NKP(b):n edustajistolle, jaettiin samanaikaisesti VI kongressin ulkomaisille edustajistoille. Mutta teesit osoittautuivat monissa kohdissa epätyytyttäväiksi. NKP(b):n edustajiston piti tehdä teeseihin noin 20 korjausta.

Tämä seikka asetti Buharinin jonkun verran epä-mukavaan asemaan. Mutta kenen syy se on? Miksi Buharinin piti jakaa teesit ulkomaisille edustajistoille, ennenkuin NKP(b):n edustajisto oli ne käsitellyt? Saattoiko NKP(b):n edustajisto olla tekemättä korjauksia, kun teesit osoittautuivat epätyytyttäväiksi? Ja kävi niin, että NKP(b):n edustajistosta lähtivät itse asiassa uudet teesit kansainvälisestä tilanteesta, joita teesejä ulkomaiset edustajistot alkoivat asettaa vastakohdaksi Buharinin allekirjoittamille vanhoille teeseille. Selvää on, että tätä epä-mukavaa asemaa ei olisi ollut, ellei Buharin olisi kiiruhtanut jakamaan teesejään ulkomaisille edustajistoille.

Tahtoisin mainita neljä tärkeintä korjausta, jotka NKP(b):n edustajisto teki Buharinin teeseihin. Tah-

toisin mainita nämä tärkeimmät korjaukset sen vuoksi, että voisin selvemmin osoittaa Kominternin kysymyksissä esiintyneiden erimielisyyksien luonteen.

Ensimmäinen kysymys on kysymys kapitalismin vakaantumisen luonteesta. Buharinin teesien mukaan tällä hetkellä ei tapahdu mitään uutta, kapitalistista vakaantumista horjuttavaa, vaan päinvastoin kapitalismi on **uudestirakentumassa** ja pysyy pääasiassa enemmän tai vähemmän **vankasti** jaloillaan. Selvää on, että NKP(b):n edustajisto ei voinut suostua sellaiseen arvioon niin sanotusta kolmannesta kaudesta, s.o. siitä kaudesta, jota nyt elämme. Se ei voinut suostua siihen, koska sellaisen arvion säilyttäminen kolmannesta kaudesta olisi voinut antaa arvostelijoillemme aihetta sanoa, että me olemme asettuneet kapitalismin niin sanotun „tervehtymisen“ kannalle, s.o. Hilferdingin kannalle, jolle me kommunistit emme voi asettua. Tämän takia NKP(b):n edustajisto teki korjauksen, josta näkyy, että kapitalistinen vakaantuminen ei ole vankka eikä voi ollakaan vankka, että maailman kapitalismin kriisin kärjistymisen vuoksi tapahtumainkulku järkyttää ja tulee järkyttämään sitä.

Tällä kysymyksellä, toverit, on Kominternin jaostoilte ratkaiseva merkitys. Horjuuko vai lujittuuko kapitalistinen vakaantuminen, — siitä riippuu kommunististen puolueiden jokapäiväisen poliittisen työn koko suunta. Elämmekö me vallankumousliikkeen lamakautta, pelkän voimien kokoamisen kautta, vai elämmekö me uuden vallankumouksellisen nousun edellytysten karttumisen kautta, työväenluokan valmistumisen kautta tuleviin luokkataisteluihin, — siitä

riippuu kommunististen puolueiden taktillinen suunnanotto. NKP(b):n edustajiston tekemällä korjauksella, jonka kongressi sitten hyväksyi, on juuri se ansio, että se antaa selvän suunnan toista näköalaa kohti, uuden vallankumouksellisen nousun edellytysten karttumisen näköalaa kohti.

Toinen kysymys on kysymys taistelusta sosialidemokratiaa vastaan. Buharinin teeseissä puhuttiin siitä, että taistelu sosialidemokratiaa vastaan on Kominternin jaostojen eräs perustehtävä. Se on tietysti oikein. Mutta se ei riitä. Jotta taistelu sosialidemokratiaa vastaan olisi menestyksellistä, on korostettava taistelua sosialidemokratian niin sanottua „vasenta“ siipeä vastaan, sitä samaa „vasenta“ siipeä vastaan, joka „vasemmistolaisilla“ fraaseilla pelaten ja sillä tavoin ovelasti työläisiä pettäen jarruttaa työläisjoukkojen loittonemistä sosialidemokratiasta. Selvää on, että nujertamatta „vasemmisto“-sosialidemokraatteja ei voida voittaa sosialidemokratiaa yleensä. Mutta Buharinin teeseissä oli kysymys „vasemmisto“-sosialidemokratiasta kokonaan sivuutettu. Se oli tietysti suuri puutteellisuus. Sen vuoksi NKP(b):n edustajiston täytyi esittää Buharinin teeseihin vastaava korjaus, jonka kongressi sitten hyväksyi.

Kolmas kysymys on kysymys sovittelukannasta Kominternin jaostoissa. Buharinin teeseissä puhuttiin taistelun välttämättömyydestä oikeistopikkeamaa vastaan, mutta niissä ei ollut ainoatakaan sanaa taistelusta sovittelukantaa vastaan oikeistopikkeamaan nähden. Se on tietysti suuri puutteellisuus. Asia on niin, että kun oikeistopikkeamalle julistetaan sota,

niin oikeistouklonistit tekeytyvät tavallisesti sovittelijoiksi saattaen puolueen vaikeaan asemaan. Jotta voitaisiin ehkäistä tämä oikeistouklonistien manööveri, on asetettava kysymys päättäväisestä taistelusta sovittelukantaa vastaan. Siksi NKP(b):n edustajisto piti välttämättömänä tehdä Buharinin teeseihin vastaavan korjauksen, jonka kongressi sitten hyväksyi.

Neljäs kysymys on kysymys puoluekurista. Buharinin teeseissä ei mainittu rautaisen kurin säilyttämisen välttämättömyydestä kommunistipuolueissa. Tämäkään puutteellisuus ei ole vähäinen. Miksi? Siksi, että aikana, jolloin taistelua oikeistopoikkeamaa vastaan tehostetaan, kaudella, jolloin toteutetaan tunnusta kommunististen puolueiden puhdistamisesta opportunistisista aineksista, oikeistouklonistit järjestyvät tavallisesti ryhmäksi ja luovat oman ryhmäkurinsa, mutta murtavat ja rikkovat puoluekuria. Jotta voitaisiin suojata puolue oikeistouklonistien ryhmäkuntahyökkäyksiltä, on asetettava kysymys puolueen rautaisesta kurista ja puolueen jäsenten ehdottomasta alistumisesta tähän kuriin. Ilman sitä ei voida ajatella vakavaa taistelua oikeistopoikkeamaa vastaan. Siksi NKP(b):n edustajisto teki Buharinin teeseihin vastaavan korjauksen, jonka VI kongressi sitten hyväksyi.

Saatoimmeko me olla tekemättä näitä korjauksia Buharinin teeseihin? Selvää on, ettemme voineet. Muinaisaikoina sanottiin filosofi Platonista: me pidämme Platonista, mutta vielä enemmän totuudesta. Samaa voisi sanoa Buharinista: me pidämme Buharinista, mutta vielä enemmän totuudesta, puolueesta ja Kommunistisesta Internationalesta. Siksi

NKP(b):n edustajiston oli pakko tehdä nämä korjaukset Buharinin teeseihin.

Tämä oli niin sanoakseni **erimielisyyksiemme ensimmäinen vaihe** Kominternin kysymyksissä.

Erimielisyyksiemme toinen vaihe liittyy niin sanottuun Wittorfin ja Thälmannin juttuun. Wittorf on Hampurin järjestön entinen sihteeri, jota syytettiin puolueen varojen kavaltamisesta. Hänet erotettiin siitä syystä puolueesta. Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomiteassa olleet sovittelijat käyttivät hyväkseen Wittorfin läheistä suhdetta toveri Thälmanniin, vaikkei toveri Thälmannilla ollutkaan mitään tekemistä Wittorfin rikoksen kanssa, muuttivat Wittorfin jutun Thälmannin jutuksi ja ryhtyivät kaatamaan Saksan kommunistisen puolueen johtoa. Te varmaankin tiedätte jo sanomalehti uutisista, että sovittelijain Ewertin ja Gerhartin onnistui silloin tilapäisesti saada puolelleen Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean enemmistö toveri Thälmannia vastaan. Ja mitä tapahtui? He syrjäyttivät Thälmannin johdosta, alkoivat syyttää häntä lahjottavuudesta ja julkaisivat „vastaavan“ päätöslauselman Kominternin Toimeenpanevan Komitean tietämättä ja ilman sen suostumusta.

Siis sen sijaan, että olisi noudatettu Kominternin VI kongressin ohjetta taistelusta sovittelukantaa vastaan, että olisi taisteltu oikeistopoikkeamaa ja sovittelukantaa vastaan, tuloksena oli tosiasiaassa tämän ohjeen mitä törkein rikkominen, tuloksena oli taistelu Saksan kommunistisen puolueen vallankumouksellista johtoa vastaan, taistelu toveri Thälmannia vastaan, taistelu, jonka tarkoituksena oli **suojata**

oikeistopoikkeamaa ja lujittaa sovittelukantaa Saksan kommunistien keskuudessa.

Sen sijaan, että olisi kääntänyt peräsintä ja oikaisut tilanteen, sen sijaan, että olisi palauttanut oikeuksiinsa VI kongressin rikotun ohjeen, kutsunut sovittelijat järjestykseen, Buharin ehdotti tunnetussa kirjelmässään, että sovittelijain vallankaappaukselle **annettaisiin vahvistus**, että Saksan kommunistinen puolue luovutettaisiin sovittelijoiden käsiin ja että toveri Thälmannia häväistäisiin uudelleen sanomalehdissä antamalla vielä kerran lausunnon hänen syyllisyydestään. Ja tätä sanotaan Kominternin „johtajaksi“! Onkohan maailmassa sellaisia „johtajia“?

Keskuskomitea käsitteli Buharinin ehdotusta ja hylkäsi sen. Se ei tietenkään miellyttänyt Buharinia. Mutta kenen syy se on? VI kongressin päätöksiä ei tehty sitä varten, että niitä rikottaisiin, vaan sitä varten, että ne pantaisiin täytäntöön. Kun VI kongressi päätti julistaa taistelun oikeistopoikkeamaa ja siihen sovittelevasti suhtautuvia vastaan sekä säilyttää johdon Saksan kommunistisen puolueen ydinjoukolla, jonka johdossa oli toveri Thälmann, ja kun sovittelijain Ewertin ja Gerhartin päähän pisti kumota tuo päätös, niin Buharinin velvollisuus olisi ollut kutsua sovittelijat järjestykseen eikä jättää heille Saksan kommunistisen puolueen johtoa. Syyllinen on Buharin, joka „unohti“ VI kongressin päätökset.

Erimielisyyksiemme kolmas vaihe liittyy kysymykseen taistelusta oikeistolaisia vastaan Saksan kommunistisessa puolueessa, kysymykseen Brandlerin ja Thalheimerin ryhmän murskaamisesta ja tämän

ryhmän johtajien erottamisesta Saksan kommunistisesta puolueesta. Buharinin ja hänen ystäviensä „kanta“ tässä mitä tärkeimmässä kysymyksessä oli se, että he välttelivät koko ajan osallistumista tämän kysymyksen ratkaisuun. Itse asiassa ratkaistavana oli kysymys Saksan kommunistisen puolueen kohtalosta. Mutta Buharin ja hänen ystävänsä tietäen tämän jarruttivat siitä huolimatta koko ajan tätä asiaa vältellen järjestelmällisesti osallistumista asianomaisten elinten istuntoihin. Mitä varten? Kaiketi sitä varten, että olisivat säilyneet „puhtaina“ sekä Kominternin silmissä että Saksan kommunistisen puolueen oikeistolaisten silmissä. Sitä varten, että myöhemmin olisivat voineet sanoa: „Emme me, buharinilaiset, vaan he, Keskuskomitean enemmistö, erottivat Brandlerin ja Thalheimerin kommunistisesta puolueesta“. Ja tätä sanotaan taisteluksi oikeistovaaraa vastaan!

Vihdoin erimielisyyksiemme neljäs vaihe. Se liittyy Buharinin ennen Keskuskomitean marraskuun täysisistuntoa⁴ esittämään vaatimukseen, että Neumann kutsuttaisiin pois Saksasta ja että toveri Thälmann, joka muka oli eräässä puheessaan arvostellut Buharinin VI kongressissa pitämää selostusta, kutsuttaisiin järjestykseen. Me emme tietenkään voineet olla samaa mieltä Buharinin kanssa, kun käsillä ei ollut minkäänlaisia asiakirjoja, jotka olisivat vahvistaneet Buharinin vaatimuksen. Buharin lupasi esittää asiakirjoja Neumannia ja Thälmannia vastaan. Mitään asiakirjoja hän ei kuitenkaan esittänyt. Asiakirjain asemesta hän jakoi NKP(b):n edustajiston jäsenille Humbert-Droz'n tunnetun puheen Kominternin Toimeenpanevan Komi-

tean Poliittisessa sihteeristössä, sen saman puheen, jonka Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhe-
miehistö arvioi sittemmin opportunistiseksi puheeksi. Jakaessaan Humbert-Droz'n puheen NKP(b):n edustajiston jäsenille ja suositellen sitä aineistona Thälmannia vastaan Buharin tahtoi todistaa oikeaksi vaatimuksensa, että Neumann kutsuttaisiin pois ja että toveri Thälmann kutsuttaisiin järjestykseen. Itse asiassa hän todisti täten olevansa solidaarinen Humbert-Droz'n kanssa, jonka kantaa Kominternin Toimeenpaneva Komitea pitää opportunistisena kantana.

Sellaisia ovat, toverit, erimielisyyksiemme pääkohdat Kommunistisen Internationalen kysymyksistä.

Buharin arvelee, että kun me käymme taistelua oikeistopoikkeamaa ja siihen nähden ilmenevää sovitte-
telukantaa vastaan Kominternin jaostoissa, kun puhdistamme Saksan ja Tshekkoslovakian kommunistisia puolueita sosialidemokraattisista aineksista ja perinteistä ja kun erotamme kommunistisesta puolueesta Brandlerit ja Thalheimerit, niin me siten „hajoitamme“ Kommunistista Internationalea, saatamme Kominternin „turmioon“. Mutta me olemme päinvastoin sitä mieltä, että toteuttamalla sellaista politiikkaa ja korostamalla kysymystä taistelusta oikeistopoikkeamaa ja sovitte-
lukantaa vastaan me lujitamme Kommunistista Internationalea, puhdistamme sitä opportunisteista, bolshevisoimme sen jaostot ja autamme kommunistisia puolueita valmistamaan työväenluokkaa tuleviin val-
lankumoustaisteluihin, sillä puolue lujittaa itseään siten, että puhdistautuu lahoista aineksista.

Te näette, että nämä eivät ole pelkkiä vivahde-eroavaisuuksia NKP(b):n Keskuskomitean riveissä, vaan aika suuria erimielisyyksiä Kominternin politiikan peruskysymyksistä.

IV

ERIMIELISYYDET SISÄPOLITTIKAN ALALLA

Puhuin edellä luokkasuhteiden muutoksista ja luokkataistelusta maassamme. Sanoin, että Buharinin ryhmä on niin sokaistunut, ettei näe noita muutoksia eikä ymmärrä puolueen uusia tehtäviä. Sanoin, että buharinilaisen opposition keskuudessa on tällä pohjalla ilmennyt neuvottomuutta, vaikeuksien pelkoa ja halua väistyä niiden tieltä.

Ei voida sanoa, että nämä buharinilaisten virheet ovat tipahtaneet taivaasta. Päinvastoin, ne liittyvät siihen kehityskauteen, joka on jo sivuutettu ja jota nimitetään kansantalouden **kuntoonpalauttamis-**kaudeksi, jolloin rakennustyö kulki rauhallista tietä, niin sanoakseni omalla painollaan, jolloin ei vielä ollut niitä luokkasuhteiden muutoksia, joita nyt on, ja jolloin ei ollut vielä sitä luokkataistelun kärjistymistä, jonka nyt havaitsemme.

Mutta nyt meillä on uusi kehitysjakso, joka eroaa vanhasta kaudesta, kuntoonpalauttamiskaudesta. Nyt meillä on rakennustyön uusi kausi, koko kansantalouden **uudestirakentamisen** kausi sosialismin perustalla. Tämä uusi kausi aiheuttaa uusia luokkasuhteiden muutoksia, luokkataistelun kärjistymisen. Se vaatii uusia taistelumenetelmiä, voimiemme uudelleenryhmittämistä, kaikkien järjestöjemme parantamista ja lujittamista.

Buharinin ryhmän onnettomuus onkin juuri siinä, että se elää menneisyydessä, että se ei näe tämän uuden kauden luonteenomaisia erikoisuuksia eikä ymmärrä uusien taistelumenetelmien välttämättömyyttä. Tästä aiheutuu sen sokeus, neuvottomuus ja pakokauhu vaikeuksien edessä.

a) LUOKKATAISTELUSTA

Mikä on tämän Buharinin ryhmän sokeuden ja neuvottomuuden teoreettinen perusta?

Olen sitä mieltä, että tämän sokeuden ja neuvottomuuden teoreettinen perusta on Buharinin väärä ja epämarxilainen suhtautuminen kysymykseen luokkataistelusta maassamme. Tarkoitan Buharinin epämarxilaista teoriaa kulakiston kasvamisesta sosialismiin, sitä, että hän ei ymmärrä luokkataistelun mekaniikkaa proletariaatin diktatuurin oloissa.

Täällä on useita kertoja siteerattu Buharinin kirjasesta „Tie sosialismiin“ tunnettua kohtaa kulakiston kasvamisesta sosialismiin. Mutta sitä on siteerattu täällä jättämällä muutamia aukkoja. Sallikaa minun lainata tuo kohta kokonaisuudessaan. Se on välttämätöntä, toverit, sen vuoksi, että voitaisiin osoittaa, kuinka perusteellista on Buharinin loittominen marxilaisesta luokkataisteluteoriasta.

Kuunnelkaa:

„Osuustoiminnallisten talonpoikaisjärjestöjemme perusverkosto tulee muodostumaan ei kulakki-, vaan „työ“-tyyppisistä osuustoiminnallisista soluista, jotka kasvavat yleisvaltakunnallisten elimiemme järjestelmään ja siten muuttuvat sosialistisen talouden yhtenäisen ketjun renkaiksi. Toisaalta osuustoiminnalliset kulakkipesäkkeet kasvavat aivan samoin pankkien y.m.s. väli-

tyksellä tähän samaan järjestelmään, mutta ne tulevat määrättyyn asteeseen saakka olemaan vieraslaatuisena aineksena, samoin kuin esimerkiksi konsessiolaitokset“*.

Lainatessaan tätä kohtaa Buharinin kirjasesta eräät toverit jättivät jostakin syystä pois viimeisen lauseen konsessioneereista. Rozit, haluten nähtävästi auttaa Buharinia, käytti tätä seikkaa hyväkseen ja teki täällä välihuudahduksen, että Buharinia väärennetään. Mutta koko lainauksen ydinajatus on kuitenkin juuri viimeisessä konsessioneereja koskevassa lauseessa. Sillä jos kerran konsessioneerit rinnastetaan kulakkien kanssa ja kulakit kasvavat sosialismiin, niin mikä siitä on tuloksena? Siitä on tuloksena vain se, että myöskin konsessioneerit kasvavat sosialismiin, että eivät vain kulakit, vaan myöskin konsessioneerit kasvavat sosialismiin. (Yleistä naurua.)

Sellainen on siitä tulos.

Rozit. Buharin sanoo: „vieraslaatuisena aineksena“.

Stalin. Buharin ei sano „vieraslaatuisena aineksena“, vaan „määrättyyn asteeseen saakka vieraslaatuisena aineksena“. Kulakit ja konsessioneerit ovat siis „määrättyyn asteeseen saakka“ vieraslaatuisia aineksia sosialismin järjestelmässä. Mutta siinä juuri onkin Buharinin virhe, että kulakit ja konsessioneerit, ollen „määrättyyn asteeseen saakka“ vieraslaatuisia aineksia, kuitenkin kasvavat sosialismiin.

Sellaiseen pötyyn johtaa Buharinin teoria.

Kaupungin ja maaseudun kapitalistit, kulakit ja konsessioneerit kasvavat sosialismiin, — sellaiseen typeryyteen on Buharin mennyt.

* Alleviivaus minun. J. St.

Ei, toverit, me emme tarvitse sellaista „socialismia“. Pitäköön Buharin sen hyvänään.

Tähän asti me, marxilaiset-leniniläiset, olemme olleet sitä mieltä, että toisaalta kaupungin ja maaseudun kapitalistien ja toisaalta työväenluokan välillä on etujen sovittamaton vastakohtaisuus. Tähän juuri perustuukin marxilainen luokkataisteluteoria. Mutta nyt, Buharinin teorian mukaan kapitalistien rauhallisesta kasvamisesta sosialismiin, tämä kaikki kääntyy ylösalaisin, riistäjien ja riistettävien luokkaetujen sovittamaton vastakohtaisuus katoaa, riistäjät kasvavat sosialismiin.

Rozit. Se ei ole totta, sillä edellytetäänhän proletariaatin diktatuuri.

Stalin. Mutta proletariaatin diktatuuri on luokkataistelun kaikkein kärkevin muoto.

Rozit. Siitähän onkin kysymys.

Stalin. Mutta Buharinin mukaan käy niin, että kapitalistit kasvavat juuri tähän samaan proletariaatin diktatuuriin. Kuinka te, Rozit, ette tätä ymmärrä? Ketä vastaan on käytävä taistelua, ketä vastaan on suunnattava luokkataistelun kaikkein kärkevin muoto, jos kaupungin ja maaseudun kapitalistit kasvavat proletariaatin diktatuurin järjestelmään?

Proletariaatin diktatuuria tarvitaan sitä varten, että voitaisiin käydä leppymätöntä taistelua kapitalistisia aineksia vastaan, että voitaisiin nujertaa porvaristo ja hävittää kapitalismi juurineen. Mutta jos kaupungin ja maaseudun kapitalistit, jos kulakki ja konsessionööri kasvavat sosialismiin, niin tarvitaanko tämän jälkeen yleensä proletariaatin diktatuuria, ja jos tarvitaan, niin minkä luokan nujertamiseksi?

Rozit. Siitä onkin kysymys, että kasvaminen Buharinin mukaan edellyttää luokkataistelua.

Stalin. Näen, että Rozit on vannonut tekevänsä palveluksen Buharinille. Mutta tuo palvelus on karhunpalvelus, sillä halutessaan pelastaa Buharinin hän itse asiassa upottaa tämän lopullisesti. Ei turhaan sanota, että „palvelusintoinen karhu on vihollista vaarallisempi“. (Yleistä naurua.)

Joko tahi: joko kapitalistien luokan ja valtaan tulleen sekä oman diktatuurinsa järjestäneen työväenluokan välillä on olemassa etujen sovittamaton vastakohtaisuus tai tätä etujen vastakohtaisuutta ei ole, ja silloin ei tarvita muuta kuin julistaa luokkaedut sopusointuisiksi.

Joko tahi:

joko Marxin luokkataisteluteoria **tahi** kapitalistien sosialismiin kasvamisen teoria;

joko luokkaetujen sovittamaton vastakohtaisuus **tahi** luokkaetujen sopusoinnun teoria.

Voidaan vielä ymmärtää sentyyppisiä „socialisteja“ kuin Brentano tahi Sidney Webb, jotka saarnaavat sosialismin kasvamista kapitalismiin ja kapitalismin kasvamista sosialismiin, sillä nämä „socialistit“ ovat itse asiassa sosialismin vastustajia, porvarillisia liberaaleja. Mutta ei voida ymmärtää ihmistä, joka tahoo olla marxilainen ja samalla saarnaa kapitalistien luokan sosialismiin kasvamisen teoriaa.

Buharin yritti puheessaan vahvistaa kulakiston sosialismiin kasvamisen teoriaa viittaamalla tunnettuun Leninin lausuntoon. Ja tällöin hän väittää, että Lenin puhuu samaa kuin Buharin.

Se ei ole totta, toverit. Se on törkeää ja sallimattonta Leninin parhaamista.

Tuo Leninin lausunto kuuluu näin:

„Meidän Neuvostotasavallassamme yhteiskuntajärjestelmä perustuu tietysti kahden luokan: työläisten ja talonpoikien yhteistoimintaan, johon nyt on määrätyillä ehdoilla päästetty myös „nepmannit“, s.o. porvaristo“ (XXVII osa, s. 405).

Kuten näette, tässä ei ole sanaakaan kapitalistien luokan kasvamisesta sosialismiin. Tässä puhutaan vain siitä, että me olemme „päästäneet“ mukaan työläisten ja talonpoikien yhteistoimintaan „määrätyillä ehdoilla“ nepmannitkin, s.o. porvariston.

Mitä se merkitsee? Merkitseekö se, että me siten olemme pitäneet mahdollisena nepmannien kasvamista sosialismiin? Ei tietenkään. Niin voivat tulkita tätä Leninin lausuntoa vain häpeäntuntonsa menettäneet henkilöt. Se merkitsee vain sitä, että me emme tällä hetkellä hävitä porvaristoa, että me emme tällä hetkellä konfiskoi sen omaisuutta, vaan sallimme sen olemassaolon määrätyillä ehdoilla, s.o. sillä ehdolla, että se alistuu ehdottomasti proletariaatin diktatuurin lakeihin, jotka johtavat kapitalistien jatkuvaan rajoittamiseen ja heidän vähitellen syrjäyttämiseen kansantaloudellisesta elämästä.

Voidaanko kapitalistien syrjäyttäminen ja kapitalismin juurien hävittäminen toteuttaa ilman ankaraa luokkataistelua? Ei, ei voida.

Voidaanko hävittää luokat, jos pidetään kiinni kapitalistien sosialismiin kasvamisen teoriasta ja käytännöstä? Ei, ei voida. Sellainen teoria ja käytäntö voivat vain kultivoida ja ikuistaa luokkia, sillä se,

tuo teoria, on ristiriidassa marxilaisen luokkataisteluteorian kanssa.

Mutta mainittu sitaatti Leniniltä perustuu kokonaan ja täydelleen marxilaiseen luokkataisteluteoriaan proletariaatin diktatuurin oloissa.

Mitä yhteistä voi olla Buharinin teorialla kulakkien kasvamisesta sosialismiin ja Leninin teorialla diktatuurista ankarana luokkataisteluna? Selvää on, että niillä ei ole eikä voi olla mitään yhteistä.

Buharin arvelee, että proletariaatin diktatuurin vallitessa luokkataistelun täytyy sammua ja loppua, jotta luokat tulisivat hävitetyiksi. Lenin taas päinvastoin opettaa, että luokat voidaan hävittää vain sitkeällä luokkataistelulla, joka proletariaatin diktatuurin oloissa tulee vielä **ankarammaksi** kuin ennen proletariaatin diktaturia.

„Luokkien hävittäminen“, sanoo Lenin, „vaatii pitkällistä, vaikeaa ja sitkeää luokkataistelua, joka pääoman vallan kukistamisen jälkeen, porvarillisen valtion murskaamisen jälkeen, proletariaatin diktatuurin pystyttämisen jälkeen ei katoa (kuten vanhan sosialismin ja vanhan sosialidemokratian pölkkypäät kuvittelevat), vaan ainoastaan muuttaa muotoaan tullen monessa suhteessa vielä **ankarammaksi**“ (XXIV osa, s. 315).

Näin sanoo Lenin luokkien hävittämisestä.

Luokkien hävittäminen **proletariaatin ankarana luokkataistelun tietä**, — sellainen on Leninin määritelmä.

Luokkien hävittäminen **luokkataistelun sammumisen ja kapitalistien sosialismiin kasvamisen tietä**, — sellainen on Buharinin määritelmä.

Mitä yhteistä voi olla näillä kahdella määritelmällä?

Buharinin teoria kulakkien kasvamisesta sosialismiin merkitsee siis luopumista marxilais-leniniläisestä luokkataisteluteoriasta. Se on lähenemistä kateederisocialismin⁵ teoriaan.

Siinä on Buharinin ja hänen ystäviensä kaikkien virheiden perusta.

Voidaan sanoa, ettei kannata laajemmin puhua Buharinin teoriasta kulakkien kasvamisesta sosialismiin, koska se itse puhuu — eikä ainoastaan puhu, vaan huutaa — Buharinia vastaan. Se ei ole oikein, toverit! Niin kauan kuin tämä teoria oli kätkössä, voitiin olla kiinnittämättä siihen huomiota: vähänkös sitä on eri toverien kirjoitelmissa kaikenlaisia typeryyksiä! Siten olemme menetelleetkin viime aikoihin asti. Mutta viime aikoina on tilanne muuttunut. Pikku-porvarillinen luonnonvoima, joka viime vuosina on nostanut päätään, on alkanut puhaltaa henkeä tuohon marxilaisvastaiseen teoriaan antaen sille ajankohtaisen luonteen. Nyt ei enää voida sanoa, että se on kätkössä. Nyt se, tämä Buharinin omituinen teoria, vaatii pääsyä oikeistopoikkeaman lipuksi puolueesamme, opportunistimin lipuksi. Sen vuoksi emme voi enää sivuuttaa tätä teoriaa. Sen vuoksi velvollisuutemme on lyödä se hajalle vääränä ja vahingollisena teoriana helpottaaksemme puoluetoveriemme taistelua oikeistopoikkeamaa vastaan.

b) LUOKKATAISTELUN KÄRJISTYMISESTÄ

Buharinin toinen virhe, joka johtuu hänen ensimmäisestä virheestään, on hänen väärä ja epämarxilainen suhtautumisensa kysymykseen luokkataistelun kärjistymisestä, kapitalististen ainesten vastarinnan

voimistumisesta Neuvostovallan sosialistista politiikkaa vastaan.

Mistä tässä on kysymys? Siitäkö, että kapitalistiset ainekset kasvavat nopeammin kuin taloutemme sosialistinen sektori ja että ne tämän takia voimistavat vastarintaansa järkyttäen sosialistista rakennustyötä? Ei, kysymys ei ole siitä. Sitä paitsi ei ole totta, että kapitalistiset ainekset kasvavat muka nopeammin kuin sosialistinen sektori. Jos se olisi totta, niin sosialistinen rakennustyö olisi jo perikadon partaalla.

Tässä on kysymys siitä, että sosialismi hyökkää menestyksellisesti kapitalistisia aineksia vastaan, että sosialismi kasvaa nopeammin kuin kapitalistiset ainekset, minkä takia kapitalististen aineiden ominaispaino vähenee, ja juuri siksi, että kapitalististen aineiden ominaispaino vähenee, kapitalistiset ainekset vainuavat kuolemanvaaraa ja voimistavat vastarintaansa.

Vastarintaansa taas niillä on mahdollisuus toistaiseksi voimistaa ei vain siksi, että maailman kapitalismi tukee niitä, vaan myöskin siksi, että huolimatta ominaispainonsa vähenemisestä ja suhteellisen kasvunsa heikkenemisestä sosialismin kasvuun verrattuna kapitalistiset ainekset kuitenkin absoluuttisesti kasvavat, ja tämä tekee niille jossain määrin mahdolliseksi koota voimiaan vastustaakseen sosialismin kasvua.

Tällä pohjalla syntyvätkin nykyisellä kehitysteella, voimasuhteiden nykyisten ehtojen vallitessa, luokkataistelun kärjistyminen sekä kaupungin ja maaseudun kapitalististen aineiden vastarinnan voimistuminen.

Buharinin ja hänen ystäviensä virhe on siinä, että he eivät ymmärrä tätä yksinkertaista ja ilmeistä totuutta. Heidän virheensä on siinä, että he eivät suhtaudu asiaan marxilaisesti, vaan poroporvarillisesti, yrittävät selittää luokkataistelun kärjistymisen kaikenlaisilla satunnaisilla syillä: neuvostokoneiston „kelvottomuudella“, paikallisten toverien „varomattomalla“ politiikalla, joustavuuden „puutteella“, „ylilyönneillä“ j.n.e., y.m.s.

Esimerkkinä esitän lainauksen Buharinin kirjasesta „Tie sosialismiin“, jossa ilmenee täysin epämarxilainen suhtautuminen kysymykseen luokkataistelun kärjisty- misestä:

„Milloin siellä, milloin täällä leimahtaa luokkataistelu maaseudulla entisissä ilmenemismuodoissaan, ja tämän kärjistymisen aiheuttavat tavallisesti kulakkiainekset. Kun esimerkiksi kulakit tai toisten kustannuksella rikastuvat ja Neuvostovallan elimiin tunkeutuneet henkilöt alkavat ammuskella maaseutukirjeenvaihtajia, niin se on luokkataistelun ilmenemistä kärjistyneimmässä muodossaan. (Se ei ole totta, sillä taistelun kärjistynein muoto on kapina. J. Stalin.) Sellaisia tapauksia sattuu kuitenkin tavallisesti siellä, missä paikallinen neuvostokoneisto on vielä heikko. Sitä mukaa kun tämä koneisto paranee, sitä mukaa kun kaikki Neuvostovallan alimmat solut vahvistuvat, sitä mukaa kun paikalliset maaseudun puolue- ja nuorisoliittojärjestöt paranevat ja voimistuvat, nämä tämänlaatuiset ilmiöt, kuten on aivan silminnähtävää, käyvät yhä harvinaisemmiksi ja loppujen lopuksi katoavat jäljettämiin“*.

Täten siis luokkataistelun kärjistyminen selitetään koneistosta johtuvilla syillä, alimpien järjestöjemme kelvollisuudella tai kelvottomuudella, heikkoudella tai voimalla.

* Alleviivaus minun. J. St.

Siis esimerkiksi Shahtyn porvarillisten intelligenttien tuholaisuutta, joka on porvarillisten ainesten vastarinnan muoto Neuvostovaltaa vastaan ja luokkataistelun kärjistymisen muoto, ei selitä luokkien voimasuhte, ei sosialismin kasvu, vaan koneistomme kelvottomuus.

Siis siihen asti, kun Shahtyn piirissä ei ilmennyt joukkotuholaisuutta, meillä oli hyvä koneisto; mutta sitten, joukkotuholaisuuden ilmenemisen hetkellä, koneisto tuli jostakin syystä aivan kelvottomaksi.

Siis viime vuoteen asti, jolloin viljanhankinnat sujuivat itsestään eikä meillä ollut erityistä luokkataistelun kärjistymistä, meidän paikalliset järjestömme olivat hyviä, jopa ihanteellisiakin, mutta viime vuodesta lähtien, jolloin kulakiston vastarinta sai erittäin kärkevät muodot, järjestömme muuttuivat yht'äkkiä huonoiksi ja aivan kelvottomiksi.

Se ei ole mikään selitys, vaan selityksen pilkkamista. Se ei ole tiedettä, vaan puoskarointia.

Miten tämä kärjistyminen on todellisuudessa selitettävissä?

Siihen on kaksi syytä.

Ensiksikin meidän etenemisemme, hyökkäyksemme, talouden sosialististen muotojen kasvu sekä teollisuudessa että maataloudessa, jota kasvua seuraa kaupungin ja maaseudun vissien kapitalistiryhmien vastaava syrjäyttäminen. Asia on niin, että me elämme Leninin formulaa „kumpi voittaa“ mukaan: nujerramme me heidät, kapitalistit, ja ryhdymmekö heidän kanssaan, kuten Lenin sanoi, viimeiseen ratkaisevaan taisteluun, vai nujertavatko he meidät.

Toiseksi se, että kapitalistiset ainekset eivät halua vapaaehtoisesti poistua näyttämöltä: ne tekevät ja tulevat tekemään vastarintaa sosialismille, sillä ne näkevät, että niiden olemassaolon viimeiset päivät ovat koittamassa. Ja ne voivat toistaiseksi vielä tehdä vastarintaa, koska ne ominaispainonsa vähenemisestä huolimatta kuitenkin absoluuttisesti kasvavat: kaupungin ja maaseudun pikkuporvaristo työntää keskuudesta esille, kuten Lenin sanoi, joka päivä, joka tunti kapitalisteja ja pikkukapitalisteja, ja nämä, nuo kapitalistiset ainekset, tekevät kaikkensa puolustaakseen olemassaoloaan.

Historiassa ei ole vielä ollut sellaisia tapauksia, että kuolevat luokat olisivat vapaaehtoisesti poistuneet näyttämöltä. Historiassa ei ole vielä ollut sellaisia tapauksia, että kuoleva porvaristo ei olisi pannut liikkeelle viimeisiä voimiaan puolustaakseen olemassaoloaan. Olkoonpa meidän alempi neuvostokoneistomme hyvä tai huono, niin etenemisemme, hyökkäyksemme tulee supistamaan kapitalistisia aineksia ja työntämään niitä syrjään ja ne, nuo kuolevat luokat, tulevat tekemään vastarintaa kaikesta huolimatta.

Siinä on luokkataistelun kärjistymisen perusta maassamme.

Buharinin ja hänen ystäviensä virhe on siinä, että he samaistavat kapitalistien vastarinnan kasvun heidän ominaispainonsa kasvun kanssa. Mutta tällä samaistamisella ei ole mitään pohjaa. Sillä ei ole pohjaa, sillä jos he, kapitalistit, tekevät vastarintaa, niin se ei lainkaan merkitse sitä, että he ovat tulleet voimakkaammiksi kuin me. Asia on aivan päinvastoin. Aikansaeläneet

luokat eivät tee vastarintaa sen takia, että ne ovat tulleet meitä voimakkaammiksi, vaan sen takia, että sosialismi kasvaa nopeammin kuin ne ja ne tulevat meitä heikommiksi. Ja juuri siksi, että ne käyvät heikommiksi, ne aavistavat olemassaolonsa viimeisten päivien olevan käsillä ja niiden on pakko tehdä vastarintaa kaikin voimin ja kaikin keinoin.

Sellainen on luokkataistelun kärjistymisen ja kapitalistien vastarinnan mekaniikka historian nykyisellä ajankohdalla.

Millaista täytyy puolueen politiikan olla tällaisen asiointilan vallitessa?

Sen täytyy olla sellaista, että se herättää työväenluokan ja maaseudun riistetyt joukot, kohottaa niiden taistelukuntoisuutta ja kehittää niiden mobilisatiovalmeutta taistelua varten kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan, taistelua varten vastarintaa tekeviä luokkavihollisia vastaan.

Marxilais-leniniläisen luokkataisteluteorian ansio onkin muun muassa siinä, että se helpottaa työväenluokan mobilisointia proletariaatin diktatuurin vihollisia vastaan.

Missä ilmenee Buharinin teorian vahingollisuus kapitalistien kasvamisesta sosialismiin ja buharinilaisen käsityksen vahingollisuus luokkataistelun kärjistymiskysymyksestä?

Siinä, että se tuudittaa työväenluokkaa uneen, horjuttaa maamme vallankumouksellisten voimien mobilisatiovalmeutta, demobilisoi työväenluokkaa ja helpottaa kapitalististen ainesten hyökkäystä Neuvostovaltaa vastaan.

e) TALONPOIKAISTOSTA

Buharinin kolmas virhe koskee talonpoikaiskysymystä. On tunnettua, että kysymys talonpoikaistosta on meillä politiikkamme tärkeimpiä kysymyksiä. Meidän oloissamme talonpoikaisto muodostuu erilaisista yhteiskunnallisista ryhmittymistä, nimittäin: maalaisköyhälistöstä, keskitalonpojista ja kulakeista. Ymmärrettävää on, että meidän suhteemme näihin ryhmittymiin ei voi olla yhtäläinen. Maalaisköyhälistö on työväenluokan tuki, keskitalonpoikasen liittolainen ja kulakki sen luokkavihollinen,— sellainen on suhteemme näihin yhteiskunnallisiin ryhmittymiin. Kaikki tämä on käsitettävää ja yleisesti tunnettua.

Mutta Buharin on tässä asiassa kuitenkin jonkun verran toisella kannalla. Kun hän luonnehtii talonpoikaistoa, niin häneltä katoaa sellainen tosiasia kuin talonpoikaiston luokkajakautuminen, katoaa jonnekin yhteiskunnallisten ryhmittymien olemassaolo ja jäljelle jää vain yksi harmaa täplä, jota nimitetään maaseuduksi. Hänestä ei kulakki ole kulakki, keskitalonpoika ei ole keskitalonpoika, vaan maaseudulla vallitsee jonkinlainen yleinen kurjuus. Niin hän sanoikin täällä puheessaan: voidaanko meidän kulakkiamme nimittää kulakiksi? Sehän on kerjäläinen,— sanoi hän. Entä meidän keskitalonpoikamme,— onko hän keskitalonpojan näköinen? — sanoi Buharin täällä.— Sehän on kerjäläinen, joka näkee nälkää. On ymmärrettävää, että tuollainen käsitys talonpoikaistosta on perinpohjin virheellinen eikä sovi yhteen leninismin kanssa.

Lenin on sanonut, että yksilöllinen talonpoikaisto on viimeinen kapitalistinen luokka. Onko tämä väit-

tämä oikea? On, se on ehdottomasti oikea. Miksi yksilöllinen talonpoikaisto luonnehditaan viimeiseksi kapitalistiseksi luokaksi? Siksi, että niistä kahdesta perusluokasta, joista yhteiskuntamme muodostuu, talonpoikaisto on se luokka, jonka talous perustuu yksityisomistukseen ja pientavaratuotantoon. Siksi, että niin kauan kuin talonpoikaisto pysyy yksilöllisenä talonpoikaistona, joka harjoittaa pientavaratuotantoa, se alituisesti ja herkeämättä nostaa eikä voi olla nostamatta keskuudestaan esille kapitalisteja.

Kysymyksessä marxilaisesta suhtautumisestamme työväenluokan ja talonpoikaiston liiton probleemiin on tällä seikalla meille ratkaiseva merkitys. Se merkitsee, että me emme tarvitse **mitä** liittoa **tahansa** talonpoikaiston kanssa, vaan ainoastaan **sellaista liittoa**, joka perustuu taisteluun talonpoikaiston kapitalistisia aineksia vastaan.

Kuten näette, se Leninin teesi, että talonpoikaisto on viimeinen kapitalistinen luokka, ei suinkaan ole ristiriidassa työväenluokan ja talonpoikaiston liiton ajatuksen kanssa, vaan päinvastoin antaa tälle liitolle perustan työväenluokan ja talonpoikaiston enemmistön liittona, joka on suunnattu kapitalistisia aineksia vastaan yleensä, muun muassa talonpoikaiston kapitalistisia aineksia vastaan maaseudulla.

Lenin esitti tämän teesin osoittaakseen, että työväenluokan ja talonpoikaiston liitto voi olla luja ainoastaan siinä tapauksessa, jos se pohjautuu taisteluun niitä samoja kapitalistisia aineksia vastaan, joita talonpoikaisto nostaa keskuudestaan esille.

Buharinin virhe on siinä, että hän ei ymmärrä eikä hyväksy tätä yksinkertaista seikkaa, hän unohtaa

yhteiskunnalliset ryhmittymät maaseudulla, häneltä katoavat näköpiiristä kulakit ja köyhälistö ja jäljelle jää ainoastaan pelkkä keskitalonpoikaiston joukko.

Tämä on epäilemättä Buharinin poikkeama oikealle vastakohtana „vasemmistolaiselle“, trotskilaiselle poikkeamalle, joka ei näe maaseudulla muita yhteiskunnallisia ryhmittymiä kuin maalaisköyhälistön ja kulakit ja jonka näköpiiristä katoavat keskitalonpojat.

Mikä on trotskilaisuuden ja Buharinin ryhmän välinen ero kysymyksessä liitosta talonpoikaiston kanssa? Se, että trotskilaisuus esiintyy keskitalonpoikaiston joukkojen kanssa solmittavan **lujan** liiton politiikkaa **vastaan**, mutta Buharinin ryhmä puolustaa **kaikenlaista** liittoa talonpoikaiston kanssa yleensä. Todistamattakin on selvää, että kumpikin kanta on väärä ja toinen toisensa arvoinen.

Leninismi puolustaa ehdottomasti **lujaa** liittoa talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa, liittoa keskitalonpoikien kanssa, mutta ei **kaikenlaista** liittoa, vaan sellaista liittoa keskitalonpoikien kanssa, joka turvaa työväenluokalle **johtoaseman**, **lujittaa** proletariaatin diktatuuria ja **helpottaa** luokkien **hävittämisen** asiaa.

„Työväenluokan ja talonpoikaiston välisellä sopimuksella“, sanoo Lenin, „voidaan ymmärtää mitä tahansa. Ellei oteta huomioon, että sopimus työväenluokan kannalta katsoen on vain silloin sallittava, oikea ja periaatteellisesti mahdollinen, kun se tukee työväenluokan diktatuuria ja on yksi niitä keinoja, jotka tähtäävät luokkien hävittämiseen, niin silloin työväenluokan ja talonpoikaiston sopimuksen määritelmä jää tietystikin määritelmäksi, jota kaikki Neuvostovallan viholliset ja kaikki diktatuurin viholliset katsomuksissaan esittävätkin“ (XXVI osa, s. 387).

Ja edelleen:

„Nyt“, sanoo Lenin, „proletariaatti pitää valtaa käsissään ja johtaa sitä. Se johtaa talonpoikaistoa. Mitä merkitsee talonpoikaiston johtaminen? Se merkitsee ensiksikin suuntautumista luokkien hävittämiseen eikä pikkutuottajaan. Jos me eksyisimme tältä perus- ja pääsuunnalta, niin silloin me lakkaisimme olemasta sosialisteja ja joutuisimme niiden pikkuporvarien leiriin, eserrien ja menshevikkien leiriin, jotka nyt ovat proletariaatin kaikkein pahimpia vihollisia“ (sama, s. 399—400).

Sellainen on Leninin kanta kysymyksessä liitosta talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa, liitosta keskitalonpoikain kanssa.

Buharinin ryhmän virhe keskitalonpoikaa koskevassa kysymyksessä on siinä, että se ei näe keskitalonpojan kaksinaista luonnetta, sen kaksinaista asemaa työväenluokan ja kapitalistien välillä. „Keskitalonpoikaisto on horjuva luokka“, sanoi Lenin. Miksi? Siksi, että keskitalonpoika on toisaalta työtätekevä, mikä lähentää häntä työväenluokkaan, mutta toisaalta hän on omistaja, mikä lähentää häntä kulakkiin. Tästä johtuu keskitalonpojan horjuminen. Ja se ei pidä paikkaansa vain teoreettisesti. Tätä horjumista ilmenee myöskin käytännössä joka päivä, joka hetki.

„Talonpoika“, sanoo Lenin, „tuntee työtätekevänä vetovoimaa sosialismiin pitäen työläisten diktatuuria parempana kuin porvariston diktatuuria. Talonpoika viljan myyjänä tuntee vetovoimaa porvaristoon ja vapaaseen kauppaan, s.o. takaisin „tuttuun“, vanhaan, „ikivanhaan“ kapitalismiin“ (XXIV osa, s. 314).

Siksi liitto keskitalonpojan kanssa voi olla luja vain siinä tapauksessa, jos se on suunnattu kapitalistisia aineksia vastaan, kapitalismia vastaan yleensä,

jos se turvaa johtoaseman tässä liitossa työväenluokalle, jos se helpottaa luokkien hävittämisen asiaa.

Buharinin ryhmä unohtaa nämä yksinkertaiset ja ymmärrettävät seikat.

d) UUDESTA TALOUSPOLITIIKASTA JA MARKKINASUHTEISTA

Buharinin neljäs virhe koskee kysymystä nepistä (uudesta talouspolitiikasta). Buharinin virhe tässä on siinä, että hän ei näe uuden talouspolitiikan kaksipuolisuutta, vaan näkee ainoastaan sen toisen puolen. Kun me vuonna 1921 otimme käytäntöön uuden talouspolitiikan, niin me suuntasimme sen kärjen silloin sotakommunismia vastaan, sellaista komentoa ja järjestystä vastaan, joka tekee mahdottomaksi yksityiskaupan kaikenlaisen vapauden. Me olimme ja olemme sitä mieltä, että uusi talouspolitiikka merkitsee määrättyä yksityiskaupan vapautta. Tämän puolen asiasta on Buharin muistanut. Ja se on sangen hyvä.

Mutta Buharin erehtyy luullessaan, että uusi talouspolitiikka rajoittuukin tuohon yhteen puoleen. Buharin unohtaa, että uudella talouspolitiikalla on vielä toinenkin puoli. Asia on niin, että uusi talouspolitiikka ei ensinkään merkitse täydellistä yksityiskaupan vapautta, vapaata hintojen vaihtelua markkinoilla. Uusi talouspolitiikka on yksityiskaupan vapautta määrättyissä rajoissa, määrättyissä puitteissa, jolloin valtiolle on turvattu markkinoilla säännöstelevä osuus. Siinä juuri onkin uuden talouspolitiikan toinen puoli. Ja uuden talouspolitiikan tämä puoli on meille sitä paitsi tärkeämpi kuin sen ensinmainittu puoli. Meillä ei ole markkinoilla vapaata

hintojen vaihtelua, kuten asia on tavallisesti kapitalistimaissa. Me määrittelemme pääpiirteissään hinnan viljalle. Me määrittelemme hinnat teollisuustavaroille. Me pyrimme toteuttamaan tuotantokustannusten alentamisen ja teollisuustavarain hintojen alentamisen politiikkaa pyrkien säilyttämään maataloustuotteiden hinnat vakaantuneina. Eikö ole selvää, että kapitalistisissa maissa ei ole tällaista erikoista ja omalaatuista järjestystä markkinoilla.

Tästä seuraa, että niin kauan, kun on olemassa uusi talouspolitiikka, on säilytettävä sen molemmat puolet: sekä edellinen puoli, joka on tähdätty sotakommunismiin järjestelmää vastaan ja jonka tarkoituksena on turvata määrätty yksityiskaupan vapaus, että toinen puoli, joka on tähdätty yksityiskaupan täydellistä vapautta vastaan ja jonka tarkoituksena on turvata valtiolle säännöstelevä osuus markkinoilla. Jos jompikumpi näistä puolista hävitetään, niin uutta talouspolitiikkaa ei meillä enää ole.

Buharin luulee, että uutta talouspolitiikkaa voi uhata vaara ainoastaan „vasemmalta“, niiden henkilöiden taholta, jotka tahtovat hävittää **kaikenlaisen** kauppavapauden. Se ei pidä paikkaansa. Se on mitä pahin erehdys. Sellainen vaara on sitä paitsi nykyisin kaikkein vähiten realinen, sillä paikallisissa ja keskusjärjestöissämme meillä ei ole tai ei ole juuri lainkaan nykyisin sellaisia ihmisiä, jotka eivät ymmärtäisi, kuinka välttämätöntä ja tarkoituksenmukaista on säilyttää määrätty kauppavapaus.

Paljoa realistempi on vaara oikealta, vaara niiden henkilöiden taholta, jotka tahtovat lopettaa valtion säännöstelytehtävän markkinoilla, tahtovat „vapauttaa

kahleista“ markkinat ja siten aloittaa yksityiskaupan täydellisen vapauden aikakauden. Ei voi olla epäilystäkään siitä, etteikö tämä oikealta uhkaava uuden talouspolitiikan murtamisen vaara olisi nykyisin paljon realisempi.

Ei saa unohtaa, että pikkuporvarillinen luonnonvoimaisuus vaikuttaa juuri tähän suuntaan,— uuden talouspolitiikan murtamisen suuntaan oikealtakäsin. On myöskin muistettava, että kulakkien ja varakkaiden ainesten valitukset, keinottelijain ja ostelijain valitukset, joiden vaikutuksen alaiseksi monet toverimme usein joutuvat, pommittavat uutta talouspolitiikkaa juuri tältä suunnalta. Se tosiasia, että Buharin ei näe tätä toista, todella realista uuden talouspolitiikan murtamisen vaaraa,— se tosiasia osoittaa selvästi, että hän on antanut perään pikkuporvarillisen luonnonvoimaisuuden painostukselle.

Buharin ehdottaa markkinain „normalisointia“ ja viljan hankintahinnoilla „luovimista“ alueittain, s.o. viljan hintojen korottamista. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että neuvostomaan markkinasuhteet eivät häntä tyydytä, että hän tahtoo päästää valtion käsistä hiljalleen pois sen säännöstelytehtävän markkinoilla ja esittää tehtäväksi myönnytyksiä pikkuporvarilliselle luonnonvoimaisuudelle, joka pyrkii murtamaan uutta talouspolitiikkaa oikealta.

Olettakaamme hetkiseksi, että seuraisimme Buharinin neuvoja. Mitä siitä olisi seurauksena? Korottaisimme viljan hintoja esimerkiksi syksyllä, hankintakauden alussa. Mutta kun markkinoilla on aina kaikenlaista väkeä, kaikenlaisia keinottelijoita ja ostelijoita, jotka voivat maksaa viljasta kolme kertaa

enemmän, ja kun me emme voi kilpailla keinottelijain kanssa, sillä he ostavat kaikkiaan vain kymmenkunta miljoonaa puutaa, kun taas meidän on ostettava satoja miljoonia puutia, niin viljan omistajat pidättäisivät sittenkin viljan hallussaan odotellen hintojen edelleen kohoamista. Meidän täytyisi siis uudelleen korottaa viljan hintoja kevääseen mennessä, jolloin valtiolla pääasiassa juuri alkaa varsinainen viljan tarve. Mutta mitä merkitsee viljan hinnan korotus keväällä? Se merkitsee kovaa iskua köyhille talonpojille ja maaseudun vähäväkisille kerroksille, joiden itsensä täytyy ostaa viljaa keväällä osaksi siemeneksi, osaksi syötäväksi, sitä samaa viljaa, jota he syksyllä olivat myyneet halvemmalla hinnalla. Voimmeko me näillä toimenpiteillä saavuttaa joitakin tuntuvia tuloksia riittävän viljamäärän saamisen mielessä? Luultavinta on, että emme voi, sillä aina löytyy keinottelijoita ja ostelijoita, jotka voivat taaskin maksaa samasta viljasta kaksi tai kolme kertaa enemmän. Meidän täytyisi siis olla valmiit viljan hintojen uuteen kohoamiseen yrittäessämme turhaan kilpailla hintatarjouksissa keinottelijain ja ostelijain kanssa.

Mutta siitä seuraa, että kun kerran olisimme lähteneet viljanhintojen nostamisen tielle meidän täytyisi luisua yhä alemmaksi omaamatta takeita riittävän viljamäärän saannista.

Mutta asia ei pääty tähän:

Ensiksikin meidän täytyisi, jos nostaisimme viljan **hankintahintoja**, nostaa sen jälkeen myöskin maataloudessa tuotettavien raaka-aineiden hintoja, jotta voisimme säilyttää määrätyn suhteen maataloustuotteiden hinnoissa.

Toiseksi, jos nostaisimme viljan hankintahintoja, me emme voisi säilyttää kaupungeissa alhaista viljan vähittäishintaa, — meidän täytyisi korottaa siis viljan myyntihintojakin. Ja kun emme voi emmekä saa loukata työläisiä, niin meidän pitäisi korottaa työpalkkaa nopeaa vauhtia. Mutta se ei voisi olla johtamatta myös teollisuustuotteiden hintojen kohottamiseen, sillä muutoin voisi tapahtua varojen virtaamista kaupungista maaseudulle vastoin teollistamisen etuja.

Tuloksena olisi, että meidän täytyisi tasoittaa teollisuustavarain ja maataloustuotteiden hintoja ei alenevien eikä edes vakaantuneiden hintojen pohjalla, vaan sekä viljan että teollisuustuotteiden kohoavien hintojen pohjalla.

Toisin sanoen meidän olisi suuntauduttava teollisuustavarain ja maataloustuotteiden **kallistumiseen**.

Ei ole vaikea ymmärtää, että sellainen hinnoilla „luoviminen“ ei voisi olla johtamatta Neuvostovallan hintapolitiikan täydelliseen hävittämiseen, valtion säännöstelytehtävän hävittämiseen markkinoilla ja pikkuporvarillisen luonnonvoimaisuuden täydelliseen valloilleen päästämiseen.

Kenelle siitä olisi hyötyä?

Vain kaupungin ja maaseudun varakkaille kerroksille, sillä kalliit teollisuustavarat ja maataloustuotteet olisivat sekä työväenluokalle että maaseudun köyhille ja vähäväkisille kerroksille vaikeasti ostettavissa. Siitä hyötyisivät kulakit ja varakkaat, nepmanit ja muut varakkaat luokat.

Se olisi myöskin liittoyhteyttä, mutta omalaatuista liittoyhteyttä, — liittoyhteyttä maaseudun ja kaupungin rikkaiden kerrosten kanssa. Työläisillä ja maa-

seudun vähäväkisillä kerroksilla olisi täysi oikeus kysyä meiltä: kenen valta me olemme, työläisten ja talonpoikien vaiko kulakkien ja nepmannien?

Väljen rikkoutuminen työväenluokan ja maaseudun vähäväkisten kerrosten kanssa, liittoysteys maaseudun ja kaupungin rikkaiden kerrosten kanssa,— siihen johdaisi markkinain buharinilainen „normalisointi“ ja viljan hinnoilla alueittain „luoviminen“.

Selvää on, että puolue ei voi lähteä tuolle turmiolliselle tielle.

Missä määrin kaikki Buharinin käsitykset uudesta talouspolitiikasta ovat menneet sekaisin ja miten pahasti hän on joutunut pikkuporvarillisen luonnonvoimaisuuden pauloihin,— se näkyy muun muassa siitä enemmän kuin kielteisestä suhtautumisesta, jota hän osoittaa kysymykseen kaupungin ja maaseudun, valtion ja talonpoikaiston välisen tavaravaihdon uusista muodoista. Hän on kuohuksissaan siitä ja huutaa sitä vastaan, että valtiosta on tullut talonpoikaiston tavaranhankkija ja talonpoikaistosta tulee valtion viljanhankkija. Hän pitää tätä uuden talouspolitiikan kaikkien sääntöjen rikkomisena, melkeinpä uuden talouspolitiikan murtamisena. Herää kysymys: miksi ja millä perusteella?

Mitä pahaa voi olla siinä, että valtio, valtion teollisuus on talonpoikaiston tavaranhankkijana ilman välikäsiä ja talonpoikaisto viljanhankkijana teollisuudelle, valtiolle, myöskin ilman välikäsiä?

Mitä pahaa voi marxilaisuuden ja marxilaisen politiikan kannalta olla siinä, että talonpoikaisto on jo tullut puuvillan, sokerijuurikkaan, pellavan hankkijaksi valtion teollisuuden tarpeiksi ja valtion teol-

lisuus on tullut kaupunkilaistavarain, siementen ja työvälineiden hankkijaksi näitä maatalouden aloja varten?

Kontrahoimismenetelmä on tässä näiden kaupungin ja maaseudun välisen tavaravaihdon uusien muotojen järjestämisen perusmenetelmä. Mutta sotiiko kontrahoimismenetelmä uuden talouspolitiikan vaatimuksia vastaan?

Mitä pahaa voi olla siinä, että talonpoikaisto saman kontrahoimismenetelmän ansiosta tulee valtion hankkijaksi myöskin viljan alalla eikä vain puuvillan, sokerijuurikkaan ja pellavan alalla?

Miksikä pienissä erissä harjoitettua kauppaa, pikku-kauppaa voidaan nimittää tavaravaihdoksi, mutta kauppaa, jota harjoitetaan suurissa erissä edeltäkäs in laadittujen, tavarain hintoja ja laatua koskevien sopimusten (kontrahoimisen) mukaisesti, ei voida pitää tavaravaihtona?

Onko vaikea ymmärtää, että nämä uudet tavaravaihdon joukkomuodot kaupungin ja maaseudun välillä kontrahoimismenetelmää käyttäen ovat syntyneet juuri uuden talouspolitiikan pohjalla ja että ne ovat järjestöjemme taholta mitä suurin askel eteenpäin kansantalouden suunnitelmallisen, sosialistisen johtamisen vahvistamisen mielessä?

Buharin on lakannut ymmärtämästä näitä yksinkertaisia ja ymmärrettäviä seikkoja.

e) NIINSANOTUSTA „PAKKOVEROSTA“

Buharinin viides virhe (puhun hänen perusvirheitään) on se, että hän vääristelee opportunistisesti puolueen linjaa kaupungin ja maaseudun välisten

„saksien“ kysymyksessä, niinsanotun „pakkoveron“ kysymyksessä.

Mistä on puhe Politbyroon ja Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön (helmikuussa 1929 pidetyn) yhteisen istunnon tunnetussa päätöslauselmassa „saksia“ koskevasta kysymyksestä? Puhe on siitä, että niiden tavallisten, sekä välittömien että välillisten, verojen lisäksi, joita talonpoikaisto valtiolle maksaa, se suorittaa vielä teollisuustavaroista maksamansa ylihinnan muodossa ja maataloustuotteista saamansa alihinnan muodossa jonkinlaisen ylimääräisen veron.

Onko totta, että tämä talonpoikaiston maksama ylimääräinen vero on todella olemassa? Kyllä, se on totta. Kuinka sitä meillä vielä nimitetään? Sitä nimitetään meillä vielä „saksiksi“, varojen „pumppuamiseksi“ maataloudesta teollisuuteen teollisuutemme nopeaa kehittämistä varten.

Onko tämä „pumppuaminen“ tarpeen? Meillä ei ole erimielisyyttä siitä, että väliaikaisena toimenpiteenä tämä „pumppuaminen“ on tarpeen, jos me todella haluamme säilyttää teollisuuden nopean kehitysvauhdin. Ja teollisuuden kasvun nopea vauhti meidän on säilytettävä hinnalla millä hyvänsä, sillä se ei ole tarpeen ainoastaan teollisuutta itseään varten, vaan ennen kaikkea maataloutta, talonpoikaistoa varten, joka tarvitsee nyt kipeimmin traktoreita, maatalouskoneita ja lannoitteita.

Voimmeko me nyt poistaa tämän ylimääräisen veron? Valitettavasti me emme voi sitä poistaa. Meidän on se poistettava heti, kun se käy mahdolliseksi, lähivuosina. Mutta nyt me emme voi sitä poistaa.

Siis juuri tämä ylimääräinen vero, joka saadaan „saksien“ avulla, onkin juuri „jotain pakkoveron tapaista“. Ei pakkovero, vaan „jotain pakkoveron tapaista“. Se on „jotain pakkoveron tapaista“ meidän jälkeenjääneisyydestämme. Tämä ylimääräinen vero on tarpeen sitä varten, jotta voisimme edistää teollisuutemme kehitystä ja tehdä lopun jälkeenjääneisyydestämme.

Mutta merkitseekö tämä sitä, että kantaessamme tätä ylimääräistä veroa me siten riistämme talonpoikaista? Ei, ei merkitse. Neuvostovallan luonne ei salli talonpoikaiston minkäänlaista riistämistä valtion taholta. Tovereittemme puheissa heinäkuun täysistunnossa⁶ on suoraan sanottu, että neuvostojärjestelmän vallitessa on talonpoikaiston riistäminen sosialistisen valtion taholta mahdotonta, sillä työtätekevän talonpoikaiston hyvinvoinnin herkeämätön kasvu on neuvostoyhteiskunnan kehityksen laki ja se sulkee pois talonpoikaiston riistämisen kaikenlaisen mahdollisuuden.

Onko tämä ylimääräinen vero talonpoikaistolle voimien mukaista? Kyllä, se on sille voimien mukaista. Miksi?

Ensinnäkin siksi, että tämän ylimääräisen veron kantaminen tapahtuu talonpoikaiston aineellisen aseman herkeämättömän paranemisen oloissa.

Toiseksi siksi, että talonpojalla on oma yksityinen taloutensa, josta saamallaan tuloilla hän voi maksaa ylimääräisen veron, mutta sitä ei voida sanoa työläisestä, jolla ei ole yksityistä taloutta ja joka siitä huolimatta ponnistaa kaikki voimansa teollistamisen hyväksi.

Kolmanneksi siksi, että ylimääräisen veron suuruus pienenee vuosi vuodelta.

Teemmekö me oikein nimittäessämme tätä ylimääräistä veroa sanoilla „jotain pakkoveron tapaista“? Me teemme siinä ehdottomasti oikein. Näillä sanoilla me korostamme tovereillemme ylimääräisen veron tuomittavuutta ja epämieluisuutta, sen pitemmäksi aikaa säilyttämisen sallimattomuutta. Nimittäessämme talonpoikaistolta kannettavaa ylimääräistä veroa näin me haluamme sanoa, että me emme ota sitä halusta, vaan pakosta, että meidän, bolshevikkien, on ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin tämän ylimääräisen veron poistamiseksi heti ensi tilaisuudessa, mahdollisimman pian.

Sellainen on „saksia“, „pumppuamista“ ja „ylimääräistä veroa“ koskevan kysymyksen olemus, sen olemus, minkä me edellämainituissa asiakirjoissa määrittelemme „joksikin pakkoveron tapaiseksi“.

Buharin, Rykov ja Tomski yrittivät tarrautua kiinni „pakkovero“-sanaan ja alkoivat syyttää puoluetta talonpoikaiston sotilaallis-feodaalisen riistämisen politiikasta. Mutta nyt näkevät sokeatkin, että se oli buharinilaisten epärehellinen yritys parjata puoluettamme mitä julkeimmalla tavalla. Nyt heidän on itsensäkin pakko vaieten tunnustaa, että jaaritteluisaan sotilaallis-feodaalisesta riistosta he ovat romah-taneet ryminällä.

Joko tahi:

joko buharinilaiset tunnustavat „saksien“ ja varojen maataloudesta teollisuuteen „pumppuamisen“ kiertämättömyyden tällä ajankohdalla,— ja silloin heidän

on tunnustettava syytöstensä parhaava luonne ja puolueen olevan täydellisesti oikeassa;

tahi he kieltävät „saksien“ ja „pumppuamisen“ kiertämättömyyden tällä ajankohdalla, mutta siinä tapauksessa he sanokoot sen suoraan, jotta puolue voisi luetteloida heidät maamme teollistamisen vastustajiin kuuluviksi.

Joka tapauksessa minä voisin viitata moniin Buharinin, Rykovin ja Tomskin puheisiin, joissa he tunnustavat varauksitta „saksien“ kiertämättömyyden tällä ajankohdalla, varojen maataloudesta teollisuuteen „pumppuamisen“ kiertämättömyyden. Mutta sehän onkin määritelmän „jotain pakkoveron tapaista“ tunnustamista.

Kuinka siis asia on, ovatko he edelleenkin „pumppuamisen“ kannalla, „saksien“ säilyttämisen kannalla nykyisellä ajankohdalla vai eivätkö ole? Sanokoot he sen suoraan.

Buharin. Pumppuaminen on tarpeen, mutta „pakkovero“ ei ole onnistunut sana. (Yleistä naurua.)

Stalin. Siis kysymyksen oleellisessa puolessa meillä ei ole erimielisyyksiä, siis varojen „pumppuaminen“ maataloudesta teollisuuteen, niinsanotut „sakset“, ylimääräinen vero, „jokin pakkoveron tapainen“ — ovat nykyisellä ajankohdalla maamme teollistamisen välttämättömiä, mutta väliaikaisia keinoja.

Se on hyvä. Mutta mistä sitten on kysymys, miksi hälistään? Heitä ei miellytä sana „pakkovero“ eli „jotain pakkoveron tapaista“, koska sellaisen sanan käyttäminen marxilaisessa kirjallisuudessa on heidän mielestään sopimatonta?

Mitäpä tuosta, puhukaamme „pakkovero“-sanasta.

Minä väitän, toverit, että tämä sana on jo aikoja sitten saanut kansalaisyhteiskunnan marxilaisessa kirjallisuudessa, esimerkiksi toveri Leninin kirjoituksissa. Se voi oudostuttaa joitakuita niistä, jotka eivät lue Leniniä, mutta se on tosiasia, toverit. Buharin täällä „piti ääntä“ siitä, että marxilainen kirjallisuus ei muka voi sietää „pakkovero“-sanaa. Hän oli kiihdyksissään ja kummasteli sitä, kuinka puolueen Keskuskomitea ja yleensä marxilaiset saattavat käyttää sanaa „pakkovero“. Mutta mitä kummallista siinä on, kun kerran voidaan todistaa, että tämä sana on jo kauan sitten saanut kansalaisyhteiskunnan sellaisen marxilaisen kuin toveri Leninin kirjoituksissa? Tai ehkä Buharin näkökannalta Lenin ei tyydytä marxilaiselle asetettaviin vaatimuksiin? Siinä tapauksessa sanokaa se suoraan, kalliit toverit.

Ottakaa esimerkiksi sellaisen marxilaisen kuin Leninin kirjoitus „„Vasemmistolaisesta“ penikkamaisuudesta ja pikkuporvarillisuudesta“ (toukokuu 1918) ja lukekaa siitä seuraava kohta:

„Tuhantisia säilyttävä pikkuporvari on valtiokapitalismin vihollinen, ja nuo tuhattiset hän haluaa realisoida ehdottomasti omaksi hyödykseen maalaisköyhälistöä vastaan, kaikkea yleisvaltakunnallista valvontaa vastaan, mutta näiden tuhattisten summa antaa monimiljardisen perustan keinottelulle, joka horjuttaa meidän sosialistista rakennustyötämme. Olettakaamme, että joku määrä työläisiä antaa muutamassa päivässä arvoja määrän, joka ilmaistaan luvulla 1.000. Olettakaamme edelleen, että 200 tästä summasta häviää meillä pienen keinottelun, kaikenlaisen varastelun seurauksena, neuvostodekreettien ja neuvostollisen järjestyksen pienomistuksellisen „kiertämisen“ seurauksena. Jokainen tietoinen työläinen sanoo: jos minä voisin antaa 300 tuhannesta paremman järjestyksen ja organisation hintana, niin antaisin mielelläni nämä kolmesataa kahdensadan asemesta, sillä Neu-

vostovallan aikana tämän „pakkoveron“ alentaminen sitten, sano-
kaamme sataan tai viiteenkymmeneen, tulee olemaan aivan helppo
tehtävä, kun järjestys ja organisaatio saadaan kuntoon, kun valtion
kaikenlaisen monopolin pienomistuksellisesta horjuttamisesta teh-
dään täydellisesti loppu“ (XXII osa, s. 515).

Lienee selvä. Pitäisiköhän toveri Lenin julistaa
tämän perusteella työväenluokan sotilaallis-feodaalisen
riistämisen politiikan kannattajaksi? Yrittäkääpä julis-
taa, kalliit toverit!

Ääni. Mutta keskitalonpojan suhteen ei kuitenkaan
ole milloinkaan käytetty „pakkoveron“ käsitettä.

Stalin. Oletteko te sitä mieltä, että keskitalonpoika
on lähempänä puoluetta kuin työväenluokka? Kylläpä
olette keho marxilainen. (Yleistä naurua.) Jos
työväenluokan suhteen voidaan puhua „pakkoverosta“,
sen työväenluokan suhteen, jonka puolue me olemme,
niin miksi ei voitaisi puhua samaa keskitalonpojan
suhteen, joka on kaiken kaikkiaan vain meidän liitto-
laisemme?

Jotkut kiistanaihetta etsivät toverit voivat luulla,
että sana „pakkovero“ on toveri Leninillä kirjoit-
uksessa „„Vasemmistolaisesta“ penikkamaisuudesta“
harhasana, satunnainen sanahairahdus. Tarkastus
kuitenkin osoittaa, että kiistanaihetta etsivien tove-
reiden epäilyksillä ei ole minkäänlaista pohjaa. Otta-
kaa toveri Leninin toinen kirjoitus tai oikeammin
kirjanen „Elintarvikeverosta“ (huhtikuu 1921) ja
lukekaa siitä sivu 324 (XXVI osa, s. 324). Te näette,
että edellä esitetyn „pakkoveroa“ koskevan sitaatin
toveri Lenin on siinä toistanut sanasta sanaan. Otta-
kaa vihdoin toveri Leninin kirjoitus „Neuvostovallan
lähimmät tehtävät“ (XXII osa, s. 448, maaliskuu—huhti-

kuu 1918) ja te näette, että Lenin puhuu siinäkin „pakkoverosta (jo ilman lainausmerkkejä), jota me makamme sen takia, että olemme takapajuisia alhaalta-käsin tapahtuvan yleiskansallisen luetteloinnin ja valvonnan järjestämisessä“.

Asia on siis niin, että sana „pakkovero“ ei ole Leninin kirjoituksissa likimainkaan satunnainen aines. Toveri Lenin käyttää tätä sanaa korostaakseen „pakkoveron“ väliaikaista luonnetta, nostaakseen bolshevikien keskuudessa tarmoa ja suunnatakseen sen siihen, jotta ensi tilaisuudessa voitaisiin poistaa tuo samainen „pakkovero“, jota työväenluokka maksaa meidän takapajuisuutemme, meidän „vikojemme“ vuoksi.

Asia on siis niin, että sanontani „jotain pakkoveron tapaista“ kanssa minä olen marxilaisten aika hyvässä seurassa, toveri Leninin seurassa.

Buharin puhui täällä, että marxilaiset eivät saa sietää kirjallisuudessaan sanaa „pakkovero“. Minkälaisista marxilaisista hän puhui? Jos hän tarkoitti sellaisia, luvallanne sanoen, marxilaisia kuin ovat Slepkov, Maretski, Petrovski, Rozit y.m., jotka muistuttavat enemmän liberaaleja kuin marxilaisia, niin Buharinin kiihtymys on täysin ymmärrettävää. Mutta jos hän tarkoittaa todellisia marxilaisia, esimerkiksi toveri Leniniä, niin täytyy tunnustaa, että heidän keskuudessaan on sana „pakkovero“ jo kauan sitten saanut kansalaisoikeudet, mutta Buharin, joka huolesti tuntee Leninin teoksia, on mennyt tässä määnikköön.

Mutta kysymys „pakkoverosta“ ei pääty tähän. Asia on niin, että Buharin ja hänen ystävänsä eivät ole sattumalta tarrautuneet kiinni sanaan „pakkovero“

ja alkaneet puhua talonpoikaiston sotilaallis-feodaalisen riistämisen politiikasta. Epäilemätöntä on, että nostaessaan melun sotilaallis-feodaalisesta riistosta he halusivat ilmaista äärimmäisen tyytymättömyytensä siihen puolueemme politiikkaan kulakiston suhteen, jota meidän järjestömme toteuttavat. Tyytymättömyys puolueen leniniläiseen politiikkaan talonpoikaiston johtamisessa, tyytymättömyys meidän viljanhankintapolitiikkaamme, tyytymättömyys meidän politiikkaamme, jonka tarkoituksena on kolhoosien ja neuvostotilojen kehittäminen kaikin voimin, ja vihdoin halu „vapauttaa“ markkinat ja pystyttää täydellinen yksityiskaupan vapaus,—juuri se sai ilmaisunsa Buharinin voivotuksissa talonpoikaiston sotilaallis-feodaalisen riistämisen politiikasta.

Minä en tiedä puolueemme historiassa toista sellaista tapausta, että puoluetta olisi syytetty sotilaallis-feodaalisen riiston politiikasta. Tätä asetta puoluetta vastaan ei ole otettu marxilaisten asevarastosta. Mutta mistä se sitten on otettu? Kadettien johtajan Miljukovin asevarastosta. Kun kadetit haluavat riitaannuttaa talonpoikaiston työväenluokan kanssa, niin he tavallisesti sanovat: te, herrat bolshevikit, rakennatte sosialismia talonpoikaiston luille. Nostaessaan hälinän „pakkoverosta“ Buharin säestää herroja Miljukoveja, laahustaa kansanvihollisten perässä.

f) TEOLLISUUDEN KEHITYKSEN VAUHDISTA JA LIITTOYHTEYDEN UUSISTA MUODOISTA

Lopuksi kysymys teollisuuden kehitysvauhdista sekä kaupungin ja maaseudun välisen liittoyhteyden uusista muodoista. Tämä kysymys on erimielisyyk-

siemme eräs tärkeimpiä kysymyksiä. Tämän kysymyksen tärkeys on siinä, että siihen keskittyvät kaikki käytännöllisten erimielisyyksiemme säikeet puolueen talouspolitiikan kysymyksissä.

Mitä ovat liittoyhteyden uudet muodot ja mitä ne merkitsevät talouspolitiikkamme kannalta?

Ne merkitsevät ennen kaikkea sitä, että paitsi kaupungin ja maaseudun välisen liittoyhteyden entisiä muotoja, jolloin teollisuus tyydytti pääasiallisesti talonpojan henkilökohtaisia tarpeita (karttuuni, jalkineet, yleensä tekstiilituotteet j.n.e.), me tarvitsemme vielä uusia liittoyhteyden muotoja, jolloin teollisuus tyydyttää talonpoikaistalouden tuotannollisia tarpeita (maatalouskoneet, traktorit, laatusiemenet, lannoitteet j.n.e.).

Kun me ennen tyydytimme **pääasiassa** talonpojan henkilökohtaisia tarpeita puuttuen vähän hänen taloutensa tuotannollisiin tarpeisiin, niin nyt, tyydyttäessämme edelleenkin talonpojan henkilökohtaisia tarpeita, meidän on ponnisteltava kaikin voimin maatalouskoneiden, traktoreiden, lannoitteiden j.n.e. hankkimiseksi, jotka ovat välittömässä yhteydessä maataloustuotannon uudestijärjestämiseen uudella teknillisellä pohjalla.

Niin kauan kuin kysymys oli maatalouden **kuntoonpalauttamisesta** ja talonpoikien suorittamasta entisten tilanherrojen ja kulakkien maiden käyttöönottamisesta, me saatoimme tyytyä liittoyhteyden vanhoihin muotoihin. Mutta nyt, kun kysymys on maatalouden **uudestirakentamisesta**, ei se enää riitä. Nyt on mentävä pitemmälle ja autettava talonpoikaistoa

järjestämään uudesti maataloustuotanto uuden tekniikan ja kollektiivisen työn pohjalla.

Ne merkitsevät, toiseksi, että yhtärinnan teollisuutemme uudestiaseistamisen kanssa on meidän alettava voimakkaasti aseistaa uudesti myöskin maataloutta. Me aseistamme uudesti ja osaksi olemme jo aseistaneet uudesti teollisuutemme luoden sille uuden teknillisen pohjan, turvaten sen uusilla paremmilla koneilla ja uusilla paremmilla kaadereilla. Me rakenname uusia tehtaita, uusimme ja laajennamme vanhoja, kehitämme metallurgiaa, kemiaa, konerakennusteollisuutta. Tällä pohjalla kasvavat kaupungit, tulee lisää uusia teollisuuskeskuksia, vanhat laajenevat. Tällä pohjalla kasvaa elintarvikkeiden ja teollisuuden raaka-aineiden kysyntä. Mutta maataloudessa säilyvät vanhat työvälineet, vanhat iso-isien aikaiset maanmuokkaustavat ja vanha, alkeellinen, nyt jo kelpaamaton tai melkein kelpaamaton tekniikka, taloudenhoidon ja työn vanhat pientalonpoikaiset, yksilölliset muodot.

Mitä merkitsee esimerkiksi se tosiasia, että ennen vallankumousta meillä oli noin 16 miljoonaa talonpoikaistaloutta, mutta nyt niitä on vähintään 25 miljoonaa? Mitä muuta tämä kaikki osoittaa kuin sitä, että maatalous saa yhä hajanaisemman, pirstoutuneemman luonteen. Hajanaisten pientalouksien luonteenomainen piirre taas on se, että ne eivät kykene riittävästi käyttämään hyväkseen tekniikkaa, koneita, traktoreita, agronomiatieteen saavutuksia ja että niiden tavaratuotanto on vähäinen.

Siitä johtuu maataloustuotteiden tavaratuotannon osuuden riittämättömyys.

Siitä johtuu kaupungin ja maaseudun, teollisuuden ja maatalouden toisistaan irtaantumisen vaara.

Siitä johtuu välttämättömyys nostaa maataloutta, saattaa se teollisuutemme kehitysvauhdin mukaiseksi.

Ja ettei tätä irtaantumisen vaaraa olisi, on käytävä vakavasti uudestiaseistamaan maataloutta uuden tekniikan pohjalla. Ja jotta maatalous voitaisiin uudestiaseistaa, on pirstoutuneet yksilölliset talonpoikaistaloudet yhdistettävä vähitellen suurtalouksiksi, kolhooseiksi, on rakennettava maatalous kollektiivisen työn perustalle, on suurennettava kollektiiveja, on kehitettävä vanhoja ja uusia neuvostotiloja, on sovellettava järjestelmällisesti kontrahoimisen joukkomuotoja maatalouden kaikilla perusaloilla, on kehitettävä kone- ja traktoriasemien järjestelmää, asemien, jotka auttavat talonpoikaista omaksumaan uuden tekniikan ja kollektivisoimaan työn, — sanalla sanoen, on siirrettävä vähitellen pienet yksilölliset talonpoikaistaloudet kollektiivisen suurtuotannon perustalle, sillä vain yhteiskunnallistyyppinen suurtuotanto kykenee täydessä määrin käyttämään hyväkseen tieteen saavutuksia ja uutta tekniikkaa ja viemään maataloutemme kehitystä eteenpäin seitsenpeninkulmaisin askelin.

Se ei tietenkään merkitse, että meidän pitäisi lakata huolehtimasta köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisestä taloudesta. Ei, se ei merkitse sitä. Köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisellä taloudella on ja lähimmässä tulevaisuudessa tulee vielä olemaan vallitseva merkitys teollisuuden varustamisessa elintarpeilla ja raaka-aineilla. Juuri siksi on tuettava köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllistä taloutta, jota ei ole vielä yhdistetty kolhooseiksi.

Mutta se merkitsee, että yksistään vain yksilöllinen talonpoikaistalous ei enää riitä. Siitä on osoituksena viljanhankintavaikeutemme. Siksi on köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisen talouden kehittämistä täydennettävä talouden kollektiivisten muotojen ja neuvostotilojen kehittämällä kaikin voimin.

Siksi on rakennettava siltä köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisen talouden ja kollektiivisten yhteistaloudellisten muotojen välille joukkokontrahoinnin muodossa, kone- ja traktoriasemien muodossa, osuustoimintajärjestöjen kaikinpuolisen kehittämisen muodossa, jotta voitaisiin tehdä talonpojille helpommaksi yksilöllisen pientaloutensa siirtäminen kollektiivisen työn raiteille.

Ilman näitä ehtoja ei maatalouden vakava kehittäminen ole mahdollista. Ilman näitä ehtoja viljakysymystä ei voida ratkaista. Ilman näitä ehtoja talonpoikaiston vähäväkisiä kerroksia ei voida vapauttaa köyhyydestä ja kurjuudesta.

Se merkitsee vihdoin, että on kaikin voimin kehitettävä teollisuuttamme, joka on maataloustuotannon tärkein voimalähde sen uudestirakentamistyössä, on kehitettävä metallurgiaa, kemiaa ja konerakennusteollisuutta, on rakennettava traktoritehtaita, maatalouskonetehtaita j.n.e.

Todistelemattakin on selvää, että kolhoosien kehittäminen on mahdotonta, kone- ja traktoriasemien kehittäminen on mahdotonta, jos talonpoikaiston perusjoukkoja ei vedetä taloudenhoidon kollektiivisiin muotoihin joukkokontrahoinnin kautta, jos maataloutta ei varusteta huomattavalla määrällä traktoreita, maatalouskoneilla j.n.e.

Mutta maaseutua on mahdotonta varustaa koneilla ja traktoreilla, jos teollisuuttamme ei kehitetä entistä nopeampaa vauhtia. Tämän vuoksi on teollisuutemme kehityksen nopea vauhti maataloutemme kollektivismin perustalla tapahtuvan uudestirakentamisen avain.

Sellainen on liittoyhteyden uusien muotojen sisältö ja merkitys.

Buharinin ryhmän on ollut pakko sanoissa myöntää liittoyhteyden uusien muotojen välttämättömyys. Mutta se on vain sanallinen tunnustus, joka on tehty siinä mielessä, että liittoyhteyden uusien muotojen sanallisen hyväksymisen varjolla voitaisiin salakuljuttaa jotakin aivan päinvastaista. Todellisuudessa Buharinin vastustaa liittoyhteyden uusia muotoja. Buharinin lähtökohtana ei ole teollisuuden kehittämisen nopea vauhti, mikä on maataloustuotannon uudestirakentamisen vipusin, vaan yksilöllisen talonpoikaistalouden kehitys. Hänellä on etualalla markkinain „normalisointi“ ja maataloustuotteiden hintojen vapaan vaihtelun salliminen markkinoilla, yksityiskaupan täydellisen vapauden salliminen. Siitä johtuu hänen epäilevä suhtautumisensa kolhooseihin, mikä tuli esiin hänen puheessaan Keskuskomitean heinäkuun täysistunnossa ja hänen teeseissään Keskuskomitean heinäkuun täysistunnon edellä. Siitä johtuu hänen kielteinen suhtautumisensa kaikkiin ja kaikenlaisiin erikoistoimenpiteiden muotoihin kulakkeja vastaan viljanhankinnoissa.

Tunnettua on, että Buharin kaikkoaa erikoistoimenpiteitä kuin piru pyhää savua.

Tunnettua on, että Buharin ei yhä vieläkään voi ymmärtää, että nykyisten olosuhteiden vallitessa

kulakki ei tule antamaan riittävää määrää viljaa vapaaehtoisesti, itsestäänsujumisen perustalla.

Tämän on nyt todistanut hankintatyömme kaksi-vuotinen kokemus.

Mutta miten olla, jos sittenkään ei ole tarpeeksi tavaraviljaa? Buharin vastaa tähän: älkää hätyyttäkö kulakkia erikoistoimenpiteillä, vaan tuokaa viljaa ulkomailta. Vasta äskettäin hän ehdotti, että ulkomailta tuotaisiin viljaa noin 50 miljoonaa puutaa, s.o. noin 100 miljoonalla ruplalla valuutassa. Entä jos valuutta tarvitaan koneiden tuomiseen teollisuuttamme varten? Buharin vastaa siihen: viljan tuonnille ulkomailta on annettava etusija, jättäen nähtävästi taka-alalle konekaluston tuonnin teollisuutta varten.

Tämän mukaan siis viljakysymyksen ja maatalouden uudestirakentamisen ratkaisun pohjana ei olekaan teollisuuden kehityksen nopea vauhti, vaan yksilöllisen talonpoikaistalouden, sen mukana myös kulakkitalouden, kehittäminen vapaiden markkinoiden ja niillä tapahtuvan vapaan hintojen vaihtelun pohjalla.

Olemme siis tekemisissä talouspolitiikan kahden erilaisen suunnitelman kanssa.

Puolueen suunnitelma:

1. Me aseistamme uudelleen teollisuuden (uudestirakentaminen).

2. Me ryhdymme vakavasti uudestiaseistamaan maataloutta (uudestirakentaminen).

3. Tätä varten on laajennettava kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyötä, käytettävä joukko- mitassa kontrahointia sekä kone- ja traktoriasemia

keinona tuotannollisen liittoyhteyden aikaansaamiseksi teollisuuden ja maatalouden välille.

4. Mitä tulee viljanhankintavaikeuksiin tällä hetkellä, niin on katsottava sallittaviksi väliaikaiset erikoistoimenpiteet, joita tukee keskitalonpoikaiston ja maalaisköyhälistön joukkojen yhteiskunnallinen kannatus, yhtenä keinona kulakiston vastarinnan murtamiseksi ja mahdollisimman suuren viljaylijäämämäärän saamiseksi siltä, mikä on välttämätöntä sitä varten, että voitaisiin tulla toimeen ilman viljantuontia ulkomailta ja säilyttää valuutta teollisuuden kehittämiseen.

5. Köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisellä taloudella on ja tulee vielä olemaan vallitseva merkitys maamme varustamisessa elintarpeilla ja raaka-aineilla, mutta se yksinään ei enää riitä, — köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisen talouden kehittämistä pitää sen vuoksi täydentää kolhoosien ja neuvostotilojen kehittämisellä, laajalla kontrahoinnilla, kehittämällä voimaperäisesti kone- ja traktoriasemia, jotta voitaisiin helpottaa kapitalististen ainesten syrjäyttämistä maataloudesta ja yksilöllisten talonpoikaistalouksien siirtämistä vähitellen kollektiivisten suurtalouksien raiteille, kollektiivisen työn raiteille.

6. Mutta jotta tämä kaikki voitaisiin saavuttaa, on ennen kaikkea voimistettava teollisuuden, metallurgisen, kemia- ja konerakennusteollisuuden, traktoritehtaiden, maatalouskonetehtaiden j.n.e. kehitystä. Ilman sitä on viljakysymyksen ratkaiseminen samoin kuin maatalouden uudestirakentaminenkin mahdotonta.

Johtopäätös: maataloutemme uudestirakentamisen avaimena on teollisuutemme kehityksen nopea vauhti.

Buharinin suunnitelma:

1. Markkinain „normalisointi“, hintojen vapaan vaihtelun salliminen markkinoilla ja viljan hintojen korottaminen senkin uhalla, että se voi johtaa teollisuustavarain, raaka-aineiden ja viljan kallistumiseen.

2. Yksilöllisen talonpoikaistalouden kehittäminen kaikin voimin hidastamalla samalla jossain määrin kolhoosien ja neuvostotilojen kehityksen vauhtia (Buharinin teesit heinäkuussa ja hänen puheensa heinäkuun täysistunnossa).

3. Itsestäänsujumisen varassa tapahtuvat hankinnat, jotka aina ja kaikissa oloissa tekevät mahdottomiksi osittaistenkin erikoistoimenpiteiden soveltamisen kulakistoa vastaan, vaikkapa näitä toimenpiteitä kannattavatkin keskitalonpoikien ja maalaisköyhälis­tön joukot.

4. Siinä tapauksessa, ettei vilja riitä, on sitä tuotava ulkomailta noin 100 miljoonan ruplan arvosta.

5. Ja jos valuuttaa ei riitä niin paljon, että voidaan maksaa sekä viljan tuonti että konekaluston tuonti teollisuutta varten, on supistettava konekaluston tuontia ja siis myöskin teollisuutemme kehitysvauhtia, — muuten meillä seuraa maatalouden „paikallaanpolkeminen“, jopa „suoranainen laskukin“.

Johtopäätös: **maatalouden uudestirakentamisen avaimena on yksilöllisen talonpoikaistalouden kehittäminen.**

Sellaisen käänteeseen saa asia, toverit!

Buharinin suunnitelma on teollisuuden kehitysvauhdin **alentamisen** ja liittoyhteyden uusien muotojen **horjuttamisen** suunnitelma.

Sellaiset ovat erimielisyytemme.

Toisinaan kysytään: emmekö ole myöhästyneet liittoyhteyden uusien muotojen kehittämisessä, kolhoosien, neuvostotilojen j.n.e. kehittämisessä?

On henkilöitä, jotka väittävät, että puolue on myöhästynyt tässä asiassa vähintään pari vuotta. Se ei ole totta, toverit. Se on aivan väärin. Niin voivat puhua vain „vasemmisto“-suunsoittajat, joilla ei ole käsitystä Neuvostoliiton ekonomiikasta.

Mikä on myöhästymistä tässä asiassa? Jos kysymys on siitä, että piti ennakolta nähdä kolhoosien ja neuvostotilojen välttämättömyys, niin sen asian me aloitimme jo Lokakuun vallankumouksen aikana. Että puolue jo silloin, Lokakuun vallankumouksen aikana, näki ennakolta kolhoosien ja neuvostotilojen välttämättömyyden, — siitä ei voi olla mitään epäilystä. Voidaan ottaa vihdoin meidän ohjelmamme, joka on hyväksytty VIII puoluekokouksessa (maaliskuu 1919). Kolhoosien ja neuvostotilojen välttämättömyys on siinä otettu huomioon kaikella selvyydellä.

Mutta yksistään se, että puolueemme johtava huippukerros näki ennakolta kolhoosien ja neuvostotilojen välttämättömyyden, ei ole riittävä **joukkoliikkeen** aikaansaamiseksi ja järjestämiseksi kolhoosien ja neuvostotilojen hyväksi. Kysymys ei siis ole ennakolta näkemisestä, vaan kolhoosien ja neuvostotilojen rakentamissuunnitelman **toteuttamisesta**. Mutta sellaisen suunnitelman toteuttaminen vaatii monia edellytyksiä, joita meillä ei tähän asti ole ollut ja jotka ovat ilmaantuneet vasta viime aikoina.

Siitä on kysymys, toverit.

Sitä varten, että joukkoliikkeen suunnitelma kolhoosien ja neuvostotilojen puolesta voitaisiin toteut-

taa, on ensi kädessä välttämätöntä, että puolueen huippukerrosta tässä asiassa tukee ennen kaikkea koko puolueen **enemmistö**. Mutta meidän puolueemme, kuten tunnettua, on miljoonapuolue. Siksi oli puolueen laajat joukot saatava vakuuttumaan siitä, että johtavan huippukerroksen politiikka on oikea. Tämä ensiksi.

Sitä varten on edelleen välttämätöntä, että talonpoikaiston syvissä riveissä syntyy joukkoliike kolhoosien hyväksi, että talonpoikaisto ei pelkää kolhooseja, vaan itse menee kolhooseihin, vakuuttuen kokemuksesta niiden paremmuudesta yksilötalouteen verraten. Ja se taas on vakava asia, joka vaatii määrätyn ajan. Tämä toiseksi.

Sitä varten on edelleen välttämätöntä, että valtiolla on aineellisia varoja, jotka ovat välttämättömiä kolhoosirakennustyön finansoimiseksi, kolhoosien ja neuvostotilojen finansoimiseksi. Ja tähän asiaan tarvitaan satoja ja taas satoja miljoonia ruplia, hyvät toverit. Tämä kolmanneksi.

Lopuksi on sitä varten välttämätöntä, että teollisuus on enemmän tai vähemmän riittävästi kehitynyttä, jotta se voisi varustaa maatalouden koneilla, traktoreilla, lannoitteilla j.n.e. Tämä neljänneksi.

Voidaanko väittää, että kaikki nämä ehdot olivat meillä olemassa jo pari kolme vuotta sitten? Ei, sellaista ei voida väittää.

Ei saa unohtaa, että me olemme **hallitseva puolue emmekä oppositiopuolue**. Oppositioapuolue voi antaa tunnuksia — puhun liikkeen käytännöllisistä päätunnuksista — siinä mielessä, että toteuttaa ne sitten, kun on päässyt valtaan. Kukaan ei voi syyttää oppositiopuoluetta siitä, ettei se heti toteuta päätunnuksiaan,

koska kaikki ymmärtävät, että peräsimmä ei ole se, tämä oppositiopuolue, vaan muut puolueet.

Aivan toisin on hallitsevan puolueen laita, jollainen on meidän bolshevikkipuolueemme. Sellaisen puolueen tunnukset eivät ole pelkkiä agitatiotunnuksia, vaan jotain paljon enemmän, sillä niillä on käytännöllisen päätöksen voima, lain voima, jotka on toteutettava heti. Meidän puolueemme ei voi esittää käytännöllistä tunnusta ja sitten lykätä sen toteuttamista. Se olisi joukkojen pettämistä. Jotta voitaisiin esittää käytännöllinen tunnus, varsinkin niin tärkeä tunnus kuin miljoonaisten talonpoikaisjoukkojen siirtäminen kollektivismin raiteille, täytyy olla olemassa sen välittömän toteuttamisen edellytykset tai täytyy luoda, järjestää nämä edellytykset. Juuri sen takia meille ei riitä pelkästään se, että puolueen huippukerros näkee ennakolta kolhoosien ja neuvostotilojen välttämättömyyden. Juuri sen takia me tarvitsemme vielä ehtoja, jotka ovat välttämättömiä voidaksemme viipymättä toteuttaa, panna täytäntöön tunnuksemme.

Oliko puolueemme enemmistö valmis kaikin keinoin kehittämään kolhooseja ja neuvostotiloja esimerkiksi pari kolme vuotta sitten? Ei, se ei ollut vielä siihen valmis. Vakava käänne puoluejoukoissa liittoyhteyden uusien muotojen puoleen alkoi vasta ensimmäisten suurten viljanhankintavaikeuksien aikana. Tarvittiin nämä vaikeudet, jotta puolueen enemmistö tuli havaitsemaan liittoyhteyden uusien muotojen ja ennen kaikkea kolhoosien ja neuvostotilojen voima-peräistetyn kehittämisen koko välttämättömyyden ja ryhtyi päättävästi kannattamaan tässä asiassa Keskus-

komiteaansa. Siinä on eräs edellytys, jota meillä ennen ei ollut, mutta nyt se on.

Oliko meillä pari kolme vuotta sitten talonpoikaiston miljoonajoukkojen huomattavaa liikettä kolhoosien tai neuvostotilojen hyväksi? Ei, ei ollut. Jokaiselle on tiettyä, että pari kolme vuotta sitten talonpoikaisto suhtautui neuvostotiloihin vihamielisesti ja kolhooseja se katseli halveksien „kommuuniana“, josta ei ole mihinkään. Entä nyt? Nyt on asia toisin. Nyt meillä on jo kokonaisia talonpoikaiston kerroksia, jotka näkevät kolhooseissa ja neuvostotiloissa talonpoikaistalouden siemenillä, jalostetulla karjalla, koneilla ja traktoreilla auttamisen lähteen. Nyt ei tarvitse muuta kuin antaa koneita ja traktoreita, niin kolhoosien asia menee eteenpäin yhä nopeampaa vauhtia.

Mistä on lähtöisin tällainen murros talonpoikaiston tietyissä, aika huomattavissa kerroksissa? Mikä on sitä edistänyt?

Ennen kaikkea osuustoiminnan ja osuustoiminta-aatteen kehitys. Ei voi olla epäilystä siitä, että ilman osuustoiminnan, varsinkin maataloudellisen osuustoiminnan voimakasta kehitystä, mikä on luonut talonpoikain keskuudessa psykologisen pohjan kolhoosien hyväksi, meillä ei olisi sitä pyrkimystä kolhooseihin, mikä ilmenee nyt kokonaisissa talonpoikaiston kerroksissa.

Suuri osuus on tässä suhteessa ollut myöskin hyvin järjestetyillä kolhooseilla, jotka ovat antaneet talonpojille hyviä näytteitä siitä, kuinka maataloutta voidaan parantaa yhdistämällä pienet talonpoikaistaloudet suuriksi, kollektiivisiksi talouksiksi.

Siinä on ollut osuutensa myöskin hyvinjärjestetyillä neuvostotiloilla, jotka ovat auttaneet talonpoikia talouden parantamisessa. En edes puhukaan muista teille kaikille hyvin tunnetuista tosiasioista. Siinä on vielä yksi ehto, jota meillä ennen ei ollut, mutta joka meillä nyt on.

Edelleen: voidaanko väittää, että pari kolme vuotta sitten meillä oli mahdollisuus finansoida tuntuvasti kolhooseja ja neuvostotiloja käyttäen tähän tarkoitukseen satoja miljoonia ruplia? Ei, sitä ei voida väittää. Te tiedätte hyvin, että meillä ei riittänyt varoja edes sen teollisuuden vähimmäismäärän kehittämiseen, jota ilman kaikenlainen teollistaminen on yleensä mahdotonta, maatalouden uudestirakentamisesta puhumattakaan. Saatoimmeko me ottaa pois nämä varat teollisuudelta, joka on maan teollistamisen perusta, ja antaa ne kolhooseille ja neuvostotiloille? Selvää on, että niin emme voineet tehdä. Entä nyt? Nyt meillä on varoja kolhoosien ja neuvostotilojen kehittämiseen.

Voidaanko vihdoin väittää, että meillä jo pari kolme vuotta sitten oli teollisuudessa riittävä perusta maatalouden voimaperäiselle varustamiselle koneilla, traktoreilla j.n.e.? Ei, sitä ei voida väittää. Silloin oli tehtävänä luoda vähin välttämätön teollisuusperusta maatalouden varustamiseksi koneilla ja traktoreilla tulevaisuudessa. Tämän perustan luomiseen menivätkin silloin niukat finanssivaramme. Entä nyt? Nyt meillä on tämä teollisuusperusta maataloutta varten. Joka tapauksessa meillä luodaan tätä perustaa voimakasta vauhtia.

Asia on siis niin, että ne ehdot, jotka ovat välttämättömiä kolhoosien ja neuvostotilojen laajalle kehitykselle, on meillä luotu vasta viime aikoina.

Siten on asia, toverit.

Juuri sen vuoksi ei saa sanoa, että me olemme myöhästyneet liittoyhteyden uusien muotojen kehittämisessä.

g) BUHARIN TEOREETIKKONA

Sellaiset ovat pääpiirteissään oikeisto-opposition teoretikon — Buharinin — päävirheet politiikkamme peruskysymyksissä.

Sanotaan, että Buharin on eräs puolueemme teoretikkoja. Se on tietysti totta. Mutta asia on niin, että teorian suhteen hänellä ei kaikki ole kunnossa. Se näkyy vaikkapa siitä, että puolueen teorian ja politiikan kysymyksissä hän on tehnyt kokonaisen röykkiön virheitä, joita olen juuri luonnehtinut. Ei voi olla niin, että nuo virheet, virheet Kommunistisen Internationalen kysymyksissä, virheet luokkataistelukysymyksissä, kysymyksessä luokkataistelun kärjistyisestä, talonpoikaistosta, uudesta talouspolitiikasta, liittoyhteyden uusista muodoista, — ei voi olla niin, että kaikki nuo virheet ovat ilmaantuneet hänellä sattumalta. Ei, nuo virheet eivät ole satunnaisia. Ne, nuo Buharinin virheet, johtuvat hänen väärästä teoreettisesta kannastaan, hänen teoreettisista vajavaisuuksistaan. Niin, Buharin on teoretikko, mutta hän ei ole täysin marxilainen teoretikko, hän on teoretikko, jonka on vielä opiskeltava tullakseen marxilaiseksi teoretikoksi.

Viitataan toveri Leninin tunnettuun kirjeeseen Buharinista teoreetikkona. Lukekaamme tuo kirje:

„Keskuskomitean nuorista jäsenistä“, sanoo Lenin, „tahdon sanoa muutaman sanan Buharinista ja Pjatakovista. He ovat mielestäni etevimmät voimat (nuorimmista voimista) ja heihin nähden olisi otettava huomioon seuraavaa: Buharin ei ole ainoastaan puolueen mitä arvokkain ja mitä suurin teoreetikko, vaan häntä pidetään myöskin syystä koko puolueen lemmikkinä, mutta hänen teoreettiset katsomuksensa voidaan vain hyvin suurin epäilyksin laskea täysin marxilaisiksi, sillä hänessä on jotain skolastista (hän ei ole koskaan opiskellut, ja luulen, ei ole koskaan täysin ymmärtänyt dialektiikkaa)*“. (Vuoden 1926 heinäkuun täysistunnon pikakirjoituspöytäkirja, IV vihko, s. 66).

Siis teoreetikko ilman dialektiikkaa. Skolastinen teoreetikko. Teoreetikko, jonka „teoreettiset katsomukset voidaan vain hyvin suurin epäilyksin laskea täysin marxilaisiksi“. Sellainen on Leninin antama kuvaus Buharinin teoreettisesta fysionomiasta.

Ymmärrätte kai, toverit, että sellaisen teoreetikon pitää vielä opiskella. Ja jos Buharin ymmärtäisi, että hän ei ole vielä täysin valmis teoreetikko, että hänen täytyy vielä opiskella, että hän on teoreetikko, joka ei vielä ole omaksunut dialektiikkaa, ja dialektiikka on marxilaisuuden sielu, — jos hän tämän ymmärtäisi, niin hän olisi vaatimattomampi ja siitä olisi puolueelle vain hyötyä. Mutta onnettomuus on siinä, että Buharinia ei vaivaa vaatimattomuus. Onnettomuus on siinä, että häneltä ei puutu ainoastaan vaatimattomuutta, vaan että hän ryhtyy vielä opettamaan opettajaamme Leniniä monissa kysymyksissä ja ennen

* Alleviivaus minun. J. St.

kaikkea kysymyksessä valtiosta. Siinä on Buharinin onnettomuus.

Sallikaa minun tässä yhteydessä viitata Leninin ja Buharinin väliseen tunnettuun teoreettiseen kiistaan valtiokysymyksestä vuonna 1916. Se on meille tärkeä voidaksemme paljastaa sekä Buharinin kohtuuttomat vaatimukset, kun hän aikoo opettaa Leniniä, että hänen teoreettisten heikkouksiensa juuret niin tärkeissä kysymyksissä kuin kysymys proletariaatin diktatuurista, luokkataistelusta j.n.e.

Kuten tunnettua, aikakauslehdessä „Nuoriso-Internationale“⁷ ilmestyi vuonna 1916 Buharinin kirjoitus, joka itse asiassa oli tähdätty toveri Leniniä vastaan ja jonka alla oli nimikirjoitus Nota Bene. Tässä kirjoituksessa Buharin sanoo:

„...Aivan virheellistä on etsiä sosialistien ja anarkistien välistä eroavaisuutta siitä, että ensinmainitut ovat valtion kannattajia ja viimeainitut sen vastustajia. Eroavaisuus on tosiasiasa siinä, että vallankumouksellinen sosialidemokratia tahtoo järjestää uuden yhteiskunnallisen tuotannon keskitetyksi, s.o. teknillisesti edistyksellisimmäksi, kun taas keskitystä vaille oleva anarkistinen tuotanto merkitsisi vain taka-askelta vanhaa tekniikkaa kohti, tuotantolaitosten vanhaa muotoa kohti...“

„...Sosialidemokratian, joka on tai jonka ainakin pitäisi olla joukkojen kasvattaja, on nyt enemmän kuin koskaan ennen korostettava periaatteellista vihamielisyyttään valtiota kohtaan... Nykyinen sota on osoittanut, kuinka syvälle valtiollisuuden juuret ovat syöpyneet työläisten mieliin“.

Arvostellessaan näitä Buharinin katsomuksia Lenin sanoo v. 1916 julkaistussa tunnetussa kirjoituksessa:

„Se on väärin. Tekijä asettaa kysymyksen siitä, mikä ero on sosialistien ja anarkistien suhtautumisessa valtioon, mutta ei vastaakaan tähän, vaan toiseen kysymykseen, mikä ero on heidän

suhtautumisessaan tulevan yhteiskunnan taloudelliseen perustaan. Se on tietysti hyvin tärkeä ja välttämätön kysymys. Mutta siitä ei johdu, että saisi unohtaa pääasian sosialistien ja anarkistien välisessä eroavaisuudessa valtioon suhtautumisessa. Sosialistit kannattavat nykyaikaisen valtion ja sen laitosten käyttämistä taistelussa työväenluokan vapautuksen puolesta sekä myöskin valtion käyttämisen välttämättömyyttä omalaatuista kapitalismista sosialismiin siirtymisen muotoa varten. Sellainen siirtymismuoto, myöskin valtio, on proletariaatin diktatuuri. Anarkistit tahtovat „poistaa“ valtion, „räjäyttää“ („sprengen“) sen, kuten sanotaan eräässä kohdassa тов. Но́та Бенен kirjoituksessa, jossa tämä mielipide virheellisesti esitetään sosialistien mielipiteenä. Sosialistit, — kirjoittaja on valitettavasti liian epätäydellisesti lainannut tätä koskevat Engelsin sanat, — myöntävät valtion „poiskuo-lemisen“, vähitellen tapahtuvan „nukahtamisen“ porvariston pakkoluovuttamisen jälkeen“...

„Jotta voitaisiin „korostaa“ „periaatteellista vihamielisyyttä“ valtiota kohtaan, täytyy todellakin „selvästi“ ymmärtää se, mutta kirjoittajalta puuttuu juuri selvyys. Ja fraasi „valtiollisuuden juurista“ on jo aivan sekava, epämarxilainen ja epäsosialistinen. Ei „valtiollisuus“ ole törmännyt yhteen valtiollisuuden kieltämisen kanssa, vaan opportunistinen politiikka (s.o. opportunistinen, reformistinen, porvarillinen suhtautuminen valtioon) on törmännyt yhteen vallankumouksellisen sosialidemokraattisen politiikan kanssa (s.o. vallankumouksellinen sosialidemokraattinen suhtautuminen porvarilliseen valtioon ja valtion käyttäminen porvaristoa vastaan sen kukistamiseksi). Nämä ovat aivan kokonaan eri asioita“ (XIX osa, s. 296).

Lienee selvää, mistä tässä on kysymys ja mihin puolianarkistiseen lätkäköön Buharin on joutunut!

Sten. Silloin ei Lenin ollut vielä kehitetyssä muodossa määritellyt valtion „räjäyttämisen“ välttämättömyyttä. Buharin, tehden anarkistisia virheitä, pääsi lähelle tämän kysymyksen määrittelyä.

Stalin. Ei, kysymys ei nyt ole siitä, vaan kysymys on suhtautumisesta valtioon yleensä, kysymys

on siitä, että työväenluokan täytyy Buharinin mielestä olla periaatteessa vihamielinen jokaista valtiota kohtaan, siis myöskin työväenluokan valtiota kohtaan.

Sten. Silloin Lenin puhui vain valtion käyttämisestä eikä Buharinia arvostellessaan puhunut mitään „räjäyttämistä“.

Stalin. Erehdytte: valtion „räjäyttäminen“ ei ole marxilainen, vaan anarkistinen määritelmä. Rohkenen vakuuttaa teille, että tässä on puhe siitä, että työläisten täytyy Buharinin (ja anarkistien) käsityksen mukaan korostaa periaatteellista vihamielisyyttään jokaista valtiota, siis myöskin siirtymiskauden valtiota, työväenluokan valtiota kohtaan.

Koettakaahan selittää työläisillemme, että työväenluokan täytyy olla täynnä periaatteellista vihamielisyyttä proletariaatin diktatuuria kohtaan, joka myöskin on valtio.

Buharinin kanta, jonka hän on esittänyt „Nuorisointernationalessa“ julkaisemassaan kirjoituksessa, on kanta, joka kieltää valtion kaudella, jolloin siirrytään kapitalismista sosialismiin.

Buharinilta jäi tässä huomaamatta „pikkuseikka“, nimittäin—häneltä jäi huomaamatta kokonainen siirtymiskausi, jolloin työväenluokka ei voi tulla toimeen ilman omaa valtiotaan, jos se todella tahtoo kukistaa porvariston ja rakentaa sosialismin. Tämä ensiksikin.

Toiseksi, ei ole totta, että toveri Lenin ei silloin arvostelussaan kajonnut yleensä valtion „räjäyttämisen“, „lakkauttamisen“ teoriaan. Lenin ei ainoastaan kosketellut tätä teoriaa, kuten esittämistäni lainauksista

näky, vaan hän lisäksi arvosteli sitä anarkistisena teoriana ja asetti sitä vastaan porvariston kukistamisen jälkeen luotavan uuden valtion, nimittäin proletariaatin diktatuurin valtion luomisen ja käyttämisen teorian.

Vihdoin, anarkistista valtion „räjäyttämisen“ ja „lakkauttamisen“ teoriaa ei saa sekoittaa marxilaiseen proletaarisen valtion „poiskuolemisen“ teoriaan tai porvarillisen valtiokoneen „murskaamisen“ ja „särke-
misen“ teoriaan. Yksi ja toinen on taipuvainen sekoittamaan nämä kaksi eri käsitettä arvellen niitä saman ajatuksen ilmaisumuodoiksi. Mutta se on väärin. Lenin lähti nimenomaan porvarillisen valtiokoneen „murskaamisen“ ja proletaarisen valtion „poiskuolemisen“ marxilaisesta teoriasta, kun hän arvosteli anarkistista teoriaa yleensä valtion „räjäyttämisestä“ ja „lakkauttamisesta“.

Kenties on paikallaan, että esitän tässä suuremman selvyuden vuoksi toveri Leninin erään käsikirjoituksen valtiosta, joka käsikirjoitus kaiken todennäköisyyden mukaan on kirjoitettu vuoden 1916 lopulla tai vuoden 1917 alussa (ennen helmikuun vallankumousta 1917). Tästä käsikirjoituksesta voi helposti nähdä, että:

a) arvostellessaan Buharinin puolianarkistisia virheitä valtiokysymyksessä Lenin lähti proletaarisen valtion „poiskuolemisen“ ja porvarillisen valtiokoneen „murskaamisen“ marxilaisesta teoriasta,

b) vaikka Buharin, Leninin sanojen mukaan, on „lähempänä totuutta kuin Kautsky“, hän kuitenkin „kautskyilaisten paljastamisen asemesta auttaa heitä virheillään“.

Tämän käsikirjoituksen teksti on seuraava:

„Erittäin suuri merkitys valtiokysymyksessä on Engelsin kirjeellä Bebelille maaliskuun 16—28 päivältä 1875.

Tässä on pääkohta täydellisenä:

„...Vapaa kansanvaltio on muuttunut vapaaksi valtioksi. Näiden sanojen kieliopillisen merkityksen mukaan vapaa valtio on sellainen, jossa valtio on vapaa kansalaisiinsa nähden, s.o. valtio, jossa on despoottinen hallitus. Pitäisi lopettaa koko tuo jaarittelu valtiosta, varsinkin **Kommuunin** jälkeen, joka ei ollut enää valtio varsinaisessa merkityksessä. „Kansanvaltiolla“ ovat anarkistit piikitelleet meitä enemmän kuin tarpeeksi, vaikka jo Marxin teos Proudhonia vastaan ja sen jälkeen „Kommunistinen manifesti“ sanovat suoraan, että sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän voimaansattamisen mukana valtio hajoaa itsestään (sich auflöst) ja katoaa. Koska valtio on vain ohimenevä laitos, jota täytyy käyttää taistelussa, vallankumouksessa, vastustajien kukistamiseksi väkivalloin, niin vapaasta kansanvaltiosta puhuminen on silkkaa pötyä: niin kauan kuin proletariaatti vielä tarvitsee (Engelsin alleviivaus) valtiota, se ei tarvitse sitä vapauden takia, vaan kukistaakseen vastustajansa, ja silloin kun käy mahdolliseksi puhua vapaudesta, silloin valtio sellaisenaan lakkaa olemasta. Siksi ehdottaisimme, että kaikkialla valtio-sanan (Engelsin alleviivaus) tilalle pannaan sana „yhteisö“ (Gemeinwesen), erinomainen vanha saksalainen sana, joka on hyvä vastine ranskalaiselle sanalle „kommuuni“.

Tämä on Marxilla ja Engelsillä luultavasti huomattavin ja varmaankin jyrkin kohta niin sanoaksemme „valtiota vastaan“.

(1) „On lopetettava koko jaarittelu valtiosta“.

(2) „Kommuuni ei enää ollut valtio varsinaisessa merkityksessä“ (mutta mikä sitten? ilmeisesti siirtymismuoto valtiosta ei-valtioon!).

(3) Anarkistit ovat riittävästi meitä „piikitelleet“ (in die Zähne geworfen, sananmukaisesti:— pistelleet kuonoon) „kansanvaltiolla“ (Marxia ja Engelsiä siis hävetti tämän heidän saksalaisten ystäviensä ilmeinen virhe;— mutta he pitivät sitä, ja silloisten olojen kannalta tietysti oikein pitivät sitä, verrattomasti vähemmän oleellisena virheenä kuin anarkistien virhettä. NB!!).

(4) Valtio „hajoaa itsestään („laskee itsensä hajalle“) (Nota Bene) ja katoaa“... (vrt. myöhemmin: „kuolee pois“) „sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän voimaansaattamisen mukana“...

(5) Valtio on „väliaikainen laitos“, jota tarvitaan „taistelussa, vallankumouksessa“... (sitä tarvitsee tietysti **proletariaatti**)...

(6) Valtio ei ole tarpeen vapauden takia, vaan **proletariaatin vihollisten kukistamiseksi** (Niederhaltung ei varsinaisesti merkitse kukistamista, vaan vanhan järjestelmän palauttamisen estämistä, kurissa pitämistä).

(7) Silloin kun on vapaus, silloin ei ole valtiota.

(8) „Me“ (s.o. Engels ja Marx) ehdottaisimme, että „kalkkialla“ (ohjelmassa) „valtion“ asemesta sanottaisiin — „yhteisö“ (Gemeinwesen), „kommuuni“!!!

Tästä näkyy, kuinka ei ainoastaan opportunistit, vaan myöskin Kautsky on mataloitannut ja ryvettänyt lokaan Marxia ja Engelsiä.

Opportunistit eivät ole ymmärtäneet ainoatakaan näistä 8 mitä rikkaimmasta ajatuksesta!

He ovat ottaneet ainoastaan nykyhetken käytännöllisen tarpeen: poliittisen taistelun käyttämisen, nykyisen valtion käyttämisen proletariaatin kouluttamiseksi, kasvattamiseksi, „myönnytysten kiskomiseksi“. Se on oikein (anarkisteja vastaan), mutta se on vasta $\frac{1}{100}$ marxilaisuudesta, jos voidaan näin aritmeettisesti lausua.

Kautsky on kokonaan hämännyt (vai unohtanut? vai ei ole ymmärtänyt?) propaganda- ja yleensä kirjallisessa työssään kohdat 1, 2, 5, 6, 7, 8 ja Marxin „Zerbrechen“ (väittelyssä Pannekoekia vastaan vuonna 1912 tai 1913 Kautsky (kts. alempana s. 45—47) vajosi tässä kysymyksessä jo kokonaan opportunistiin).

Anarkisteista meitä erottaa (α) valtion käyttäminen nyt ja (β) proletariaatin vallankumouksen („proletariaatin diktatuurin“) aikana — käytännössä tärkeimmät kohdat tällä hetkellä. (Ja juuri ne on Buharin unohtanut!)

Opportunisteista meitä erottavat syvällisemmät, „ikuisemmat“ totuudet (αα) valtion „väliaikaisesta“ luonteesta, (ββ) siitä nykyisin „jaarittelemisen“ vahingollisuudesta, (γγ) proletariaatin diktatuurin ei aivan valtioluonteesta, (δδ) valtion ja vapauden välisestä

ristiriidasta, (εε) „yhteisön“ oikeammasta ideasta (käsitteestä, ohjelmatermistä) valtion asemesta ja (ζζ) byrokraattis-sotilaallisen koneen „murskaamisesta“ (Zerbrechen).

Edelleen ei ole unohdettava, että Saksan julkiset opportunistit (Bernstein, Kolb etc.) kieltävät proletariaatin diktatuurin suoraan, mutta virallinen ohjelma ja Kautsky kieltävät sen epäsuorasti, vaieten siitä jokapäiväisessä agitatioissa ja sietäen Kolbien ja Kumpp. luopuruutta.

Buharinille kirjoitettiin elokuussa 1916: „anna ajatustesi valtiosta vielä kypsyä“. Mutta hän ei antanut niiden kypsyä, vaan tuppautui „Nota Benenä“ sanomalehdistöön ja teki sen niin, että kautskylaisten paljastamisen asemesta auttoi heitä virheillään!! Mutta itse asiassa Buharin on lähempänä totuutta kuin Kautsky“⁸.

Tällainen on valtiokysymystä koskevan teoreettisen kiistan lyhyt historia.

Luulisi, että asia on selvä: Buharin on tehnyt puoli-anarkistisia virheitä, on jo aika korjata nämä virheet ja lähteä eteenpäin Leninin jälkiä. Mutta niin voivat ajatella vain leniniläiset. Buharin ei, kuten osoittautuu, siihen suostu. Hän väittää päinvastoin, ettei hän, vaan Lenin erehtyi, ja että hän ei kulkenut eikä hänen tarvinnut kulkea Leninin jälkiä, vaan päinvastoin Leninin muka oli pakko kulkea Buharinin jälkiä.

Ettekö pidä sitä uskottavana, toverit? Siinä tapauksessa kuulkaa edelleen. Näiden kiistojen jälkeen, joita käytiin vuonna 1916, 9 vuotta tämän jälkeen, joiden vuosien kuluessa Buharin oli vaiti, vuosi Leninin kuoleman jälkeen, nimittäin vuonna 1925, Buharin julkaisee kokoelmassa „Oikeuden vallankumous“ kirjoituksen „Imperialistisen valtion teoriasta“, jota „Sbornik Sotsial-Demokratian“⁹ toimitus (s.o. Lenin) ei ollut ottanut aikoinaan julkaistavaksi. Huomautuksessa tähän kirjoitukseen Buharin väittää suoraan,

että tässä kiistassa ei ollut oikeassa Lenin, vaan hän, Buharin. Tämä saattaa näyttää uskomattomalta, mutta se on tosiasia, toverit.

Kuulkaa, mitä tässä huomautuksessa sanotaan:

„Nuoriso-Internationalessa“ julkaistua kirjoitusta vastaan esiintyi huomautuksineen V. I. (s.o. Lenin). Lukijat huomaavat helposti, että minulla ei ollut sitä virhettä, joka minun syykseni luettiin, sillä minä näin selvästi proletariaatin diktatuurin välttämättömyyden; toisaalta Iljitshin kirjoituksesta näkyy, että hän suhtautui silloin väärin valtion (tietysti porvarillisen) „räjäyttämisen“ ajatukseen sekoittaen tämän kysymyksen proletariaatin diktatuurin poiskuolemisen kysymykseen*. Minun olisi pitänyt ehkä silloin enemmän kehittää teemaa diktatuurista. Mutta puolustuksekseni voin sanoa, että silloin vallitsi sellainen yleinen porvarillisen valtion sosialidemokraattinen ylistäminen, että oli luonnollista keskittää kaikki huomio kysymykseen tuon koneen räjäyttamisestä.

Kun saavuin Amerikasta Venäjälle ja tapasin Nadezhda Konstantinovnan (tämä tapahtui illegaalisessa VI puoluekokouksessamme ja tähän aikaan V. I. piileskeli), olivat hänen ensimmäiset sanansa: „V. I. pyysi sanomaan teille, että valtiokysymyksessä hänellä ei nyt ole erimielisyyttä teidän kanssanne“. Käsitellessään kysymystä Iljitsh tuli samoihin johtopäätöksiin* „räjäyttämiseen“ nähden, mutta hän kehitti tätä aihetta ja myöhemmin myöskin oppia diktatuurista siinä määrin, että hän sai aikaan täydellisen käänteän teoreettisen ajattelun kehityksessä tällä alalla“.

Näin kirjoittaa Leninistä Buharin vuoden kuluttua Leninin kuolemasta.

Siinä on näyte opintonsa keskeneräisiksi jättäneen teoretikon ylenmääräisestä vaateliaisuudesta!

On täysin mahdollista, että Nadezhda Konstantinovna tosiaankin sanoi Buharinille sen, mitä Buharin

* Alleviivaus minun. J. St.

tässä kirjoittaa. Mutta mitä siitä seuraa? Siitä seuraa ainoastaan, että Leninillä oli jonkinlainen syy ajatella, että Buharin oli luopunut tai että hän oli valmis luopumaan virheistään. Eikä mitään muuta. Mutta Buharin laski toisin. Hän päätteli, että marxilaisen valtioteorian luoja tai ainakin innoittajana on tästä lähtien pidettävä ei Leniniä, vaan häntä, s.o. Buharinia.

Tähän saakka olemme pitäneet ja pidämme edelleenkin itseämme leniniläisinä. Mutta nyt osoittautuu, että niin Lenin kuin mekin, hänen oppilaansa, olemmekin buharinilaisia. Se on hieman naurettavaa, toverit. Mutta minkäs sille mahtaa, kun ollaan tekemisissä Buharinin pullistuneen vaateliaisuuden kanssa.

Voidaan luulla, että Buharin hairahtui yllämainitun kirjoituksen huomautuksessa, että hän tuli sanoneeksi typeryyden ja sitten unohti sen. Mutta se on väärä luulo. Osoittautuu, että Buharin puhui täysin vakavassa mielessä. Tämä näkyy vaikkapa siitä, että Buharinin selitys Leninin virheistä ja Buharinin oikeasta käsityksestä, jonka selityksen hän teki tässä huomautuksessa, on julkaistu uudelleen äskettäin, nimittäin vuonna 1927, s.o. kaksi vuotta sen jälkeen, kun Buharin ensi kerran hyökkäsi Leniniä vastaan, Maretskin elämäkertakirjoittelussa Buharinista, eikä Buharin ole aikonutkaan panna vastalausestaan tällaista Maretskin... rohkeutta vastaan. On selvää, että Buharinin esiintymistä Leniniä vastaan ei voida pitää sattumana.

Tämän mukaan on siis oikeassa Buharin eikä Lenin, ja marxilaisen valtioteorian innoittaja ei ole Lenin, vaan Buharin.

Sellainen on, toverit, kuva Buharinin teoreettisista toillauksista ja teoreettisesta vaateliaisuudesta.

Ja tällä miehellä on kaiken tämän jälkeen rohkeutta sanoa täällä puheessaan, että puolueemme teoreettisessa kannanotossa on „jotakin mätää“, että puolueemme teoreettisessa kannanotossa on poikkeama trotskilaisuuteen!

Ja tämän sanoo sama Buharin, joka tekee (ja on tehnyt menneisyydessä) monia mitä karkeimpia teoreettisia ja käytännöllisiä virheitä, joka vielä äskettäin oli Trotskilla opissa ja joka vielä eilen etsi blokkia trotskilaisten kanssa leniniläisiä vastaan ja juoksenteli heidän luonaan takaoven kautta!

Eikö se ole naurettavaa, toverit?

h) VIISIVUOTISSUUNNITELMA VAIKO KAKSIVUOTISSUUNNITELMA?

Sallikaa minun nyt siirtyä koskettelemaan Rykovin puhetta. Jos Buharin yritti antaa oikeistopoikkeamalle teoreettisen perustelun, niin Rykov koetti puheessaan laskea tälle asialle käytännöllisten ehdotusten perustan, peloitellen meitä maatalouden alalla ilmenevien vaikeuksien „kauhuilla“. Tämä ei merkitse sitä, että Rykov ei olisi kosketellut teoreettisia kysymyksiä. Ei, hän kosketteli niitä. Mutta niitä kosketellessaan hän teki ainakin kaksi vakavaa virhettä.

Viisivuotissuunnitelmaa koskevassa päätöslauselmaluonnoksessaan, jonka Politbyroon valiokunta hylkäsi, Rykov sanoo, että „viisivuotissuunnitelman keskeisin ajatus on kansan työn tuottavaisuuden kasvu“. Välittämättä siitä, että Politbyroon valiokunta

hylkäsi tämän aivan väärän kannan, Rykov puolusti sitä täällä puheessaan.

Onko totta, että viisivuotissuunnitelman keskeisin ajatus Neuvostomaassa on työn tuottavaisuuden kasvu? Ei, se ei ole totta. Meille ei nimittäin ole tarpeen kansan työn tuottavaisuuden mikä kasvu tahansa. Meille on tarpeen määrätty kansan työn tuottavaisuuden kasvu, nimittäin sellainen kasvu, joka takaa kansantalouden sosialistisen sektorin järjestelmällisen ylivoiman kapitalistiseen sektoriin nähden. Viisivuotissuunnitelma, joka unohtaa tämän keskeisen ajatuksen, ei ole viisivuotissuunnitelma, vaan viisivuotispöytä.

Työn tuottavaisuuden kasvu yleensä on jokaisen yhteiskunnan etujen mukaista, sekä kapitalistisen että esikapitalistisen. Neuvostoyhteiskunta eroaakin kaikista muista yhteiskunnista juuri siinä, että sitä ei kiinnosta kaikenlainen työn tuottavaisuuden kasvu, vaan sellainen kasvu, joka takaa sosialististen talousmuotojen ylivoiman muihin muotoihin ja ennen kaikkea kapitalistisiin talousmuotoihin nähden ja joka siis takaa kapitalististen talousmuotojen voittamisen ja syrjäyttämisen. Mutta Rykov on unohtanut tämän neuvostoyhteiskunnan kehittämisen viisivuotissuunnitelman todella keskeisen ajatuksen. Se on hänen ensimmäinen teoreettinen virheensä.

Hänen toinen virheensä on se, että hän ei tee eroa tai hän ei tahdo ymmärtää sitä eroa, mikä tavaranvaihdon kannalta katsoen on esimerkiksi kolhoosin ja kaikenlaisen yksilöllisen talouden, siihen luettuna yksilöllisen kapitalistisen talouden välillä. Rykov vakuuttaa, että viljamarkkinoilla tapahtuvan tavaranvaihdon kannalta, viljan saannin kannalta hän ei näe

eroa kolhoosin ja yksityisen viljanomistajan välillä, hänestä on siis saman tekevää, ostammeko viljan kolhoosilta, yksityiseltä viljanomistajalta vaiko joltakin argentiinalaiselta viljakauppiaalta. Se on aivan väärin. Se on Frumkinin tunnetun lausunnon toistamista, joka yhteen aikaan vakuutti, että hänestä on saman tekevää, mistä ja keneltä vilja ostetaan, yksityiseltä vaiko kolhoosilta.

Se on kulakkien viljamarkkinoilla harjoittaman vehkeilyn verhottua puolustelua, rehabilitoimista, oikeaksi selittämistä. Se tosiasia, että tätä puolustelua harjoitetaan tavaravaihdon näkökannalta,— se tosiasia ei muuta asiaa siinä suhteessa, että se on sittenkin kulakkien viljamarkkinoilla harjoittaman vehkeilyn puolustelua. Ellei tavaravaihdon kannalta katsoen ole eroa kollektiivisten ja eikollektiivisten talousmuotojen välillä, niin kannattaako silloin kehittää kolhooseja, kannattaako niille antaa etuisuuksia, kannattaako askarrella niin vaikeassa tehtävässä kuin on kapitalististen ainesten voittaminen maatalouden alalla? Selvää on, että Rykov on asettunut väärälle kannalle. Se on hänen toinen teoreettinen virheensä.

Tämä vain ohimennen. Siirrymme käytännöllisiin kysymyksiin, jotka Rykov puheessaan asetti.

Rykov väitti täällä, että viisivuotissuunnitelman lisäksi tarvitaan vielä toinen, rinnakkaissuunnitelma, nimittäin maatalouden kehittämisen kaksivuotissuunnitelma. Hän perusteli tätä ehdotustaan rinnakkaisesta kaksivuotissuunnitelmasta maataloudessa esiintyvillä vaikeuksilla. Hän sanoi: viisivuotissuunnitelma on hyvä asia ja hän kannattaa sitä, mutta jos samalla kertaa

esitämme maatalouden kaksivuotissuunnitelman, niin se on vielä parempi, muussa tapauksessa maataloudessa asia juuttuu paikoilleen.

Pinnalta katsoen ei tämä ehdotus näytä sisältävän mitään pahaa. Mutta jos tarkastamme asiaa lähemmin, niin huomaamme, että maatalouden kaksivuotissuunnitelma on keksitty sitä varten, että tulisi korostetuksi viisivuotissuunnitelman epärealinen paperiluonne. Voimmeko me suostua siihen? Ei, emme voi. Me sanoimme Rykoville: jos te ette ole tyytyväinen viisivuotissuunnitelmaan maatalouden alalla, jos te pidätte riittämättöminä niitä määrärahoja, joita viisivuotissuunnitelman mukaan myönnetään maatalouden kehittämiseksi, niin ilmoittakaa suoraan lisäehdotuksenne ja lisämäärärahanne,—me olemme suostuvaiset ottamaan viisivuotissuunnitelmaan nämä lisämäärärahat maataloutta varten. Ja miten kävi? Osoittautui, ettei Rykovilla ollut mitään lisäehdotuksia lisämäärärahoista maataloutta varten. Herää kysymys: mitä varten sitten tarvitaan rinnakkainen maatalouden kaksivuotissuunnitelma?

Me sanoimme hänelle edelleen: viisivuotissuunnitelman lisäksi on vielä vuosisuunnitelmat, jotka muodostavat osan viisivuotissuunnitelmasta,—ottakaamme kahden ensimmäisen vuoden vuosisuunnitelmiin ne konkreettiset lisäehdotukset maatalouden kohottamiseksi, joita teillä on, jos niitä yleensä on olemassa. Ja miten kävi? Osoittautui, ettei Rykovilla ollut ehdotettavana sellaisia konkreettisiä suunnitelmia lisämäärärahoista.

Silloin me ymmärsimme, että Rykovin kaksivuotissuunnitelmaa koskevalla ehdotuksella ei tarkoiteta

maatalouden kohottamista, vaan että sillä tahdotaan korostaa viisivuotissuunnitelman epärealista paperiluonnetta, tahdotaan alentaa viisivuotissuunnitelman arvoa. „Sielunruoaksi“, näön vuoksi — viisivuotissuunnitelma, asiaa varten, käytännöllistä työtä varten — kaksivuotissuunnitelma, — sellainen on Rykovin strategia. Rykovin kaksivuotissuunnitelma ilmestyi näyttämölle sitä varten, että sitten, viisivuotissuunnitelmaa käytännössä toteutettaessa, voitaisiin esittää sen vastapainoksi kaksivuotissuunnitelma, muuttaa viisivuotissuunnitelmaa ja mukaannuttaa se kaksivuotissuunnitelmaan, supistaen ja karsien teollisuuden määrärahoja.

Juuri näistä syistä me hylkäsimme Rykovin ehdotuksen rinnakkaisesta kaksivuotissuunnitelmasta.

1) KYSYMYS KYLVÖALOISTA

Rykov peloitteli täällä puoluetta vakuutellen, että kylvöaloilla Neuvostoliitossa on järjestelmällisen supistumisen suunta. Tällöin hän viittaili puolueeseen päin vihjaten, että syynä kylvöalan supistumiseen on puolueen politiikka. Hän ei sanonut suoraan, että asiat ovat meillä menossa maatalouden degradatioon. Mutta hänen puheestaan syntyi sellainen vaikutelma, että meillä on olemassa jonkinlainen degradation tapainen.

Onko totta, että kylvöaloilla on järjestelmällisen supistumisen suunta? Ei, se ei ole totta. Rykov käytteli täällä maamme kylvöalojen keskimääräislukuja. Mutta keskimääräislukujen käyttämisen menetelmää, ellei sitä tarkisteta eri alueita koskevilla tiedoilla, ei voida pitää tieteellisenä menetelmänä.

Rykov on ehkä joskus lukenut Leninin teoksen „Kapitalismin kehitys Venäjällä“. Jos hän on sen lukenut, niin hänen pitäisi muistaa, miten Lenin moittii siinä porvarillisia taloustieteilijöitä, jotka käyttävät kylvöalojen kasvusta keskimääräislukujen menettelmää eivätkä huomioi seuduittain esitettyjä tietoja. On omituista, että Rykov toistaa nyt porvarillisten taloustieteilijäin virheitä. Ja jos tarkastamme kylvöalojen muuttumista seuduittain, s.o. jos suhtaudumme asiaan tieteellisesti, niin osoittautuu, että toisilla seuduilla kylvöalat kasvavat **järjestelmällisesti**, toisilla ne alenevat **joskus**, mikä riippuu pääasiallisesti meteorologisista syistä, eikä ole sellaisia tietoja, jotka osoittaisivat, että meillä ilmenisi missään, edes yhdelläkään huomattavalla viljaseudulla kylvöalojen **järjestelmällistä** supistumista.

Tosiaankin, sellaisilla alueilla, joita on kohdannut halla tai kuivuus, esimerkiksi eräillä Ukrainan alueilla, on viime aikoina ollut havaittavissa kylvöalojen supistumista...

Ääni. Ei kaikkialla Ukrainassa.

Schlichter. Ukrainassa kasvoivat kylvöalat 2,7 prosentilla.

Stalin. Tarkoitin Ukrainan arosetuja. Muilla seuduilla, esimerkiksi Siperiassa, Volganvarrella, Kazakhstanissa, Bashkiriassa, missä epäsuotuisat ilmastosuhteet eivät ole tehneet haittaa, kylvöalat kasvavat järjestelmällisesti.

Miten on selitettävissä se, että toisilla seuduilla kylvöalat kasvavat järjestelmällisesti, mutta toisilla joskus supistuvat? Eihän todellakaan voida väittää, että puolueen politiikka olisi Ukrainassa toinen kuin

Neuvostoliiton itäisissä tai keskiosissa. Se olisi järjettömyyttä, toverit. On selvää, että ilmastosuhteilla on tässä tärkeä merkitys.

Totta on, että kulakit supistavat kylvöalaansa ilmastosuhteista riippumatta. Siihen lienee „syyssä“ puolueen politiikka, joka kannattaa maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikaiston joukkoja kulakistoa vastaan. Mutta mitä siitä seuraa? Olemmeko me milloinkaan sitoutuneet harjoittamaan sellaista politiikkaa, joka voisi tyydyttää maaseudun kaikkia yhteiskuntaryhmiä, siinä luvussa myöskin kulakkeja? Ja voimmeko me yleensäkin harjoittaa sellaista politiikkaa, joka tyydyttäisi sekä riistäjiä että riistettyjä, jos me yleensä tahdomme noudattaa marxilaista politiikkaa? Mitä erikoista siinä on, jos leniniläinen politiikkamme, jonka tarkoituksena on rajoittaa ja voittaa kapitalistiset ainekset maaseudulla, johtaa siihen, että kulakit alkavat osittain supistaa kylvöalaansa? Ja voisiko asia toisin ollakaan?

Ehkä tämä meidän politiikkamme ei ole oikea, — sanottakoon se meille suoraan. Eikö ole merkillistä, että ihmiset, jotka nimittävät itseään marxilaisiksi, pyrkivät säikähdyksissään selittämään kulakkien suorittaman kylvöjen osittaisen supistamisen kylvöalojen supistumiseksi yleensä, unohtaen, että paitsi kulakkeja on olemassa vielä köyhiä ja keskitalonpoikia, joiden kylvöt laajenevat, että on olemassa kolhooseja ja neuvostotiloja, joiden kylvöt kasvavat nopeaa vauhtia.

Lopuksi vielä eräs virheellinen kohta Rykovin puheessa kylvöaloja koskevassa kysymyksessä. Rykov valitteli täällä, että siellä täällä, ja juuri siellä, missä kolhoosit ovat enimmäkseen kehittyneet, köyhien ja keski-

talonpoikien yksilöllinen kylvö alkaa vähetä. Se on totta. Mutta mitä pahaa siinä on? Kuinka se muuten voisi olla? Jos köyhät ja keskivarakkaat taloudet alkavat luopua yksilöllisestä kylvöstään ja siirtyvät kollektiiviseen talouteen, niin eikö ole selvää, että kolhoosien laajenemisen ja niiden lukumäärän lisääntymisen täytyy aiheuttaa köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisen kylvön vähenemisen? Entä miten te tahtoisitte asian olevan?

Kolhoosien hallussa on nyt yli kaksi miljoonaa hehtaaria maata. Viisivuotissuunnitelman loppuun mennessä tulee kolhooseilla olemaan enemmän kuin 25 miljoonaa hehtaaria. Kenen kustannuksella lisääntyy kolhoosien kylvö? Köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisen kylvön kustannuksella. Entä miten te tahtoisitte asian olevan? Miten muuten voidaan köyhien ja keskitalonpoikien yksilölliset taloudet siirtää kollektiivisen talouden raiteille? Eikö ole selvää, että kolhoosien kylvö monilla seuduilla tulee lisääntymään yksilöllisen kylvön kustannuksella?

On omituista, että ihmiset eivät tahdo ymmärtää näitä yksinkertaisia asioita.

j) VILJANHANKINNOISTA

Meidän viljavaikeuksistamme on täällä puhuttu paljon lorua. Mutta tärkeimmät seikat viljaa koskevien suhdannevaikeuksiemme alalla ovat jääneet huomaamatta.

Ennen kaikkea on unohdettu, että tänä vuonna korjasimme ruista ja vehnää — puhun kokonaisuudesta — noin 500—600 miljoonaa puutaa vähemmän

kuin viime vuotena. Voiko tämä olla vaikuttamatta viljanhankintoihimme? Se ei tietenkään voinut olla vaikuttamatta.

Tähän on kenties syynä Keskuskomitean politiikka? Ei, Keskuskomitean politiikalla ei ole siinä mitään tekemistä. Asian selittää Ukrainan aroseudulla sattunut vakava kato (halla ja kuivuus) sekä osittainen kato Pohjois-Kaukaasiassa, Keskisellä mustanmullan alueella ja luoteisella alueella.

Tämä pääasiassa selittääkin sen, että huhtikuun 1 päivään mennessä me olimme viime vuonna hankineet Ukrainassa viljaa (ruista ja vehnää) 200 miljoonaa puutaa, mutta tänä vuonna — kaiken kaikkiaan vain 26—27 miljoonaa puutaa.

Tämä onkin selityksenä vehnän ja rukiin hankintojen vähenemiselle Keskisellä mustanmullan alueella lähes 8-kertaisesti ja Pohjois-Kaukaasiassa — 4-kertaisesti.

Viljanhankinnat idässä lisääntyivät tänä vuonna eräillä seuduilla melkein kaksinkertaisesti. Mutta ne eivät voineet korvata eivätkä tietenkään korvanneetkaan sitä viljavajausta, mikä meillä on Ukrainassa, Pohjois-Kaukaasiassa ja Keskisellä mustanmullan alueella.

Ei saa unohtaa, että sadon ollessa normaalian Ukraina ja Pohjois-Kaukaasia antavat noin puolet kaikesta Neuvostoliiton alueella hankinnoilla saadusta viljasta.

On omituista, että Rykov jätti tämän seikan huomioimatta.

Ja vihdoin toinen seikka, joka on meidän viljanhankintojemme suhdannevaikeuksien tärkein momentti. Minä tarkoitan maaseudun kulakkiainesten

vastarintaa Neuvostovallan politiikalle viljanhankinnoissa. Rykov kiersi tämän seikan. Mutta tämän seikan kiertäminen merkitsee pääasian kiertämistä viljanhankintakysymyksessä. Mitä osoittaa viljanhankinnoista kahden viime vuoden aikana saatu kokemus? Se osoittaa, että maaseudun varakkaat kerrokset, joiden hallussa on melkoisia viljaylijäämiä ja joilla on viljamarkkinoilla suuri osuus, eivät tahdo antaa meille vapaaehtoisesti tarvitsemaamme viljamäärää Neuvostovallan säätämällä hinnoilla. Turvataksemme kaupungit ja teollisuuskeskukset, Punaisen Armeijan ja raaka-ainekasveja viljelevät alueet viljalla me tarvitsemme vuosittain noin 500 miljoonaa puutaa viljaa. Viljanhankinnoilla itsestäänsujumisen tietä me voimme saada noin 300—350 miljoonaa puutaa. Puutuvat 150 miljoonaa puutaa täytyy ottaa käyttämällä järjestettyä painostusta maaseudun kulakki- ja varakkaita kerroksia kohtaan. Juuri siitä puhuu meille viljanhankintojen kokemus kahden viime vuoden ajalta.

Mitä on näiden kahden vuoden aikana tapahtunut, mistä johtuvat tällaiset muutokset, miksi ennen riitti viljanhankinta itsestäänsujumisen tietä, mutta nyt se on osoittautunut riittämättömäksi? On tapahtunut se, että kulakki- ja varakkaat ainekset ovat näinä vuosina kasvaneet, useat satoiset vuodet eivät ole menneet heiltä hukkaan, he ovat vaurastuneet taloudellisesti, kasanneet sievoisen pääoman ja voivat nyt luovia markkinoilla pidättämällä viljaylijäämät hallussaan odotellen korkeita hintoja ja tullen toimeen myymällä muita viljelystuotteita.

Vilja ei ole tavallista tavaraa. Vilja ei ole puuvillaa, jota ei voida syödä eikä myydä kenelle

tahansa. Erotukseksi puuvillasta vilja on nykyisissä oloissamme sellaista tavaraa, jota kaikki ottavat ja jota ilman ei voida tulla toimeen. Kulakki ottaa tämän huomioon ja pidättää viljan hallussaan tartuttaen siten esimerkillään viljanomistajia yleensä. Kulakki tietää, että vilja on valuuttojen valuuttaa. Kulakki tietää, että viljaylijäämät eivät ole vain itsensä rikastuttamisen keino, vaan myös keino maalaisköyhälistön orjuuttamiseksi. Viljaylijäämät kulakin käsissä nykyisten olosuhteiden vallitessa ovat kulakkiainesten taloudellisen ja poliittisen voimistumisen keino. Ottaessamme kulakeilta nämä ylijäämät me emme siis ainoastaan helpota viljan hankkimista kaupungeille ja Punaiselle Armeijalle, vaan myös murramme kulakkien taloudellisen ja poliittisen voimistumisen keinon.

Mitä on tehtävä näiden viljaylijäämien saamiseksi? On ennen kaikkea hävitettävä itsestänsujumisen vahingollinen ja vaarallinen ajatustapa. Viljanhankinnat on **järjestettävä**. On mobilisoitava maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikaiston joukot kulakistoa vastaan ja järjestettävä niiden yhteiskunnallinen kannatus Neuvostovallan toimenpiteille viljanhankintojen tehostamiseksi. Uralilais-siperialaisen menetelmän merkitys viljanhankinnoissa, jonka mukaan ne suoritetaan itseverotuksen periaatteen pohjalla, on juuri siinä, että se tekee mahdolliseksi maaseudun työtätekevien kerrostien mobilisoimisen kulakistoa vastaan viljanhankintojen tehostamiseksi. Kokemus on osoittanut, että tämä menetelmä antaa meille myönteisiä tuloksia. Kokemus on osoittanut, että näitä myönteisiä tuloksia me saamme kahdella suunnalla: ensiksikin otamme

pois viljaylijäämiä maaseudun varakkailta kerroksilta ja helpotamme siten maan huoltamista; toiseksi me mobilisoimme tämän asian perustalla maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikien joukot kulakistoa vastaan, valistamme niitä poliittisesti ja järjestämme niistä oman voimakkaan monimiljoonaisen poliittisen armeijamme maaseudulle. Eräät toverit eivät ota huomioon tätä viimeksimainittua seikkaa. Mutta se on kuitenkin juuri tärkeimpiä, ellei kaikkein tärkein tulos uralilais-siperialaisesta viljanhankintamenetelmästä.

Tosin tähän menetelmään liittyy joskus erikoistoimenpiteiden soveltaminen kulakistoa vastaan, mikä aiheuttaa koomillista voivottelua Buharinin ja Rykovin taholta. Mutta mitä pahaa siinä on? Miksei joskus määrätyissä olosuhteissa saisi käyttää erikoistoimenpiteitä luokkavihollistamme vastaan, kulakistoa vastaan? Miksi kaupungeissa voidaan vangita keinottelijoita sadoittain ja karkoittaa heidät Turuhanin alueelle, mutta kulakeilta, jotka keinottelevat viljalla ja yrittävät käydä Neuvostovallan kurkkuun ja orjuuttaa maalaisköyhälistöä, ei saisi ottaa viljaylijäämiä yhteiskunnallista pakoitusta käyttäen hinnoilla, joilla köyhät ja keskitalonpojat luovuttavat viljaa viljanhankintajärjestöillemme? Mistä sellainen johtuu? Onko puolueemme koskaan periaatteessa vastustanut erikoistoimenpiteiden soveltamista keinottelijoiden ja kulakiston suhteen? Eikö meillä ole laki keinottelijoita vastaan?

Rykov ja Buharin nähtävästi vastustavat **periaatteessa** kaikkea erikoistoimenpiteiden käyttöä kulakiston suhteen. Mutta sehän on porvarillis-liberaalista politiikkaa eikä marxilaista politiikkaa. Te ette voi olla tietämättä, että uuden talouspolitiikan käytän-

töönoton jälkeen Lenin puhui jopa köyhälistökomiteain politiikkaan palaamisestakin, tietenkin määrättyissä olosuhteissa. Ja mitä on erikoistoimenpiteiden osittainen käyttö kulakkeja vastaan? Se ei ole edes pisara meressä köyhälistökomiteain politiikkaan verrattuna.

He, Buharinin ryhmän kannattajat, toivovat saavansa luokkavihollisen vakuuttumaan siitä, että hänen on vapaaehtoisesti luovuttava eduistaan ja annettava meille vapaaehtoisesti viljaylijäämänsä. He toivovat, että kulakki, joka on vaurastunut, joka keinottelee, jolla on mahdollisuus selviytyä muiden viljelyskasvien avulla ja joka piilottaa viljaylijäämänsä,—he toivovat, että tämä sama kulakki antaa meille vapaaehtoisesti viljaylijäämänsä hankintahinnoillamme. Ovatko he menettäneet järkensä? Eikö ole selvää, että he eivät ymmärrä luokkataistelun mekaniikkaa, eivät tiedä, mitä luokat ovat?

Tietävätkö he, miten kulakit pilkkaavat meidän työntekijöitämme ja Neuvostovaltaa viljanhankintain tehostamiseksi järjestetyissä kyläkokouksissa? Ovatko heille tunnettuja sellaiset tosiasiat, että kun esimerkiksi Kazakhstanissa agitaattorimme oli kaksi tuntia kehoittanut viljanomistajia luovuttamaan viljaa maan tarpeisiin, niin kulakki nousi piippu hampaissa ja vastasi hänelle: „No, tanssipas poika, niin annan sinulle pari puutaa viljaa“.

Ääniä. Roistoja!

Stalin. Koettakaapa saada tuollaisia ihmisiä vakuuttumaan.

Niin, toverit, luokka on luokka. Tästä totuudesta ei päästä mihinkään. Uralilais-siperialainen menetelmä

onkin juuri sen vuoksi hyvä, että se helpottaa mahdollisuutta nostattaa maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikien kerrokset kulakkeja vastaan; se helpottaa kulakkien vastarinnan murtamisen mahdollisuutta ja pakoittaa ne luovuttamaan viljaylijäämät Neuvostovalan elimille.

Nykyisin on Buharinin ryhmän riveissä kaikkein uusimpana muotisanana sana „ylilyönnit“ viljanhankinnoissa. Tämä sana on heillä kaikkein eniten käypää tavaraa, sillä se auttaa heitä verhoamaan oman opportunistisen linjansa. Kun he tahtovat verhota omaa linjaansa, he tavallisesti sanovat: me emme tietenkään vastusta kulakkien puristamista, mutta me vastustamme niitä ylilyöntejä, joita tehdään tällä alalla ja jotka koskettavat keskitalonpoikia. Sitten kerrotaan juttuja näiden ylilyöntien „kauhuista“, luetaan „talonpoikien“ kirjeitä, luetaan Markovin tapaisen tovereiden pakokauhuisia kirjeitä ja sitten tehdään johtopäätös: on peruutettava kulakiston puristamisen politiikka.

Eikös kelpaa: **koska** sattuu ylilyöntejä oikean politiikan toteuttamisessa, **niin on siis peruutettava juuri tämä oikea politiikka.** Sellainen on opportunistien tavallinen tempu: oikean linjan toteuttamisessa satuneiden ylilyöntien takia on peruutettava tämä linja ja pantava tilalle opportunistinen linja. Tällöin Buharinin ryhmän kannattajat ovat tarkoin vaiti siitä, että on olemassa toisenkinlaisia ylilyöntejä, vaarallisempia ja vahingollisempia, nimittäin ylilyönnit kulakiston kanssa yhteenkasvamisen suuntaan, maaseudun varakaisiin kerrokseen mukautumisen suuntaan, puolueen vallankumouksellisen politiikan oikeistouklonistien

opportunistiseen politiikkaan vaihtamisen suuntaan.

Me olemme tietysti kaikki tuollaisia ylilyöntejä vastaan. Me olemme kaikki sitä vastaan, että ne iskut, jotka suuntaamme kulakkeihin, koskettaisivat keskitalonpoikia. Tämä on selvää eikä siitä voi olla mitään epäilystä. Mutta me olemme jyrkästi sitä vastaan, että jaarittelulla ylilyönneistä, jota jaarittelua Buharinin ryhmä utterasti harjoittaa, koetetaan kumota puolueemme vallankumouksellinen politiikka ja panna sen tilalle Buharinin ryhmän opportunistinen politiikka. Ei, tämä temppu ei heille onnistu.

Mainitkaa edes yksi puolueen poliittinen toimenpide, jonka aikana ei olisi ollut jonkinlaisia ylilyönnejä. Siitä seuraa, että on taisteltava ylilyönnejä vastaan. Mutta voidaanko tällä perusteella soimata itse linjaa, joka on ainoa oikea linja?

Ottakaamme sellainen toimenpide kuin 7-tuntisen työpäivän toteuttaminen. Ei voi olla mitään epäilystä siitä, etteikö se olisi kaikkein vallankumouksellisimpia niistä toimenpiteistä, joita puolueemme on viime aikoina toteuttanut. Kenpä ei tietäisi, että tämän itse asiassa syvästi vallankumouksellisen toimenpiteen toteuttamisessa meillä tapahtuu tavantakaa lukuisia ylilyönnejä, jotka ovat toisinaan mitä inhoittavimpia? Merkitseekö se, että meidän pitäisi peruuttaa 7-tuntisen työpäivän toteuttamisen politiikka?

Ymmärtävätkö buharinilaisen opposition kannattajat, minkälaiseen lätäkköön he joutuvat käyttäessään valtteinaan viljanhankintatyössä sattuneita ylilyönnejä?

K) VALUUTTARESERVEISTÄ JA VILJAN TUONNISTA

Lopuksi muutama sana viljan tuonnista ja valuuttareserveistä. Minä jo mainitsin siitä, että Rykov ja hänen läheisimmät ystävänsä ovat monta kertaa asettaneet kysymyksen viljan tuonnista ulkomailta. Ensiksi Rykov puhui välttämättömyydestä tuoda viljaa 80—100 miljoonaa puutaa. Se tekee valuutassa noin 200 miljoonaa ruplaa. Sitten hän asetti kysymyksen 50 miljoonan puudan tuonnista, s.o. 100 miljoonasta ruplasta valuutasta. Me hylkäsimme nuo ehdotukset päätellen, että on parempi painostaa kulakkia ja puristaa siltä viljalyijäämiä, joita sillä on paljon, kuin tuhlata valuutaa, joka on varattu konekaluston tuomiseksi teollisuuttamme varten.

Nyt Rykov vaihtaa rintamaa. Nyt hän vakuuttaa, että kapitalistit antavat meille viljaa luotolla, mutta me emme muka halua sitä ottaa. Hän sanoi, että hänen käsiensä kautta on kulkenut muutamia sähkösanomia, joista näkyy, että kapitalistit haluavat antaa meille viljaa luotolla. Ja tämän yhteydessä hän kuvaili asiaa siten, että meillä on muka sellaisia henkilöitä, jotka eivät halua ottaa vastaan viljaa luotolla joko oikuttelun tai joidenkin muiden käsittämättömien syiden vuoksi.

Kaikki se on tyhjää puhetta, toverit. Naurettavaa olisi luulla, että Lännen kapitalistit olisivat yht'äkkiä alkaneet sääliä meitä haluten antaa meille muutamia kymmeniä miljoonia puutia viljaa miltei ilmaiseksi tai ainakin pitkäaikaisella luotolla. Se on tyhjää puhetta, toverit.

Mutta mistä sitten on kysymys? Kysymys on siitä, että erinäiset kapitalistiset ryhmät ovat jo puolen

vuoden ajan tunnustelleet meitä, tunnustelleet meidän finanssimahdollisuuksiamme, meidän maksukykyisyyttämme, meidän lujuttamme. Ne kääntyvät meidän kauppaedustajiemme puoleen Pariisissa, Tshekkoslovakiassa, Amerikassa ja Argentiinassa luvaten myydä meille viljaa mitä lyhytaikaisimmalla, noin kolmeksi kuukaudeksi tahi enintään kuudeksi kuukaudeksi myönnettävällä luotolla. He eivät pyri niinkään paljon siihen, että voisivat myydä meille viljaa luotolla, kuin siihen, että voisivat saada tietää, onko asemamme todella vaikea, ovatko meillä finanssimahdollisuudet todella loppuneet, seisommeko finanssien alalla vankasti jaloillamme ja emmekö tarttuisi syöttiin, jonka he meille heittäivät.

Kapitalistisessa maailmassa käydään meidän finanssimahdollisuuksistamme nykyään suuria kiistoja. Eräät puhuvat, että me olemme jo tehneet vararikon ja Neuvostovallan kukistuminen on muutamien kuukausien, ellei viikkojen kysymys. Toiset sanovat, että se ei ole totta, että Neuvostovalta seisoo lujasti jaloillaan, että finanssimahdollisuuksia sillä on ja viljaa sillä riittää.

Nykyään on tehtävänä se, että ilmaisemme tarvittavaa horjumattomuutta ja lujutta, että emme tartu petollisiin lupauksiin viljan velaksi antamisesta ja näytämme kapitalistiselle maailmalle, että me tulemme toimeen ilman viljan tuontia. Tämä ei ole vain minun mielipiteeni. Se on Politbyroon enemmistön mielipide.

Tällä perusteella me päätimme hylätä erilaisten Nansenin tapaisten hyväntekijäin ehdotukset viljan

tuonnista Neuvostoliittoon luotolla 1 miljoonan dollarin arvosta.

Tällä samalla perusteella me annoimme kieltävän vastauksen niille kapitalistisen maailman tiedustelijoille Pariisissa, Amerikassa ja Tšhekkoslovaakiassa, jotka tarjosivat meille pieniä viljamääriä luotolla.

Tällä samalla perusteella me päätimme toteuttaa mitä suurinta säästäväisyyttä viljan kulutuksessa ja mitä suurinta järjestyneisyyttä viljanhankinnoissa.

Me pyrimme tässä kahteen päämäärään: toisaalta tulemaan toimeen ilman viljan tuontia ja säilyttämään valuutan konekaluston tuontia varten ja toisaalta näyttämään kaikille vihollisillemme, että me seisomme lujasti jaloillamme emmekä aio tarttua antipalalupauksiin.

Oliko sellainen politiikka oikea? Mielestäni se oli ainoa oikea politiikka. Eikä se ollut oikea ainoastaan siksi, että me löysimme täällä, omassa maassamme, uusia viljansaantimahdollisuuksia. Se oli vielä oikea myös siksi, että tullen toimeen ilman viljan tuontia ja viskaten syrjään kapitalistisen maailman tiedustelijat me lujitimme kansainvälistä asemaamme, kohotimme maksukykyisyyttämme ja hajoitimme kuin tuhkan tuuleen lörpöttelyn Neuvostovallan „edessäolevasta tuhosta“.

Hiljattain meillä oli eräänlaisia ennakkoneuvotteluja saksalaisten kapitalistien edustajain kanssa. He lupaa-vat antaa meille 500 miljoonan luoton, ja asia näyttää siltä, että he katsovat todellakin välttämättömäksi antaa meille tuon luoton turvatakseen itselleen Neuvostomaasta tilauksia teollisuudelleen.

Hiljattain meillä kävi Englannin vanhoillisten valtuuskunta, joka myöskin katsoo tarpeelliseksi todeta Neuvostovallan lujouden ja luoton myöntämisen meille tarkoituksenmukaiseksi turvatakseen itselleen Neuvostoliiton teollisuuden tilauksia.

Luulen, ettei meillä olisi näitä uusia mahdollisuuksia luotonsaannin mielessä, ennen kaikkea saksalaisilta ja myöskin englantilaisten kapitalistien eräältä ryhmältä, elleimme olisi osoittaneet sitä välttämätöntä lujutusta, josta edellä puhuin.

Siis kysymys ei ole siitä, että me kieltäydymme muka oikuttelun vuoksi ottamasta vastaan kuviteltua viljaa kuviteltua pitkäaikaista luottoa vastaan. Kysymys on siitä, että otamme selville vihollistemme kasvot, otamme selville heidän todelliset pyrkimyksensä ja osoitamme lujutusta, joka on tarpeen meidän kansainvälisen asemamme lujittamiseksi.

Juuri tämän vuoksi, toverit, me kieltäydyimme viljan maahantuonnista.

Kuten näette, kysymys viljan maahantuonnista ei ole niin perin yksinkertainen, kuin Rykov tässä sitä kuvaili. Kysymys viljan maahantuonnista on meidän kansainvälistä asemaamme koskeva kysymys.

V

PUOLUEJOHDON KYSYMYKSET

Täten olemme kosketelleet kaikkia erimielisyyksiemme pääkysymyksiä niin teorian alalla kuin myöskin Kominternin alalla ja puolueemme sisäpolitiikan alalla. Sanotusta näkyy, että Rykovin väite, että meillä on yksi linja, ei vastaa todellisuutta. Sanotusta

näky, että todellisuudessa meillä on **kaksi** linjaa. Ensimmäinen linja on puolueen yleislinja, puolueemme vallankumouksellinen leniniläinen linja. Toinen linja on Buharinin ryhmän linja. Tätä toista linjaa ei ole vielä täydellisesti muotoiltu osaksi siitä syystä, että Buharinin ryhmän riveissä vallitsee mielipiteiden sanoinkuvaamaton sekamelska, osittain siitä syystä, että se, tuo toinen linja, joka ominaispainonsa puolesta on puolueessa heikko, pyrkii tavalla tai toisella naamioitumaan. Mutta se, tuo linja, on kuitenkin olemassa, kuten näette, ja se on olemassa linjana, joka on erilainen kuin puolueen linja, linjana, joka asettaa itsensä puolueen yleislinjaa vastaan melkein kaikissa politiikkamme kysymyksissä. Tämä toinen linja on oikeistopoikkeaman linja.

Siirtäkäämme nyt puoluejohdon kysymyksiin.

a) BUHARININ RYHMÄN RYHMÄKUNTALAISUUDESTA

Buharin sanoi, että meillä ei ole puolueessa oppositiota, että Buharinin ryhmä ei ole oppositio. Se ei ole totta, toverit. Täysistunnossa käydyissä keskusteluissa selveni täysin ilmeisesti se, että Buharinin ryhmän muodossa meillä on uusi oppositio. Tämän ryhmän oppositotoiminta on siinä, että se yrittää revisoida puolueen linjaa, yrittää muuttaa puolueen linjaa ja valmistelee maaperää puolueen linjan vaihtamiseksi toiseen linjaan, opposition linjaan, joka ei voi olla mikään muu kuin oikeistopoikkeaman linja.

Buharin sanoi, ettei kolmikko ole ryhmäkuntalainen ryhmä. Se ei ole totta, toverit. Buharinin ryh-

mässä ovat kaikki ryhmäkuntalaisuuden ainekset. Siinä on ryhmäohjelma, siinä on myös ryhmäkuntalainen sulkeutuneisuus, siinä on myös virkaeropolitiikka, siinä on myös järjestetty taistelu Keskuskomiteaa vastaan. Mitä vielä tarvittaisiin? Minkä vuoksi peitellä totuutta Buharinin ryhmän ryhmäkuntalaisuudesta, kun se on itsestään selvää? Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunto on kokoontunut juuri sitä varten, että täällä sanottaisiin koko totuus meidän erimielisyyksistämme. Ja totuus on se, että Buharinin ryhmä on ryhmäkuntalainen ryhmä. Ja se ei ole ainoastaan ryhmäkuntalainen ryhmä, vaan — sanoisin — kaikkein vastenmielisin ja kaikkein pikkumaisin kaikista puolueessamme olleista ryhmäkuntalaisista ryhmistä.

Se näkyy esimerkiksi siitä, että se yrittää käyttää nykyään ryhmäkuntalaisiin tarkoituksiinsa sellaista mitätöntä pikkuseikkaa kuin levottomuudet Adzhariassa. Todellakin, mitä on tuo niinsanottu „kapina“ Adzhariassa sellaisiin kapinoihin verrattuna kuin oli Kronstadtin kapina? Tähän kapinaan verrattuna niinsanottu „kapina“ Adzhariassa ei ole mielestäni edes pisara meressä. Oliko sellaisia tapauksia, että trotskilaiset tai zinovjevilaiset olisivat yrittäneet käyttää hyväkseen tuota vakavaa kapinaa Kronstadtissa Keskuskomiteaa vastaan, puoluetta vastaan? Täytyy tunnustaa, toverit, ettei sellaisia tapauksia ollut. Päinvastoin, oppositioryhmät, joita puolueessamme oli tuon vakavan kapinan aikana, auttoivat puoluetta sen kukistamisessa eivätkä ryhtyneet käyttämään sitä puoluetta vastaan.

Mutta miten menettelee nyt Buharinin ryhmä? Teillä oli jo tilaisuus vakuuttua siitä, että se yrittää käyttää tuota mikroskooppista „kapinaa“ Adzhariassa puoluetta vastaan mitä pikkumaisimmalla, mitä säädyttömimmällä tavalla. Mitä se on, ellei ryhmäkuntalaisen sokaistuneisuuden ja ryhmäkuntalaisen mataloitumisen äärimmäinen aste?

Meiltä näköjään vaaditaan, ettei meillä olisi levottomuustapauksia kapitalistisiin valtioihin rajautuvissa reunamaissa. Meiltä vaaditaan nähtävästi sellaista politiikkaa, joka tyydyttäisi yhteiskuntamme kaikkia luokkia, sekä rikkaita että köyhiä, sekä työläisiä että kapitalisteja. Meiltä vaaditaan nähtävästi, ettei meillä olisi tyytymättömiä aineksia. Ovatko he menettäneet järkensä, nuo toverit Buharinin ryhmästä?

Kuinka voidaan vaatia meiltä, proletariaatin diktatuurin ihmisiltä, jotka käymme taistelua kapitalistista maailmaa vastaan niin maamme sisäpuolella kuin myöskin sen ulkopuolella,—kuinka meiltä voidaan vaatia, ettei maassamme olisi tyytymättömiä ja ettei meillä olisi toisinaan levottomuustapauksia joissain reunamaissa, jotka rajautuvat meille vihamielisiin valtioihin? Mitä varten sitten on olemassa ympärillämme kapitalistinen maailma, ellei sitä varten, että kansainvälinen pääoma ponnistaisi kaikki voimansa järjestääkseen meillä rajaseuduilla maamme tyytymättömien ainesten esiintymisiä Neuvostovaltaa vastaan? Ketkä muut kuin tyhjänpäiväiset liberaalit voivat esittää meille sellaisia vaatimuksia? Eikö ole selvää, että ryhmäkuntalainen pikkumaisuus pystyy toisinaan saattamaan ihmisiä aina liberaaliseen sokeuteen ja lyhytnäköisyyteen asti?

b) LOJAALISUUDESTA JA KOLLEKTIIVISESTA JOHDOSTA

Rykov vakuutteli täällä, että puolueemme Keskuskomitean suhteen Buharin on eräs kaikkein „moitteettomimpia“ ja „lojaalisimpia“ puolueen jäseniä.

Sallikaa epäillä sitä. Me emme voi uskoa Rykoviin vain sanojen perusteella. Me vaadimme tosiasioita. Mutta juuri tosiasioita Rykovilla ei olekaan.

Ottakaamme esimerkiksi sellainen tosiasia kuin Buharinin kulissientakaiset neuvottelut Kamenevin ryhmän kanssa, joka on yhteydessä trotskilaisiin, neuvottelut ryhmäkuntalaisen blokin järjestämisestä, Keskuskomitean politiikan muuttamisesta, Politbyroon kokoonpanon muuttamisesta, viljanhankintakriisin käyttämisestä esiintymisiin Keskuskomiteaa vastaan. Herää kysymys, missä siinä on Buharinin „lojaalisuus“ ja „moitteettomuus“ oman Keskuskomiteansa suhteen?

Eikö se ole päinvastoin **kaikenlaisen** lojaalisuuden rikkomista Politbyroon yhden jäsenen taholta oman Keskuskomiteansa suhteen, oman puolueensa suhteen? Jos tätä nimitetään lojaalisuudeksi Keskuskomitean suhteen, niin mitä silloin nimitetään Keskuskomiteansa kavaltamiseksi?

Buharin puhuu mielellään lojaalisuudesta ja rehellisyydestä, mutta minkä vuoksi hän ei halua katsah-
taa itseensä ja kysyä itseltään: eikö hän mitä epärehellisimmällä tavalla riko lojaalisuuden alkeellisimpiäkin vaatimuksia oman Keskuskomiteansa suhteen, kun hän käy kulissientakaisia neuvotteluja trotskilaisten kanssa omaa Keskuskomiteansa vastaan ja kavaltaa siten oman Keskuskomiteansa?

Buharin puhui täällä kollektiivisen johdon puuttumisesta puolueen Keskuskomiteassa vakuuttaen

meille, että Keskuskomitean Politbyroon enemmistö rikkoo kollektiivisen johtamisen vaatimuksia.

Täysistuntomme sietää tietysti kaiken. Se voi sietää myöskin tuon Buharinin häpeämättömän ja ulkokultaisen väitteen. Mutta täytyy todella kadottaa häpeäntuntonsa juljetakseen esiintyä täysistunnossa tuollaisessa äänilajissa Keskuskomitean enemmistöä vastaan.

Todellakin, minkälaisesta kollektiivisesta johdosta tässä voi olla puhe, kun Keskuskomitean enemmistö käytyään valtiovaunujen valjaisiin ja kuljettaen noita vaunuja eteenpäin ponnistaa kaikki voimansa ja pyytää Buharinin ryhmää auttamaan sitä tässä vaikeassa asiassa, niin Buharinin ryhmä ei ole vain auttamatta omaa Keskuskomiteansa, vaan päinvastoin häiritsee sitä kaikin tavoin, viskaa palikoita pyörien väliin, uhkaa virkaerolla ja tekee sopimuksia puolueen vihollisten, trotskilaisten, kanssa puolueemme Keskuskomiteaa vastaan?

Kuka, paitsi ulkokullattuja, voi kieltää, että Buharin, joka järjestää trotskilaisten kanssa blokkia puoluetta vastaan ja kavaltaa oman Keskuskomiteansa, ei halua kollektiivista johtoa puolueemme Keskuskomiteassa eikä tule sitä toteuttamaan?

Kuka, paitsi sokeita, voi olla näkemättä, että kun Buharin kuitenkin jaarittelee kollektiivisesta johdosta Keskuskomiteassa tehden vihjauksia Keskuskomitean enemmistöä vastaan, niin siten hän menettelee siksi, että voisi sillä tavoin verhota omaa petturimaista kantaansa?

Täytyy sanoa, että Buharin ei ensi kertaa rikolajalisuuden ja kollektiivisen johdon alkeellisimpiäkin

vaatimuksia suhteessa puolueen Keskuskomiteaan. Puolueemme historia tuntee esimerkkejä, jolloin Buharin, jäätyään Brestin rauhan kaudella, Leninin eläessä, vähemmistöön rauhan kysymyksessä, juoksi vasemmistoeserrien, puolueemme vihollisten luokse, kävi heidän kanssaan kulissientakaisia neuvotteluja ja yritti solmia heidän kanssaan blokin Leniniä ja Keskuskomiteaa vastaan. Mistä hän silloin sopi vasemmistoeserrien kanssa, sitä me emme vielä valitettavasti tiedä¹⁰. Mutta sen me tiedämme, että vasemmistoeserrät aikoivat silloin vangita Leninin ja suorittaa neuvostovastaisen kumouksen... Mutta ihmeellisintä on se, että juoksennellessaan vasemmistoeserrien luona ja ollen heidän kanssaan salakähmäisessä toiminnassa Keskuskomiteaa vastaan Buharin piti edelleenkin ääntä, aivan kuin nytkin, kollektiivisen johdon välttämättömyydestä.

Puolueemme historia tuntee sitä paitsi esimerkkejä, jolloin Buharin, Leninin eläessä, omaten enemmistön puolueemme Moskovan aluebyroossa ja vieden mukanaan „vasemmisto“-kommunistien ryhmää, kehoitti kaikkia puolueen jäseniä antamaan epäluottamuslauseseen puolueen Keskuskomitealle, olemaan alistumatta sille ja asettamaan kysymyksen kahtiajaosta puolueessamme. Tämä oli Brestin rauhan kaudella, sen jälkeen, kun Keskuskomitea oli jo tehnyt päätöksensä Brestin rauhan ehtojen hyväksymisen välttämättömyydestä.

Sellaista on Buharinin lojaalisuus ja kollektiivinen johto.

Rykov puhui täällä kollegiaalisen työn välttämättömyydestä. Samalla hän teki vihjauksia Politbyroon enemmistön suuntaan sanoen, että hän ja hänen

lähimmät ystävänsä ovat kollegiaalisen työn kannalla, mutta Politbyroon enemmistö muka vastustaa kollegiaalista työtä. Rykov ei kuitenkaan esittänyt ainoatakaan tosiasiata väitteensä vahvistukseksi.

Tuon rykovilaisen kaskun paljastamiseksi sallinette esittää eräitä tosiasioita, eräitä esimerkkejä, jotka osoittavat, kuinka Rykov tekee kollegiaalista työtä.

Ensimmäinen esimerkki. Te tunnutte jutun kullan viemisestä Amerikkaan. Monet teistä ehkä luulevat, että tuo kulta vietiin Amerikkaan Kansankomissaarien Neuvoston tai Keskuskomitean päätöksen perusteella tai Keskuskomitean suostumuksella tai Keskuskomitean tietien. Mutta asia ei ole niin, toverit. Keskuskomitealla ja Kansankomissaarien Neuvostolla ei ole tämän asian kanssa mitään yhteyttä. Meillä on päätös siitä, että kulta ei voida viedä ilman Keskuskomitean lupaa. Tätä päätöstä kuitenkin rikottiin. Kuka antoi luvan kullan viemiselle? Osoittautuu, että kulta vietiin maasta Rykovin erään sijaisen luvalla Rykovin tietien ja suostumuksella.

Mitä se on, — onko se kollegiaalista työtä?

Toinen esimerkki. Puhe on neuvotteluista erään suuren amerikkalaisen yksityispankin kanssa, jonka omaisuus oli Lokakuun kumouksen jälkeen kansallistettu ja joka vaatii nyt tappioiden korvaamista. Keskuskomitea sai tietää, että meidän Valtionpankimme edustaja käy tämän pankin kanssa neuvotteluja sen tappioiden korvaamisen ehdoista.

Kysymys yksityisten vaatimusten tyydyttämisestä on, kuten tiedätte, eräs niitä tärkeimpiä kysymyksiä, joilla on välitön yhteys meidän ulkopoliitiikkaamme. Voidaan luulla, että näitä neuvotteluja käytiin Kansan-

komissaarien Neuvoston tai Keskuskomitean luvalla. Asia ei ole kuitenkaan niin, toverit. Keskuskomitealla ja Kansankomissaarien Neuvostolla ei ole tämän asian kanssa mitään yhteyttä. Myöhemmin, saatuaan tietää näistä neuvotteluista, Keskuskomitea päätti lopettaa nuo neuvottelut. Mutta kysyttänee: kenen luvalla noita neuvotteluja käytiin? Osoittautuu, että niitä käytiin Rykovin erään sijaisen luvalla Rykovin tietien ja suostumuksella.

Mitä se on, — onko se kollegiaalista työtä?

Kolmas esimerkki. Puhe on kulakkien ja keskitalonpoikain varustamisesta maatalouskoneilla. Puhe on siitä, että VSFNT:n EKOSO¹¹, jonka puheenjohtajana on eräs Rykovin sijaisia VSFNT:n alalla, päätti **supistaa** keskitalonpoikain varustelua maatalouskoneilla ja **lisätä** maaseudun huippukerrostien, se on kulakkien konevarustelua. Tässä on tuon VSFNT:n EKOSO:n puoluevastaisen ja neuvostovastaisen päätöksen teksti:

„Kazakhian ja Bashkirian ASNT:n, Siperian ja Alisen Volgan aluepiirien sekä Keskisen Volgan ja Uralin alueiden osalta maatalouskoneiden ja -välineiden myyntiprosentit, jotka tässä pykälässä on osoitettu, **kohotetaan** maaseudun huippukerroksia varten 20%:iin ja **alennetaan** keskitalonpoikain kerroksia varten 30%:iin“.

Mitä ajattelette: kaudella, jolloin puolue käy tehostettua hyökkäystä kulakkeja vastaan ja jolloin maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikain joukkoja järjestetään kulakistoa vastaan, VSFNT:n EKOSO tekee päätöksen keskitalonpoikain konevarustelunormin **alentamisesta** ja maaseudun huippukerrostien varustelunormin **kohottamisesta**.

Ja tuota sanotaan leniniläiseksi, kommunistiseksi politiikaksi!

Myöhemmin, saatuaan tietoonsa tuon tapauksen, Keskuskomitea peruutti EKOSO:n päätöksen. Mutta kenen luvalla tuo neuvostovastainen päätös tehtiin? Se tehtiin Rykovin erään sijaisen luvalla Rykovin tietien ja suostumuksella.

Mitä se on, — onko se kollegiaalista työtä?

Nämä esimerkit lienevät riittäviä osoittamaan, kuinka Rykov ja hänen sijaisensa tekevät kollegiaalista työtä.

c) TAISTELUSTA OIKEISTOPOIKKEAMAA VASTAAN

Buharin puhui Politbyroon kolmen jäsenen „siviiliteloituksesta“, joita puolueemme järjestöt hänen sanojensa mukaan „kolhivat“. Hän sanoi, että puolue on sovelluttanut kolmeen Politbyroon jäseneen, Buhariniin, Rykoviin ja Tomskiin, „siviiliteloitusta“ arvostelemalla heidän virheitään sanomalehdistössä ja kokouksissa samaan aikaan, kun heidän, näiden Politbyroon kolmen jäsenen, „oli pakko“ vaieta.

Se on tyhjää puhetta, toverit. Ne ovat liberalisoidun kommunistin vilpillisiä sanoja hänen yrittäessään saada puoluetta hellittämään otettaan sen taistelussa oikeistopoikkeamaa vastaan. Buharinin mukaan on asia niin, että jos hän ja hänen ystävänsä ovat vajonneet oikeistopoikkeaman virheisiin, niin puolueella ei ole oikeutta paljastaa näitä virheitä, puolueen on lopetettava taistelunsa oikeistopoikkeamaa vastaan ja odotettava sitä hetkeä, jolloin Buharin ja hänen ystävänsä suvaitsevat luopua virheistään.

Eiköhän Buharin vaadi meiltä liikoja? Eiköhän hän vain luule, että puolue on häntä varten eikä hän puoluetta varten? Mutta kuka häntä pakoittaa vai-

kenemaan ja pysymään lepotilassa silloin, kun koko puolue on pantu liikekannalle oikeistopoikkeamaa vastaan ja kun se tekee päättäväisiä hyökkäyksiä vaikeuksia vastaan? Miksei hän, Buharin, ja hänen lähimmät ystävänsä nyt esiinny ja lähde päättäväiseen taisteluun oikeistopoikkeamaa ja siihen sovitteluvaa suhtautumista vastaan? Voiko kukaan epäillä sitä, että puolue tervehtisi Buharinia ja hänen lähimpiä ystäviään, jos he ottaisivat tämän askeleen, joka ei ole kovinkaan vaikea? Miksi he eivät ryhdy ottamaan tätä askelta, joka on oikeastaan heidän velvollisuutensa? Eiköhän sen vuoksi, että he asettavat ryhmänsä edut puolueen ja sen yleislinjan etuja korkeammalle? Kuka siihen on syyssä, että taistelussa oikeistopoikkeamaa vastaan Buharin, Rykov ja Tomski eivät ole olleet mukana? Eikö ole selvää, että jutut Politbyroon kolmen jäsenen „siviiliteloituksesta“ ovat Politbyroon kolmen jäsenen huonostiverhottu yritys pakoittaa puolue vaikenemaan ja lopettamaan taistelun oikeistopoikkeamaa vastaan?

Taistelua oikeistopoikkeamaa vastaan ei saa pitää puolueemme toisarvoisena tehtävänä. Taistelu oikeistopoikkeamaa vastaan on puolueemme eräs ratkaisevimpia tehtäviä. Jos me omassa keskuudessamme, omassa puolueessamme, proletariaatin poliittisessa esikunnassa, joka johtaa liikettä ja vie proletariaattia eteenpäin, — jos me itse tässä esikunnassa sallimme vapaan oleskelun ja vapaan toiminnan oikeistouklonisteille, jotka koettavat demobilisoida puoluetta, rappeuttaa työväenluokkaa, sovittaa politiikkaamme „neuvosto“-porvariston makuun ja siten antautua sosialistisessa rakennustyössämme ilmenevien vaikeuksien edessä, —

jos me kaiken tämän sallimme, niin mitä se merkitsee? Eikö se merkitse, että me olemme valmiit päästämään vallankumouksen tyrehtymään, turmelemaan sosialistisen rakennustyömme, pakenemaan vaikeuksia, luovuttamaan asemat kapitalistisille aineksille?

Ymmärtääkö Buharinin ryhmä, että luopuminen taistelusta oikeistopoikkeamaa vastaan merkitsee työväenluokan kavaltamista, vallankumouksen kavaltamista?

Ymmärtääkö Buharinin ryhmä, että voittamatta oikeistopoikkeamaa ja siihen sovittellevasti suhtautumista on mahdotonta voittaa edessämme olevia vaikeuksia, ja voittamatta näitä vaikeuksia me emme voi saavuttaa ratkaisevia menestyksiä sosialistisessa rakennustyössä?

Mikä arvo on kaiken tämän jälkeen viheliäisillä sanoilla Politbyroon kolmen jäsenen „siviiliteloituksesta“?

Ei, toverit, liberaalisella jaarittelulla „siviiliteloituksesta“ buharinilaiset eivät voi puoluetta säikäyttää. Puolue vaatii heiltä päättäväistä taistelua oikeistopoikkeamaa ja siihen sovittellevaa suhtautumista vastaan, taistelua samassa rivissä puolueemme Keskuskomitean muiden jäsenten kanssa. Puolue vaatii tätä Buharinin ryhmältä sitä varten, että voitaisiin helpottaa työväenluokan mobilisointia, murtaa luokkavihollisten vastarinta ja järjestää sosialistisen rakennustyömme vaikeuksien päättäväinen voittaminen.

Joko buharinilaiset täyttävät tämän puolueen vaatimuksen, ja silloin puolue tervehtii heitä, tai he eivät sitä tee, — ja silloin syyttäkööt itseään.

VI

JOHTOPÄÄTÖKSET

Siirryn johtopäätöksiin.

Esitän seuraavat ehdotukset:

1) On ennen kaikkea tuomittava Buharinin ryhmän kannanotot. On tuomittava tämän ryhmän kannanotot, jotka on esitetty sen julkilausumissa ja sen edustajain puheissa, katsoen, etteivät nuo kannanotot sovi yhteen puolueen linjan kanssa ja että ne käyvät täydellisesti yhteen oikeistopoikkeaman kannan kanssa.

2) Buharinin käymät kulissientakaiset neuvottelut Kamenevin ryhmän kanssa on tuomittava Buharinin ryhmän epälojaalisuuden ja ryhmäkuntalaisuuden kaikkein räikeimpänä ilmauksena.

3) Buharinin ja Tomskin harjoittama virkaeropolitiikka on tuomittava puoluekurin alkeellisimpienkin vaatimusten törkeänä rikkomisena.

4) Buharin ja Tomski on erotettava toimipaikoiltaan ja varoitettava heitä, että jos he tekevät pienimmänkään yrityksen olla alistumatta Keskuskomitean päätöksiin, niin Keskuskomitean on pakko erottaa heidät Politbyroon kokoonpanosta.

5) On ryhdyttävä toimenpiteisiin, ettei Politbyroon eri jäsenten ja varajäsenten kokouksissa pitämässä puheissa sallittaisi minkäänlaisia poikkeamia puolueen linjalta, Keskuskomitean ja sen elinten päätöksistä.

6) On ryhdyttävä toimenpiteisiin, että lehdistössä, sekä puolue- että neuvostolehdistössä, sekä sanoma- että aikakauslehdissä, noudatettaisiin täydell-

lisesti puolueen linjaa ja sen johtavien elinten päätöksiä.

7) Niitä vastaan, jotka yrittävät rikkoa puolueen, sen Keskuskomitean ja sen Politbyroon päätösten salaisuutta, on säädettävä erikoistoimenpiteitä aina Keskuskomiteasta ja puolueesta erottamiseen saakka.

8) Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyn täysistunnon päätöslauselma puolueen sisäisistä kysymyksistä on lähetettävä puolueen kaikille paikallisille järjestöille ja XVI konferenssin¹² edustajille julkaisematta niitä toistaiseksi lehdistössä.

Sellainen on minun käsittääkseni ulospääsy tilanteesta.

Eräät toverit vaativat tiukasti Buharinin ja Tomskin viipymätöntä erottamista Keskuskomitean Politbyroosta. En ole samaa mieltä näiden tovereiden kanssa. Minun mielestäni voidaan nykyään tulla toimeen ilman sellaista äärimmäistä toimenpidettä.

*Täydellisenä julkaistaan
ensi kertaa*